

VIÊN LINH

HẠ ĐỎ

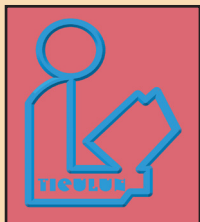
CÓ CHÀNG
TÔI HỎI

NHÀ XUẤT BẢN

HẠ ĐỎ CÓ CHÀNG TỚI HỎI

VIÊN LINH

MỤC LỤC

Chương 1	4
Chương 2	15
Chương 3	27
Chương 4	37
Chương 5	45
Chương 6	60
Chương 7	72
Chương 8	80
Chương 9	89
Chương 10	98
Chương 12	112
Chương 13	123
Chương 14	134
Chương 15	147
Chương 16	156
Chương 17	163
Chương 18	171
Chương 19	184
Chương 20	197
Chương 21	203
Chương 22	217
Chương 23	228

Chương 24	239
Chương 25	248
Chương 26	264
Chương 27	282
Chương 28	293
Chương 29	312
Chương 30	321
Chương 31	331
Chương Kết	337

Chương 1

Nam Đàn cho xe chạy thẳng vào trong sân ngôi biệt thự sang trọng ở đường Hàm Tử. Chàng vừa dựng xe, vừa ngửa mặt nhìn tàng cây Phượng Vỹ rực rỡ trên đầu. Hoa phượng đỏ ối, nở bùng trong nắng ban mai. Tuần lễ trước chàng tới đây, phượng vĩ chưa nở một cánh nào.

Chàng bước vào trước phòng khách, thấy ông Trương đang ngồi với bạn.

- Thưa bác, Dự Thư có nhà không ạ ?

- Dự Thư hả, hình như nó ở trên lầu. Ngồi chơi đi.

Ông đưa tay cho chàng bắt, giới thiệu chàng với người đàn ông mập mạp đang hút xì gà :

- Bạn bác, ông giám đốc hỏa xa. Còn đây là cậu Nam Đàn, học ở Văn khoa với con gái tôi.

Ông bấm một nút điện nhỏ ở góc phòng. Tiếng chuông reo nhẹ phía trên lầu. Hai tiếng ngắn gọn. Quay lại Nam Đàn, ông vui vẻ hỏi :

- Cậu chưa biết cách gọi nó à ? Bấm hai tiếng. Còn má nó thì bấm một tiếng.

Hai người đàn ông cười khà khà. Nam Đàn cười theo, nghĩ thầm trong bụng chẳng bao giờ chàng lại bấm một tiếng làm gì.

Dự Thụ hiện ra trên cầu thang trong chiếc váy ngắn màu xanh lá cây, và chiếc sơ mi trắng ngắn tay. Trông nàng lúc nào cũng có vẻ là một cô nữ sinh hơn là một sinh viên. Chàng không dấu được nụ cười hóm hỉnh. Đầu niên học khi ngắm ngía các cô Tú vừ đặt chân vào ngưỡng cửa trường Văn khoa, hôm nhà trường làm lễ tổng khai giảng, bọn sinh viên sắp ra trường trong đó có chàng đã tròn mắt khi trông thấy Dự Thụ. Nàng nhỏ bé như cô học trò đệ tứ, đệ tam, tay lại còn xách cặp. Sinh viên thực thụ không ai xách cặp hết. Cả bọn Nam Đàn nhe răng cười. Bính Còm cười thành tiếng. Y gầy hơn tất cả mọi người nào, nhưng lại cười nói to hơn tất cả mọi người.

Dự Thụ đỏ mặt liếc nhìn họ, không đủ can đảm đứng lại. Nàng không dám tiến bước, cũng không muốn lùi. Trong khi nàng đang lúng túng, Bính chỉ tay nàng. Cả bọn phá ra cười. Dự Thụ cố dấu bàn tay sau mép váy. Nàng không dấu ai được vì miệng còn đang nhai một miếng ổi.

Nam Đàn ngừng cười khi thấy Hậu rời bọn chàng, tiến về phía «cô học trò trung học». Hậu rất nham nhở.

Vẻ ngây thơ ngơ ngác của Dự Thư khiến chàng động lòng. Chàng sợ tên bạn nham nhở có thể làm cô bé phát khóc được.

- Em bé ăn gì thế ? Em bé đi tìm chị hả ? Chị em học ban nào ? Năm thứ mấy ?

Phía sau cả bọn la lối phụ họa. Hậu nham nhở thật, dù sao lần này hẳn nham nhở một cách dễ thương.

- Tôi không tìm ai hết. Tôi đi học.

Dự Thư gân cổ cãi chính. Mặt mũi nàng đỏ bừng, giận dữ.

- Đi học, trời ơi, em bé có làm trường không ? Em bé học ở Gia Long hay Trung Vương ?

Hậu vừa nói vừa cười, và chỉ tay về phía đường Nguyễn Bình Khiêm nơi trường Trung Vương tọa lạc. Cô bé ấp úng cãi :

- Tôi có học ở trường Trung Vương, nhưng mà năm ngoái. Bây giờ tôi học ở đây.

- Ở đây ?

- Vâng ở đây, được không ạ ?

Hậu làm bộ tò mò nhìn nàng. Có lẽ hẳn lợi dụng lúc đó để ngắm cặp đùi nàng. Nam Đàn tin rằng hẳn nham nhở thật sự, vội lên tiếng can thiệp :

- Cô bé học ở đây à ? Chắc là năm đầu tiên ?

Hỏi thế chứ chàng dư biết nàng mới nhập học năm dự bị, như những cô cậu lạ mặt và nhỏ tuổi đang có mặt khắp nơi trong trường. Bất ngờ chàng bị sửa lưng ngay:

- Các ông đừng gọi tôi là cô bé hay em bé. Tôi có tên đằng hoàng.

Hậu lễ phép hỏi :

- Thừa tên gì đó ạ ?

- Dự Thu.

- Chà cái tên mới đẹp làm sao. Dự Thu thảo nào học lớp dự bị.

Nói xong hẳn chuồn mất trong khi Nam Đàn còn cười. Chàng liên tưởng tới lớp Dự Bị Hôn Nhân ở đường Kỳ Đồng. Hậu cũng vừa kịp nghĩ ra nên vội bỏ đi thẳng. Hẳn sợ mình trở thành một tên nham nhở công khai trước mặt một cô bé ngây thơ.

Dự Thư nhìn theo Hậu bằng một cái nhìn dài thượt. Khi nàng quay lại, ánh mắt nàng sắc như dao, chiếu thẳng vào mặt Nam Đàn. Chàng bỗng thấy mình có lỗi. Chàng quay về phía sau, bọn bạn bè chàng vẫn còn đứng ngó, với vẻ châm chọc đùa nghịch. Chàng đâm lúng túng hỏi không thành câu :

- Dự Thư tìm cái gì ?

Nàng bước đi :

- Chẳng tìm cái gì cả. Bộ anh tưởng tôi tới đây tìm chị tôi thiệt hả. Tôi đi học.

Nàng nhấn mạnh ba tiếng Tôi Đi Học với vẻ quan trọng. Nam Đàn cười :

- Vâng, tôi biết. Tôi cũng không đến đây ăn quà vặt.

- À.

Nàng trừng mắt, rồi nhìn miếng ổi vẫn còn cầm trong tay. Thốt nhiên nàng cười, đưa miếng ổi lên miệng ăn ngon lành.

- Ổi mua ở Bắc Mỹ Thuận sáng nay đó, ăn không ? Mà tiếc rằng tôi không còn. Nếu anh thèm, tôi đi kiếm Hạ Liên xin cho anh một miếng.

Nam lắc đầu. Chàng hỏi :

- Dự Thư ghi danh ban nào ?

- Hán Văn.

Chàng kêu lên kinh ngạc :

- Hán văn ? Tôi không tin.

Nàng hỏi một cách thản nhiên :

- Không được hở ?

- Nếu tôi là anh Dự Thư, tôi bắt học ban khác. Hán văn là một tử ngữ, học làm gì. Với lại...

- Tiếc rằng anh không phải là anh tôi.

- Thật tiếc.

- Còn với tôi thì may quá.

Một cô bé mặc áo dài màu nâu nhạt chạy về phía hai người. Dự Thư ngoác tay :

- May còn ôi không ? Nếu còn cho anh...

Nam Đàn lừ mắt nhìn nàng trong khi cô bé mặc áo dài, mà chàng không sợ lắm là Hạ Liên, trân trối nhìn hai người. Dự Thư tiếp :

- Quên, anh chưa cho biết tên đây nhé.
- Nam Đàn.
- Nam Đàn à ? Chắc tên em anh là Bắc Trống.

Hai cô gái cười ròn rã, vẻ mặt Hạ Liên e thẹn hơn. Nàng lắc lư tay bạn, giục dã :

- Mau lên mày. Tao chưa tìm thấy đâu hết.

Nam Đàn nhìn Dự Thư trách :

- Tôi biết là Dự Thư đang đi tìm cái gì mà. Chắc là tìm phòng, phải không ?

Hạ Liên nhanh nhẩu trả lời :

- Đúng rồi anh. Lớp dự bị ban Quốc văn.

Chàng nhìn Dự Thư đắc ý. Chàng chỉ lên lầu :

- Trên đó. Các tân sinh viên học ở trên đó hết dù Quốc văn hay Hán văn.

Hạ Liên không hiểu được ý tứ câu nói đó trong khi Dự Thư che miệng cười. Nàng nghe bạn hồn nhiên đối đáp với Nam Đàn :

- Bất công không, bắt con người ta trèo mấy tầng lầu. Anh học ở đâu ?

- Dưới đất.

- Sướng không. Anh học năm nào ?

- Cũng dự bị. Dự bị đi ra.

... Và năm cuối cùng ở bậc Đại học của Nam Đàn đã kết thúc. Sang năm chàng sẽ đi dạy học trong khi vẫn sửa soạn một tiểu luận Cao Học Triết. Hôm qua chàng nhận được điện tín của cha mẹ ở Nha Trang, đồng ý cho chàng mời vài người bạn thân về nhà chơi trong một tuần lễ nhân dịp nghỉ hè. Chàng đã ngỏ ý với Dự Thu, Hạ Liên, hai cô bạn nhỏ nhất trong trường. Dự Thu hẹn hôm nay chàng tới nhà, nàng sẽ trả lời.

Phòng khách nhà ông Trương rất rộng, chia làm hai khu. Mỗi khu kê một bộ sa lông, cho nên cùng một lúc, căn phòng có thể dùng tiếp hai đám khách khác nhau. Dự Thu tiếp Nam Đàn ở bộ sa lông đối diện với bộ sa lông ông Trương đang ngồi với ông Giám Đốc Hỏa Xa.

- Chỉ một phút nữa em đi chơi.

- Cho anh đi với.

- Không được đâu.

Nét mặt chàng không được vui. Chàng nghĩ đến ông phụ giảng ở Văn khoa, chưa có vợ, chỉ hơn chàng năm sáu tuổi, theo đuổi Dự Thụ ngay từ đầu niên học.

Dự Thụ có lần cho chàng biết ông phụ giảng có tới nhà nàng.

- Anh đang nghĩ gì thế ?

- Nghĩ đến ông Phùng.

- Nghĩ vậy không à. Anh có biết ai đang ở trong phòng em không ? Hạ Liên đó.

Nam Đàn tươi hân ngay nét mặt :

- Vậy hả. Nếu đi xi nê, anh bao luôn.

Nàng nheo mắt đứng dậy :

- Nếu thế thì để xét lại, vì hôm nay đến lượt em phải bao nó.

Nàng vừa rời khỏi ghế, chàng đã ngăn lại :

- Dự Thụ còn cái vụ kia ?

Nàng nói nhỏ :

- Anh coi chừng má em đây. Bả sắp lục vấn anh bây giờ. Bả muốn biết anh định tính gì với con gái bả.

Chàng cười xoa, tự tin. Chàng nói :

- Sao em không nói hộ anh ?

Dự Thư trừng mắt :

- Làm sao em nói được ? Em cũng có biết anh định tính gì với em đâu ?

- Em không biết ?

- Không.

Chàng giận, hỏi gặng :

- Em không biết thật sao ?

Nàng lắc đầu, làm tung bay mái tóc óng ả phảng phất một mùi thơm bí ẩn. Mỗi lần nhận được mùi hương đó, Nam ngây ngất. Chàng biết chắc đó không phải là mùi nước hoa, nhưng lại không hiểu mùi hương ngai ngái đó là mùi gì. Có lúc lẩm cẩm, chàng đoán đó là mùi hương trinh nữ, như người ta thường nói.

- Má em.

Dự Thu lên tiếng cho chàng hay trước khi chạy lên lầu. Bà Trương đang bước xuống từng bậc thang một.

Chương 2

Bà Trương khoảng bốn mươi tuổi, đẹp tuyệt vời. Một lần đến thăm Dự Thư cùng Hà Trường, một tay viết văn tập sự, Nam Đàn sợ hãi xanh mặt vì cái cách bạn chàng nhìn bà. Hà Trường học cùng ban, cùng năm với chàng ở Văn khoa, song hẳn không có hy vọng lấy xong chứng chỉ chót trong năm nay, vì cái tính cao ngạo của hẳn. Thật ra chàng biết bạn rất giỏi, và một vài giáo sư cũng biết như thế. Không hiểu sao, Nam tin là Hà Trường sẽ không học hành xong xé được.

Có một lần đi chơi khuya, lúc gần tới giờ giới nghiêm, Hà Trường còn ép chàng tới cuối đường Pasteur uống một ly cà phê pha rum. Đêm đó tự nhiên SG trở lạnh, khác hẳn ngày thường, nên máu vẫn sôi trong con người tàng tàng của hẳn nổi dậy. Hẳn tuyên bố cần có tri kỷ trong một đêm, quý báu như đêm đó. Nam Đàn chính là người bạn tri kỷ hẳn đã tìm thấy.

- Tao nghĩ vào dịp cuối tháng, chỉ có mày là còn tiền.

Nam Đàn cười xoa khi cả hai đã đi ra đường. Bạn chàng rất thành thật. Hẳn tuyên bố cao ngạo như thế nhưng trong lòng, hẳn quý chàng thực sự. Hẳn từng đưa cho chàng những bài thơ tình của hẳn. Những lúc vui

hắn lại ưa ngâm nga một bài thơ kỳ quái :

*Làm sao cũng chẳng làm sao
Dẫu có thể nào cũng chẳng làm chi
Làm chi cũng chẳng làm chi
Dẫu có làm gì cũng chẳng làm sao.*

Từ hôm lại nhà bà Trương về, Hà Trường có vẻ thay đổi. Nhiều lần hắn đến căn gác trọ của chàng ở đường Cao Thắng, rủ chàng đi lòng vòng cả tiếng đồng hồ ngoài phố, rồi đi về. Nam Đàn hiểu ý hắn. Hắn hy vọng chàng rủ hắn tới nhà Dự Thư.

Hôm chàng cùng đến với Hà Trường, bà Trương sửa soạn đi dạ hội. Bà mặc chiếc robe dài quét đất, màu nâu sẫm có hoa nổi. Hai cánh tay để trần của bà trắng ngần như hai cái ngà voi. Hà Trường mô tả Như thế, và thêm, đó là hai cái ngà voi mềm mai. .

Bà Trương đẹp thật, nét đẹp quyến rũ và quý phái. Cổ bà cao, cũng trắng ngần. Hà Trường nói đó là cái cổ cao ba ngón, nghĩa là ngay từ lúc sinh ra đã đeo vòng rồi. Chàng chưa bao giờ dám nhìn kỹ xem hắn nói có đúng không. Bà Trương trẻ hơn tuổi, vẻ đẹp của bà là vẻ đẹp bốc lửa.

Hôm nay bà mặc bộ tunique hai màu. Quần patte màu xanh nước biển xẫm, áo hoa vàng. Trông bà rục rờ như một thiếu phụ hạnh phúc.

- Thừa bác.

- Ngồi đi cậu.

Bà tới bên Nam Đàn sau khi đã tới trao đổi vài câu với khách của chồng, trước khi hai người đàn ông ra khỏi nhà. Bà ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chàng trong khi tiếng động cơ xe hơi rời khỏi khoảng sân lớn rục rờ màu hoa phượng vĩ.

Bà dịu dàng hỏi :

- Năm nay cậu ra trường phải không ?

- Vâng. Cháu đã học xong.

- Đi dạy học ngay chứ ?

- Vâng. Cháu đi dạy trong ngôi trường của một người bạn. Trong khi đó cháu vẫn học tiếp.

- Như thế tốt hơn.

Chàng vào đềnghay :

- Cháu xin phép bác cho Dự Thư ra Nha Trang nghỉ hè ít ngày. Ba má cháu đồng ý cho cháu mời mấy người bạn về nhà trong một tuần lễ. Về phía bạn trai, ngoài cháu ra chỉ có Bính và Hà Trường. Có cô Ý Hoa nữa. Ý Hoa là bạn chung của chúng cháu trong trường. Cô này là trưởng ba Xã hội của phân khoa cháu.

Bà Trương nhướn m ày :

- Thế là có hai cô tên Ý trong đoàn. Dự Thư có hai tên, nó còn có tên Phương Ý nữa, cậu biết không ?

Nam Đàn ngạc nhiên :

- Cháu chưa được biết. Phương Ý thì cũng có nghĩa như ý hoa, ý thơm.

- Ủ, ba nó đặt tên đó là có ý ấy.

Bà Trương có nụ cười khác lạ. Bà nhìn ra khoảng sân vắng lấp lóa ánh nắng vàng. Khuôn mặt bà phản ánh màu hoa phượng vĩ, đỏ hồng.

- Cậu Hà Trường cũng đi ?

Nam Đàn giật mình :

- Vâng.

- Lâu rồi không thấy cậu ấy tới đây chơi.

- Để hôm nào...

Bà Trương vội ngắt lời :

- Không, tôi nói thế thôi.

Bà mỉm cười ngó lên lâu. Mắt bà long lanh cho chàng biết bà đang nghĩ đến một chuyện xa xôi. Bà nhìn Nam Đàn nói tiếp :

- Nếu đi đâu chắc là tôi cũng như ba nó không cho đi. Nhưng đi Nha Trang thì được. Chúng tôi quen lớn ở đó. Nhân cho Dự Thu đi, chúng tôi cho em nó mang theo một ít quà cáp biếu mấy người quen. Cậu giúp cho em nó mang đi nhé.

Nam Đàn mừng rỡ :

- Vâng, cháu sẽ làm ngay những việc đó khi tới Nha Trang.

- Ba má cậu làm gì ngoài đó ? Tôi có nghe Dự Thu nói sơ qua. Nó chẳng nói cái gì cho gầy gọn được hết.

- Ba má cháu là một công chức nhỏ ngoài đó.

- Vậy hả.

- Má cháu dạy học tại trường nữ Nha Trang.

- Vậy hả. Cậu vào SG bao lâu rồi ?

- Thừa bác từ khi lên Đại Học. Nghĩa là bốn năm nay Trước đó cháu ở Nha Trang với gia đình. Học hết bậc Trung Học cháu mới đi.

- Có anh em nhiều không ?

- Cháu có hai đứa em một trai một gái. Đứa em gái bằng tuổi Dự Thụ, nhưng học dở hơn. Để rồi chúng cháu sẽ chụp hình gửi về cho bác coi.

Bà gật đầu :

- Xưa kia tôi cũng ở đó.

Nam Đàn ngạc nhiên :

- Vậy hả bác ?

- Lâu lắm rồi. Hơn mười năm rồi tôi không trở lại Nha Trang. Lúc còn trẻ, tôi đã đi thăm hầu hết thắng cảnh ở vùng đó.

Chàng áp úng :

- Thế mà cháu không biết.

Bà Trương cười dòn :

- Cậu làm sao biết được. Cậu còn nhỏ quá. Dự Thu cũng không biết. Khi nó được ba tuổi tôi đã rời Nha Trang rồi. Từ đó đến nay nó chưa có dịp về đó.

Nam Đàn tính nhẩm, thế là mười lăm năm bà Trương không trở về thành phố biển.

- Ở Nha Trang, cậu có đi chơi những vùng gần đó không ?

Chàng hứng khởi gật đầu :

- Cháu đi khá nhiều. Cháu thuộc lòng những nơi như Tháp Bà, Hòn Chồng, Ba Hồ. Cháu từng mượn ho bo ra Hòn Tre, Bích Đàm chơi.

Người đàn bà lắc đầu :

- Chỉ có thể thôi à ?

Nam Đàn cắt hứng, cố nhớ lại vài nơi khác :

- Cháu từng đi xe gắn máy qua đèo Rù Rỳ, đèo Ruột Tượng, Đại Lãnh...

Bà Trương ngắt lời chàng :

- Chỉ có thể thôi à ? Đó chỉ là những nơi tiện đường đi. Nhưng không trách được cậu. Hồi xưa khi tôi ở đó là hồi thanh bình, nên đi đâu cũng được. Với một chiếc xe Jeep, mang đồ ăn và những đồ dùng để leo núi, cắm trại trong rừng, chúng tôi đi thật nhiều, cả những nơi mà người ta ít đặt chân tới. Vào những nơi đó mới thích.

Nam Đàn ngồi im, rồi không biết làm gì, bèn lấy thuốc lá ra hút.

- Đi Thác Ngựa Lồng chưa ?

- Dạ chưa ?

- Thác Vồng ?

- Chưa.

- Không xa Nha Trang lắm. Thế phía trên, có biết Eo Gió không ?

- Cháu có nghe.

Nam Đàn thấy tai mình nóng bừng.

- Eo Gió ở chân núi Tu Bông. Tôi đã đến đó khi còn trẻ, chẳng biết bây giờ ra sao. Gái Tu Bông lãng mạn lắm.

Khuôn mặt bà Trương trở nên mơ màng, xa vắng lẫn dần thắm. Hẳn bà đang nghĩ đến những kỷ niệm đó, lạ thay, Nam Đàn tin rằng không phải là những kỷ niệm bà có với ông Trương. Mà với một chàng trai nào đó trong thời con gái của bà.

Thình lình bà hỏi chàng :

- Cậu có thích hoa Lan không ?

- Lan có nhiều thứ...

Bà gật đầu :

- Lan có nhiều thứ, những thứ càng mọc trong rừng sâu càng quý. Tôi không phải là người thích hoa, vậy mà cách đây trên mười năm, mười tám năm, tôi đã yêu thích một giống hoa lan mọc trong rừng rậm. Khác với nhiều thứ lan trắng, lan vàng, hoa lan này màu đỏ rực. Thứ lan này suốt đời sống cô độc trong rừng sâu... Và chỉ sống được hai mùa...

Nam Đàn không biết một tí gì về hoa lan. Không những chỉ về hoa lan, mà còn những thứ hoa khác chàng cũng không biết.

- Loại Lan Nhược chỉ sống được hai mùa, là mùa xuân và mùa hạ. Đời sống nó thật ngắn ngủi. Tuy nhiên

ngắn mà đẹp thì cũng thích có phải không cậu ?

- Vâng, đúng thế.

Chàng hoàn toàn thụ động trong câu chuyện lạ lùng của bà.

- Có một bài thơ cổ về Lan Nhược tôi thuộc lòng...

Đúng lúc ấy có tiếng động phía trên cầu thang, cùng tiếng cười ríu rít. Dạ Thư và Hạ Liên cùng chạy xuống ào ào. Dạ Thư sà tới bên mẹ như một cô bé :

- Má, anh Nam bao tụi con đi xi nê.

Bà Trương chớp mắt, ra khỏi cơn mộng :

- Ủ, con đi cho vui. Sao lại đi xi nê buổi sáng ?

- Buổi sáng rạp ít người, má.

Nam Đàn nói vài lời xin phép bà. Chàng cũng báo cho Dạ Thư hay nàng đã được phép đi Nha Trang một tuần lễ. Cô bé đã biết tin này, vì nàng chỉ cười, gật đầu. Còn Hạ Liên vui mừng e lệ cho chàng hay nếu Dạ Thư được phép đi là nàng cũng được đi. Má nàng cho biết như vậy.

Ba người ra khỏi nhà trên hai chiếc xe gắn máy. Bất ngờ vừa rời khỏi ngôi biệt thự lối vài chục thước, cả ba cùng trông thấy Hà Trường. Hắn ăn mặc khá lôi thôi, đôi giày có vết bùn, đang phì phèo điều thuốc đầu lọc trên môi. Hắn ngồi trên chiếc Vespa cũ kỹ, máy nổ pành pành. Chiếc xe nổ máy nhưng lại đậu dưới chân một cột đèn. Hạ Liên bùm miệng cười trong khi Nam Đàn la lớn :

- Hà Trường, đi đâu đấy ?

Hắn cũng đã nhìn thấy mọi người, vội quẹo xe sang :

- Tao đứng im chứ có đi đâu.

Dự Thư hỏi :

- Chắc anh đang đợi một người đẹp nào ? Anh nhớ rằng đây là đường Hàm Tử ở Chợ Lớn, ả xảm nhiều lắm.

Nàng cười khanh khách sau câu nói. Hà Trường thần nhiên trả lời :

- Tôi đang làm thơ.

Hạ Liên tròn mắt :

- Làm thơ ?

- Ủa.

- Sao anh lại đứng đó ?

- Tôi phải đứng lại thì nàng thơ mới đuổi kịp, hiểu chưa ? Nàng thơ luôn luôn ở phía sau tôi. Người ta phải đuổi bắt nàng thơ còn nàng thơ phải đuổi bắt tôi.

Nam Đàn gật đầu :

- Thành ra chẳng bao giờ nàng thơ bắt kịp mày cả ?

- Đúng vậy. Cho nên tao phải đậu xe lại. Tiếc rằng mấy người la lối nàng vừa chạy mất rồi.

Hắn nói mà không cười, hần hất hàm hỏi Nam Đàn :

- Mấy người đi đâu ?

- Xi nê. Có đi thì đi.

- Ai bao ?

- Mày.

- Vậy được.

Hà Trường nhìn Nam Đàn một cái thật nhanh rồi mỉm cười. Bây giờ mới thấy hắn cười kể từ lúc hắn bị bắt quả tang đang ngơ ngẩn giữa đường Hàm Tử.

Chương 3

Bấy giờ vào khoảng chín giờ đêm, ông Trương đi ăn cơm khách chưa về. Trong nhà chỉ còn hai mẹ con Dự Thu và người làm. Mấy đứa nhỏ đã đi ngủ hết. Dự Thu đang sắp xếp quần áo và ít đồ dùng thường ngày vào va li thì nghe tiếng gõ cửa.

- Dự Thu ?

- Gì đó má ?

Bà Trương đẩy cửa bước vào. Bà trao cho con gái mấy chiếc bì thư :

- Má có ghi địa chỉ hết rồi. Qua cấp đại khái ra đến đó con mua cũng được.

- Vâng, con hiểu.

- Riêng nhà dì, con nên ghé chơi thường hơn những chỗ khác. Con để ý xem liệu dì Bạch Lan cần gì thì viết thư cho má hay.

- Vâng.

Dự Thu ít khi nghe mẹ nói đến người em gái bà, song nàng đoán dì Bạch Lan sống không được sung túc lắm.

Bỏ mấy chục bì thư vào trong va ly, nàng khóa lại cẩn thận, thở phào :

- Thế là xong, mai bảy giờ họ đến đón con.

- Đi taxi à ?

- Đi xe của anh Hậu. Anh Hậu có xe hơi, nên tình nguyện đưa chúng con ra phi trường.

Bà Trương ngồi xuống ghế nói :

- Má nghe nói đường xe lửa từ SG ra đến Qui Nhơn chạy lại rồi thì phải ?

- Chưa má. Anh Nam cũng tưởng thế. Hôm qua ra ga hỏi họ cho biết tàu đi Trung chưa chạy được. Má coi, ngưng bán mới có mấy tháng.

Bà Trương gật đầu :

- Kể cũng tiếc. Đi du ngoạn phải đi bằng tàu hỏa mới thấy thú. Vừa bình yên lại vừa được ngắm phong cảnh hai bên đường.

Bà bỗng cười :

- Hồi xưa má đi tàu đâu có mất tiền.

Dự Thư thích thú :

- Sao thế ? À chắc nhờ ba làm lớn trong Nha Hỏa Xa?

Mẹ nàng liếc nhìn nàng mà không trả lời.

- Chắc hả con ?

- Cái gì má ?

- Chắc tàu đi trung chưa chạy lại hả ?

- Chưa mà má. Con nghe anh Nam mới nói. Anh ấy cũng muốn đi tàu hỏa cho vui. Đi chơi mà dùng phi cơ mất thú hả má ?

- Ủ, ra Nha Trang chúng mày định đi chơi những đâu chưa ?

- Con chưa biết.

- Phải chi có má, má sẽ dẫn con tới nơi con đã sinh ra.

Dự Thư tiếc rẻ :

- Lương Sơn hả má ? Đọc trong giấy khai sinh, thấy ghi con sinh ở Lương Sơn, mà chẳng biết Lương Sơn ở đâu ?

Bà Trương chớp mắt cảm động :

- Chỗ đó đẹp lắm con ạ. Má chưa từng thấy nơi nào

thơ mộng hơn nơi con ra đời.

Nghe giọng nói của mẹ, Dự Thư hồi hộp. Nàng linh cảm có một chuyện gì đó song không dám hỏi. Nàng tò mò nhìn mẹ.

- Con chưa được đi tàu hỏa bao giờ thì phải ?

- Chưa.

- Chẳng bù cho má. Hồi còn trẻ, ngày nào má cũng có dịp leo lên tàu. Từ Lương Sơn vào Ngọc Hội, rồi từ Ngọc Hội ra Lương Sơn, khoảng hai chục cây số gì đó. Ông xếp ga Ngọc Hội lúc đó quen với ba con.

Dự Thư cười ròn :

- Sướng ghê hả má. Thế còn ở Lương Sơn ?

- Lúc ấy ba con là xếp ga ở Lương Sơn.

Nàng chưng hửng :

- Trời ơi, vậy mà con không biết.

Bà Trương cũng cười, mắt bà nheo lại, không hiểu vì thích thú khi nhắc đến chuyện xưa hay vì bà sắp khóc :

- Làm sao con biết được lúc ấy con còn quá nhỏ.

Dự Thư phì cười :

- Con vô duyên quá.
- Vả lại...
- Gì má ?

Bà Trương bỏ dở câu nói. Dự Thư không để ý đến thái độ của mẹ, nên nói tiếp :

- Con thấy ba con không có vẻ gì là một ông xếp giàu. Nhìn ba, con nghĩ ba là người chẳng bao giờ phải làm việc ngoài trời hết. Phải không má ?

Bà Trương giật mình. Bà đứng dậy vội nói :

- Thôi đi ngủ đi, mai còn dậy sớm.
- Vâng.
- Tiền bạc con cất kỹ chưa ?

Dự Thư đùa bỡn :

- Má đừng lo, con chắc không dùng tới.

Bà Trương dặn con trước khi ra khỏi phòng :

- Đừng dùng tiền của người khác nhiều, con ạ. Tới nơi nhớ viết thư về cho ba má hay liền.

- Vâng.

Khi cánh cửa phòng đã khép lại. Dự Thư ngồi im suy nghĩ. Nàng thấy thái độ của mẹ thật khác lạ. Bà là người vui vẻ, nay bỗng dưng lại xúc động như thế. Chắc mẹ nhớ đến hồi con gái. Nàng nhủ thầm như vậy với một nụ cười. Ngay lúc đó có tiếng chuông gọi nàng. Hai tiếng ngắn gọn. Dự Thư vội ra khỏi phòng. Ai lại đến tìm nàng muộn thế, nếu không phải là Nam Đàn hay Hạ Liên. Người ngồi đợi nàng trong phòng khách lại là Phùng. Nàng ngại nhiên.

- Tôi biết hôm nay Dự Thư không thể ngủ sớm được.

Nàng không rõ khi giảng bài trước các sinh viên, Phùng có nói bằng giọng đó không vì nàng chưa có dịp học anh chàng.

- Mai Dự Thư đi chơi xa phải không ?

- Sao anh biết ?

- Tình cờ thôi. Tôi ra trạm hàng không lấy vé đi Nha Trang, bất ngờ thấy tên Dự Thư và mấy người bạn trong bảng danh sách hành khách. Tôi đi chuyến máy bay hai giờ.

- Anh cũng ra Nha Trang nghỉ hè à ?

- Tôi có mấy người bạn thân làm việc ở Hải học viện và Hội săn bắn dưới biển. Ra đó thế nào Dự Thư cũng phải tìm đến tôi.

Nàng hát hàm :

- Chắc không ?

- Chắc, nếu cô muốn tham dự cuộc săn bắn dưới nước, và muốn trực thăng chở ra Bích Đầm.

Nàng muốn cãi lại mà không đủ can đảm. Tiết lộ của Phùng nghe hấp dẫn quá.

- Sao lại phải dùng trực thăng ?

- Buổi sáng thì nên dùng ho bo, trời biển đều đẹp. Buổi chiều sóng lớn lắm, về ho bo thì kể như cả ngày hôm sau nằm luôn không làm gì được. Khoẻ mạnh cũng có thể bị nữa là Dự Thư và... tôi.

Anh chàng tự ngấm mình và điều cốt - Trông lực lưỡng quá mà. Dự Thư buồn cười. Nàng thấy Phùng nói có lý. Anh chàng thản nhiên nói tiếp không cần phải hỏi đến :

- Người bạn tôi có một phòng nhỏ ở ngay trong Hải học viện. Khi nào cần đến tôi, Dự Thư cứ việc tới.

- Vâng, chắc là có lúc cần đến.
- Kẻ hèn này rất lấy làm hân hạnh.

Nàng buồn cười song không quên thắc mắc :

- Trục thẳng lấy ở đâu ra ?

- Đài phát tuyến và truyền hình Nha Trang đặt trên đỉnh Hòn Tre. Mỗi sáng và mỗi chiều đều có một chuyến máy bay đưa những nhân viên cao cấp ra đó, cũng như tới đón họ về. Khi cần tôi có thể xin được một chuyến trục thẳng đem Dự Thư mà.

Phùng nói với vẻ chân thành, khiến Dự Thư cảm động. Nàng chợt nghĩ đến Nam Đàn. Chàng không nói một lời nào để lấy lòng nàng hết, tại sao vậy ? Hay chàng không yêu mình, không quý mình bằng Phùng. Ý tưởng so sánh hai người ít khi hiện ra trong những dịp như thế này, nàng không muốn cũng phải nghĩ tới.

Tình yêu, hai tiếng ấy đối với nàng thật quyến rũ, mà cũng thật khó hiểu. Nàng từng say mê phim Roméo et Juliette, nàng thấy tình yêu thật là tuyệt diệu, và cũng thật là đau đớn. Có cả tháng trời khuôn mặt đẹp trai tình tứ của Léonard Whiting ám ảnh nàng, theo đuổi nàng. Trong cả hai người, Nam Đàn và Phùng, chẳng có ai giống mấy may với Léonard. Nam Đàn trẻ hơn.

Phùng đẹp trai hơn, Phùng chịu đựng nàng hơn, vui vẻ hơn. phải chỉ hai người đó gộp lại làm một và có khuôn mặt của Léonard thì hay biết bao. Phùng xem đồng hồ, đứng dậy :

- Tôi về cho Dự Thư ngủ. Chúc vui vẻ nhé.

- Cảm ơn anh.

Nàng tiễn anh chàng ra cửa. Ngoài sân, trong bóng đêm, hoa Phượng Vỹ vẫn còn vẻ đẹp mùa hè, tuy không rực rỡ nữa. Ánh néon xanh mát từ trong nhà hắt ra khiến màu hoa xám đi. Nàng thốt rừng mình. Nàng muốn lui ngay vào trong nhà, nhưng chiếc Lambretta của Phùng không chịu nổ máy. Anh chàng lúi húi đạp, tới lần thứ năm thứ sáu mới ngừng đầu lên cười, cùng với tiếng máy nổ :

- Nó cũng cảm động.

Rồi chiếc xe chạy ra khỏi cổng. Trở vào nhà, Dự Thư nhớ lại dáng điệu của Phùng. Nàng không hiểu thật sự có phải do sự tình cờ hay do một lý do nào mà Phùng biết nàng đi Nha Trang ? Rất có thể không phải là sự tình cờ. Phùng quen nhiều quá, quen ở trạm hàng không, quen ở Hải học viện và còn quen cả chàng phi công trực thăng nào đó nữa. Dự Thư ngã người xuống

nệm giường, hôn hoan ca một khúc nhạc vui như chim.

Chương 4

Dì Bạch Lan không có chồng, dì sống cạnh chùa Báo Thiên, làm việc trong cơ sở Xã hội nhà chùa. Ngôi nhà của dì nhỏ hẹp, ở tận phía sau và cách chùa một khoảng vườn rộng có trồng đủ thứ ngũ cốc, ngoại trừ lúa. Dự Thư ngơ ngác đi bên Nam Đàn, khi hai người được dẫn tới đây. Lúc chiếc xích lô dừng lại trước chùa, Nam nhú mày hỏi :

- Coi chừng em làm số nhà !

Nàng cũng nghĩ như thế, vội lấy bì thư ra xem lại địa chỉ. Địa chỉ trên bì thư đúng là địa chỉ nhà chùa.

- Lạ quá.

- Em không biết là dì em đi tu à ?

Dự Thư lắc đầu :

- Không, má không nói.

Chàng hóm hỉnh :

- Em mua quà gì để biếu dì Bạch Lan ?

- Một chiếc áo gấm trơn màu xám xanh.

Nam Đàn đùa :

- Hy vọng dì em sẽ bỏ Phật để mặc chiếc áo gấm ấy.
- Bậy không à.

Khi đứng trước ngôi nhà nhỏ của dì, Dự Thư hy vọng sẽ biểu được món quà. Trong tất cả những món quà phải biểu, chỉ có chỉ có chiếc áo này là nàng mua ở Sài Gòn. Người dẫn đường nói :

- Cô Bạch Lan ở trong này. Cô không phải là ni cô.

Dự Thư gõ lên cánh cửa gỗ không sơn phết. Một giọng đàn bà trong trẻo vọng ra. Người bước ra sau đó là một thiếu phụ, rất giống má nàng. Nàng lễ phép chào hỏi :

- Dì Bạch Lan ?

Thiếu phụ gật đầu :

- Sao cô gọi tôi bằng dì ? Mời cô cậu vào chơi.

Cậu nháy mắt với cô liền nhận được một cái lườm. Hai người bước vào. Căn phòng sơ sài, không có vật dụng nào đắt tiền, nhưng ngăn nắp, sạch sẽ. Dự Thư đưa bì thư ra :

- Má cháu gửi dì cái thư.

Dì ngó hai người, mời ngồi rồi gọi một cô bé con pha trà. Dì xé thư ra đọc. Dự Thư ngấm nhìn người em gái mẹ mình, mà nàng chưa từng gặp mặt trong đời một lần nào. Dì giống má, xinh đẹp như má. Vẻ đẹp của dì hiền dịu hơn. Trông dì có vẻ thanh thoát của một người không có hệ lụy của cuộc đời trần tục, tuy rằng dì không đi tu. Dì mặc chiếc áo hoa nhạt, và chiếc quần đen còn mới. Đột nhiên nàng chăm chú ngó dì. Khuôn mặt dì cau có, hơi thở dồn dập. Cuối thư, dì nhếch mép cười nhạt và ngó nhìn hai người. Dì nói với Dự Thư trong khi ngấm nàng thật kỹ :

- Cháu là Dự Thư ?

- Vâng.

- Cháu giống ba cháu quá.

Nàng ngạc nhiên, đưa mắt dò hỏi ý kiến Nam Đàn. Từ xưa tới giờ chưa hề có ai bảo nàng giống bố hết.

Đây là lần đầu tiên có người nói với nàng như thế.

- Dì biết ba cháu ?

Nàng được trả lời bằng cái gật đầu nhẹ.

- Má mạnh khoẻ chứ ?

- Vâng, dì không về Sài gòn chơi ?

- Dì bận. Nội việc chùa cũng đã nhiều, lại còn những công tác xã hội nữa. Cháu được mấy em ?

- Ba đứa. Em gái không à.

- Vậy hả ? Giống bố hay giống mẹ ?

- Giống ba cháu. Đứa nào cũng giống ba cháu.

- Vậy hả ?

Chợt Dự Thư lại ngó Nam Đàn. Chàng lịch sự lắng nghe hai người, không góp một lời nào vào câu chuyện.

- Dì nói cháu giống ba cháu hả ? Chắc lâu không gặp ba cháu, dì quên rồi đó. Chỉ có mấy em cháu là giống ba thôi.

Dì Bạch Lan gật đầu không nói gì thêm. Dự Thư trao tấm áo cho dì, nói :

- Cháu mang biểu dì.

- Chi vậy ?

- Vải may áo.

Dì mở ra coi, lắc đầu :

- Dì đâu có mặc thứ hàng sang trọng này. Cháu thấy không, dì ở chùa. Cháu cầm về cho má.

Dự Thư bối rối :

- Cháu đi kiếm khắp Sài gòn mới mua được cái áo này đây. Dì nhận đi dì.

- Cháu đi mua hay má mua ?

- Cháu đi mua. Má cháu bảo cháu đi mua quà cho dì. Cháu nghĩ mua biếu dì cái áo tốt hơn là bất cứ thứ gì. Tự cháu chọn đây.

Một nụ cười trên khuôn mặt dịu dàng khiến nàng thở phào.

- Nếu là do cháu mua thì dì nhận. Từ lần sau đừng mua gì nữa nhé.

- Cháu đâu có nhiều dịp ra đây.

Nàng chỉ Nam Đàn, nói :

- Nếu anh Nam không mời ra nhà anh thì chắc không bao giờ cháu mới biết Nha Trang.

Hướng về Nam Đàn, dì hỏi :

- Nhà cậu ở đâu ?
- Dạ Đồng Đế. Nhưng cháu học ở Sài gòn.
- Về nghỉ hè ha ?

Chàng gật đầu, không nói gì thêm vì thấy không khí thiếu cởi mở. Dự Thư đứng dậy kiếu từ. Ba người băng qua khu vườn tới cổng ngoài, chia tay trên thềm chùa. Dì Bạch Lan cầm tay Dự Thư bảo nàng và Nam Đàn hãy lại thăm dì vào dịp khác, trước khi hai người vào Sài gòn. Khi dì quay vào, Dự Thư băng khuâng nhìn theo. Cái bóng mảnh khảnh của dì thấp thoáng bên những lùm cây nhiều màu sắc trong vườn chùa Bảo Thiên trông thật buồn. Nàng nghĩ một người xinh đẹp như dì phải sống ở một nơi nào khác hơn là trong khung cảnh tẻ lạnh này.

- Nam, anh nghĩ sao ?
- Thấy hơi lạ.
- Em cũng vậy. Dì Bạch Lan có tâm sự gì đó.
- Chắc thế. Cũng có thể những người sống trong cảnh Phật thường có cái vẻ thâm lặng như dì.
- Tuổi dì không phải tuổi đi tu.

Nam Đàn cười dòn :

- Tuổi nào mà không đi tu được. Hà Trường hấn dọa một ngày kia có thể hấn cũng đi tu.

Nàng trề môi :

- Ông ấy mà tu thì khi đắc đạo thành ông Phật tức à ?

- Người ta không cần đắc đạo. Em tưởng ai đi tu là người ấy mong đắc đạo hay sao ?

Nàng nhướng mắt để khỏi phải trả lời. Đụng đến cái tủ của một triết gia thì mệt cho đôi tai ưa nghe ca hát của nàng lắm. Quả nhiên Nam Đàn tự động nói tiếp :

- Người ta đi tu để trốn tránh cuộc đời. Có người đi tu vì thất bại trong đời sống, có người đi tu để tự hủy hoại mình một cách lặng lẽ, có người đi tu vì có cơ duyên, mà cũng có người đi tu để... đi tu.

Dự Thư gật gù :

- Có ai đi tu để... không đi tu không anh ?

- Có chứ. Đó là những người mặc áo nhà tu để dễ làm áp phe. Đúng hơn phải nói họ đi tu để khỏi đi tù.

- Hừ.

Biết mình bị chê bai. Nam Đàn đổi câu chuyện :

- Dì Bạch Lan của em đẹp quá. Đẹp không thua gì má em.

- Em cũng thấy thế.

- Có vẻ hiền hơn má.

- Ủ, dì là người chịu đựng.

- Anh thấy dì hỏi thăm tất cả mọi người trong gia đình em, trừ một người.

Dự Thư ngạc nhiên :

- Ai ?

- Dì không hỏi thăm ba em một câu nào.

Dự Thư trầm ngâm suy nghĩ. Đúng như thế, dì không hỏi gì tới ba nàng hết.

Chương 5

Buổi tối mọi người mới có dịp chuyện trò với cha mẹ Nam Đàn cũng như hai em của anh. Người em trai kém anh ba tuổi, tên là Phong. Cô em gái bằng tuổi Dự Thu, trông khỏe mạnh sắc xảo, có cái tên ngờ ngợ một con sông : Thu Đà. Bà Thành ít nói hơn chồng, mặc dù ông Thành không phải là người nói nhiều. Mọi người quây quần quanh bàn ăn đặt ngoài sân, dưới những tàng cây sồi rất lớn. Bính Còm hớp một ngụm bia, nói với ông Thành :

- Bác trông được mấy cái cây này cảnh này đẹp quá.

Ông không hiểu ý anh chàng, nên trợn mắt :

- Mấy cây sồi này ấy à ? Nó có hàng trăm năm nay rồi.

Bình thản nhiên :

- Vậy hả bác ? Bác trông làm sao hay quá.

Ông cười to :

- Ông tổ ba đời của tôi trông đấy. Cả những cây sao cây trắc trong rừng kia nữa.

Thật ra ai cũng biết đó là những cây cổ thụ xưa kia thuộc về khu rừng sồi trên mảnh đất này. Khi thành phố Nha Trang được mở mang, có thể là trước hay cùng thời với bác sĩ Yersin, cánh rừng bị đốn dần, nhường chỗ cho nhà cửa đường xá. Bính ưa đùa dai cho vui vậy thôi. Ý Hoa bỗng nháy mắt anh chàng, sợ anh chàng ba hoa không đúng chỗ. Bình tảng lờ như không biết, hỏi tiếp :

- Cháu thấy trong nhà bác có những bức tranh vẽ phong cảnh vùng này, và cả mấy bài thơ tình lồng trong khung kính nữa. Bác làm thơ tình hay quá.

Thu Đà le lưỡi với anh. Ông Thành cười ha hả :

- Cậu đọc hết rồi à ?

- Cháu mới đọc vài câu. Thơ hay không cần phải đọc hết mới biết rằng hay.

Ai cũng biết anh chàng phê bình theo kiểu ba trợn, nhưng ông Thành gật gù :

- Cậu nói đúng !

Ý Hoa chưng hửng nhìn mọi người một lượt. Chó ngáp phải ruồi, Bính Còm bắt đầu phê bình sang lãng vực hội họa :

- Tranh sơn dầu bác vẽ cũng thật đẹp. Hồi sau này bọn họa sĩ ở Sài Gòn ưa vẽ tranh vô hình dung, nghĩa là không có hình thể gì hết, cháu không chịu được.

Ông Thành lắc đầu :

- Tranh không phải do tôi vẽ. Một người bạn ở Lương Sơn cho tôi đó. Ông ta vẽ đẹp lắm.

Dự Thư tò mò :

- Thưa bác, Lương Sơn gần đây không ?

- Khoảng hơn chục cây số.

- Phải đi xe gì tới đó bác ?

Nam Đàn lên tiếng :

- Em phải hỏi anh chứ ? Đó là việc của anh mà.

Hạ Liên thì thâm vào tai nàng :

- Ông con tranh nghề ông bố. Tao cuộc là Nam Đàn không biết nhiều.

Dự Thư lườm Nam Đàn ngầm ra lệnh bảo im, rồi hỏi ông Thành :

- Bác giới thiệu người bạn bác cho chúng cháu đi.

Mai anh Nam đưa chúng cháu ra đó.

Nam Đàn phản đối ngay :

- Mình còn nhiều chỗ nên đi trước. Mai đi Hòn Chồng, Tháp Bà. Ra Nha Trang phải thăm những nơi đó đã.

- Em muốn đi Lương Sơn trước.

Phong giờ tay :

- Tôi đồng ý. Lương Sơn đẹp lắm.

Thấy tình hình hứa hẹn xôn xao, Hạ Liên xen vào :

- Dù sao phải có xe hơi. Từng này người...

Phong lắc đầu :

- Tôi đi Lương Sơn bằng xe gắn máy hoài. Đi xe gắn máy lên đèo Rù Rỳ mình ngừng được, chỗ nào đẹp thì xuống xem liền.

- Ý kiến hay.

Hà Trường nói. Hắn ngồi ăn hết hai con tôm hùm là ít, bây giờ mới lau miệng phát biểu ý kiến. Nam Đàn im lặng. Có lẽ không ai thấy rõ thái độ của chàng, ngoài Hạ Liên.

- Thế nào mai đi đâu trước ?

Hạ Liên nói :

- Tôi đề nghị để Nam Đàn quyết định nên đi chỗ nào trước. Anh Nam là đầu tàu trong cuộc du ngoạn này mà.

Ý Hoa tán thành :

- Đúng như ý kiến tôi.

Bín Còm cũng gật gù :

- Sao cũng được.

Phong nhe răng cười :

- Thế thì thôi.

Dự Thu ngâm giận dỗi. Nàng cố thúc giục Hà Trường:

- Còn anh có đổi ý kiến gì không ?

- Tôi hả ? Ai đi đâu tôi đi đó đừng lo !

Nàng trề môi :

- Ai thêm lo cho anh.

Bình ra dáng người lớn, quay lại đàm đạo với ông Thành :

- Dù sao khi nào đi Lương Sơn, nhờ bác giới thiệu người bạn họa sĩ của bác cho chúng cháu.

- Làm như thích hội họa lắm.

Anh chàng trừng mắt nhìn Hạ Liên :

- Cô không hiểu gì cả. Trước hết về hội họa, tôi có đi xem triển lãm đều đều.

- Ở Sài gòn chẳng bao giờ tôi thấy anh nói về hội họa hết.

Mọi người cười ào. Bính Còm dờ ngón :

- Đúng rồi. Đâu phải ai cũng biết nghe chuyện hội họa. Máy người ngu lắm, để tôi nói hết cho mà nghe. Tôi nói về hội họa vì tôi thích hội họa, vừa vì mấy người nữa.

Hà Trường cười khẩy :

- Hẳn nói tiếng Miên, tôi chẳng hiểu gì hết.

- Đã bảo người ta chưa nói hết mà. Ông họa sĩ ở Lương Sơn nhất định phải thông thạo đường lối đi về Lương Sơn hơn bất cứ ai. Những nơi ông ta thông thạo nhất định phải là các thắng cảnh, những chỗ ngoạn mục. Quen ông ta mình khỏi phải mất thì giờ hỏi han người

này người nọ, mấy người hiểu chưa ?

Ai nấy im lặng, vì anh chàng nói đúng quá. Không ai ngờ Bính ăn to nói lớn mà cũng thâm trầm như thế.

- Mấy người hiểu rồi chứ ?

Anh chàng nhắc lại câu hỏi với vẻ ngạo nghễ. Hà Trường gật đầu công nhận :

- Ừ cũng phải dịch nghĩa nó ra như vậy người ta mới hiểu được.

Bà Thành đi lui đi tới giữa nhà bếp và khoảng sân rộng, lần này đứng lại góp ý kiến vào câu chuyện :

- Cậu Bính nói đúng lắm. Nhưng không nhờ ông họa sĩ này được đâu.

- Ông ấy khó tính hả bác ?

- Không phải. Ông ấy rất tốt, nhưng ông ấy cụt mất một chân, làm sao đưa các cô các cậu đi được.

Mọi người đưa mắt nhìn ông Thành. Ông trầm ngâm mồi thuốc lá vào trong tẩu. Bà Thành nói xong lại chạy xuống bếp. Tiết lộ đó khiến câu chuyện đang vui bỗng lắng hẳn xuống. Người họa sĩ là bạn thân của ông Thành, nên không ai dám nhắc tới ông ta nữa, sợ ông

buồn. Ông có vẻ buồn thật. Ông im lặng hút thuốc. Đột nhiên Dự Thư đứng dậy :

- Tôi muốn xem mấy tấm tranh của ông họa sĩ.

Bính Còm đẩy ghế :

- Cho tôi theo. Có chỗ nào không hiểu, tôi giảng nghĩa cho.

Dự Thư lặng lẽ nói :

- Cảm ơn.

Thái độ của nàng thật khác thường, khiến không ai nói thêm gì nữa. Nam Đàn đứng lên đi theo. Phòng khách khoan khoát, rộng rãi, có cửa sổ mở ra hai bên. Gió lồng lộng thổi vào từ một bên cửa, và từ đó, Dự Thư nghe tiếng sóng biển rì rào. Nàng chợt nhớ nàng đang ở gần biển. Trong bữa ăn ồn ào, nàng quên điều đó. Thật ra nàng ăn tôm hùm, ăn cá tươi, ăn mực xào, nàng nghĩ đến biển trong một ý nghĩa khác. Bây giờ nàng mới nhớ rằng biển còn... có sóng nữa. Sóng biển rì rào vọng lại như một khúc nhạc. Nàng mỉm cười nhìn Nam Đàn. Chàng đứng bên cạnh nàng, chiếc áo sơ mi xanh mở một cúc ngực. Trên tường có tất cả ba tấm tranh và hai bài thơ lồng trong khung kính. Ba tấm tranh đều là tranh phong cảnh, hai tấm vẽ biển, một tấm vẽ núi. Thật

ra trong tấm tranh vẽ núi, hòn núi phía sau chỉ là hậu cảnh. Phải gọi đó là một tấm tranh nhìn từ biển vào, vì phần chính của tấm tranh là bãi cát, trên bãi cát có một con thuyền mắc cạn. Màu sắc tím sẫm.

- Anh thấy tấm tranh này ra sao ?

- Đẹp, anh thấy nó nhiều năm rồi.

- Đẹp à, cái đó là dĩ nhiên đi rồi.

Đó là tiếng Bính Còm. Anh chàng thao thao nói tiếp :

- Xem tranh phải biết tâm sự của người vẽ, cũng như đọc thơ phải biết tâm sự của thi sĩ vậy. Theo ý tôi thì ông họa sĩ cụt chân này không đi đâu được, nên ông ấy mới vẽ con thuyền mắc cạn.

Nam Đàn hát hàm :

- Chắc chỉ cần nhìn con thuyền mắc cạn này cũng đoán ra ông ấy cụt chân ?

Bính thảo nhiên :

- Bởi vậy người ta mới cần học tiểu sử nhà nghệ sĩ, hiểu chưa ? Biết tiểu sử, thân thế của họ, mình phê bình mới hay, mới đúng. Theo ý tôi thì ông họa sĩ này là một người cô độc. Có cô độc mới vẽ một con thuyền.

Ở vùng biển, ngày nào người ta không nhìn thấy từng đoàn thuyền đánh cá, thế mà ông ta chỉ vẽ có một con thuyền, lại là con thuyền mắc cạn, đủ biết ông ta cô độc, và còn tự cho rằng mình vô dụng, thất thế.

- Cái gì mà khiến anh dám nói như vậy ?

- Dễ hiểu quá mà. Con thuyền nằm nghiêng. Nếu là thuyền nghỉ, người ta chặn hai bên đằng hoàng cho nó ngay ngắn, hay là lật úp nó xuống. Đằng này không phải. Con thuyền này trông chán chường lắm. Màu cát lại xám chứ không vàng. Phía sau cảnh vật cũng âm u lắm.

Lần này không ai phản đối vì Bính nói đúng. Tới tầm tranh vẽ biển thứ nhất, Bính gật gù :

- Đây là biển phần nộ.

- Cái gì ?

- Cô không hiểu à ? Biển giận dữ, biển cá sừng. Không lẽ phải dùng tới mấy danh từ bình dân như thế cô mới hiểu sao ? Hậu nham nhờ nó nói tên cô là Dự Thu, có hy vọng học lớp dự bị hoà. Năm nay liệu cô có được lên lớp không ?

- Im cái mồm hôi của anh lại đi. Bức tranh này anh giải nghĩa làm sao nói nghe thử ?

- Dễ hiểu quá mà. Biển màu xanh sẫm, trong màu xanh có pha màu đỏ. Đó là sắc giận dữ. Từng ngọn sóng ngoi lên tua tủa, như những sợi tóc dựng đứng của một hung thần. Và bầu trời, trời vô tình quá.

Dự Thư thấy anh chàng nói thật đúng ý của mình, vội hỏi :

- Tôi cũng thấy sự vô tình đó, nhưng không giải nghĩa được.

- Dễ quá mà, bởi vì cô không đọc sách về hội họa làm sao cô giải nghĩa được ? Có ai vẽ trời cao mệnh mông như thế không ? Lại màu vàng nhạt rất bình yên. Thế là trời vô tình.

Nam Đàn lặng lẽ theo sau, miệng đã ngậm một điều thuốc lá.

- Còn bức này ?

- Bức này cũng vẽ biển. Ông này có lẽ chỉ vẽ biển mà thôi. Cái kia là biển phần nộ, cái này là biển vô vọng.

- Tuyệt vọng ?

- Không tôi nói vô vọng. Cô học Văn khoa cô phải biết giá trị của mỗi chữ, không thể lầm lẫn được. Vô vọng khác với tuyệt vọng.

- Anh nói nghe thử.

- Tuyệt vọng là còn buồn bã còn đau khổ. Khi ta chờ đợi ai mà mãi không thấy người đó tới ta thất vọng, rồi tuyệt vọng. Lúc ấy ta buồn chết được, và muốn uống thuốc chuột mà tự tử quách cho rồi. Vô vọng thì khác. Vô vọng là đã qua giai đoạn tuyệt vọng. Nghĩa là không có can đảm tự tử sau sự thất bại của mình. Nghĩa là vẫn sống, sống với sự mệt mỏi, ơ hờ.

- Hay !

Người lên tiếng phẩm bình là ông Thành. Ông đến phía sau mọi người từ lúc nào không ai hay. Ông lên tiếng khen Bính Còm khiến anh ta phồng mũi, đứng vùn vùn mấy sợi râu cằm không biết đã mọc chưa.

- Cậu Bính nói rất hay. Cậu nói đúng tâm sự của bạn tôi. Tôi tưởng chỉ có tôi hiểu được ông ta.

Dự Thư chỉ mấy tấm tranh hỏi :

- Ông ấy ký tên gì cháu không đọc rõ. Bích hay Bính hả bác ?

- Tôi hả ?

Bính pha trò, cúi nhìn tên người họa sĩ ký trên tấm tranh. Ông Thành mời mọi người ngồi xuống ghế :

- Ngồi uống cà phê. Cà phê sắp mang ra.

Chỉ những tấm tranh, ông trả lời :

- Ông ấy tên Bích, Thạch Bích. Nhìn mọi người ông nói tiếp :

- Thạch Bích chỉ là tên sau này anh ấy thêm vào, chứ tên chính của anh ấy là Bích.

Bính Còm giải nghĩa :

- Thạch Bích là đá xanh.

Ông Thành cười. Dự Thu nói :

- Thạch Bích là bức tường đá.

- Đúng lắm cháu Dự Thu nói đúng lắm. Cho rằng mình là người bị giam cầm trong bốn bức tường đá, nên ông bạn bác mới lấy biệt hiệu đó.

Dự Thu thích chí cười nói vui vẻ trở lại. Cà phê được mang lên. Khi thấy thừa một ly, người ta mới thấy thiếu Phong. Thấy Phong có ý tốt với mình trong bữa ăn, Dự

Thu đứng dậy tính đi kiểm, Thu Đà ngăn lại :

- Anh ấy lấy xe ra phố rồi.

Trong thoáng im lặng, mọi người nghe rõ tiếng rì rào của sóng biển và tiếng gió trong những lùm cây trên cao. Hà Trường nói :

- Ở đây thích thật. Tôi mong sau này được sống ở một nơi như thế này.

Nam Đàn lắc đầu :

- Tao ở đây lâu quá rồi, tao lại muốn sống ở Sài gòn hơn. Ở đây tao thấy buồn...

- Khi mày có vợ, chắc mày sẽ thấy khác.

Vừa nói hần vừa nhìn Dự Thu khiến Thu Đà mỉm cười :

- Vấn đề là vợ anh Nam có chịu được một nơi nào như thế này không. Em nghĩ là không.

Nam Đàn nhướn mắt :

- Tại sao em lại đoán thế ?

Cô bé trả lời không nghĩ ngợi :

- Dễ đoán quá mà. Không đoán được thì anh cứ việc hỏi, có gì khó đâu.

Câu nói đó khiến Dự Thư ngượng ngịu. Ai cũng thấy Nam Đàn có ý sẵn đón nàng, nàng cũng thấy như thế, song giữa hai người lại chưa có gì gọi là chính thức hết. Tất cả tùy thuộc cuộc du ngoạn này. Nhớ đến Phùng, Dự Thư lại thấy hay. Có Phùng ở đây, nàng dễ quyết định hơn. Nàng đứng dậy nói :

- Giờ này mà ở nhà thì phí quá. Nam Đàn, anh đưa mọi người đi chơi phố chứ ?

Chương 6

Đúng lúc mọi người sửa soạn xong, Phong từ ngoài cổng liệng xe vào, mái tóc dài tung bay trong gió.

- Mọi người tính đi đâu mà không đợi tôi ?

Anh ta hỏi khi đậu xe lại. Hạ Liên hỏi ngược lại :

- Bạn đi đâu mà không nói cho ai hay ?

- Tôi vừa đi vì các bạn.

- Lại thêm một người vì chúng ta. Hà Trường giờ tay lên trời nói - Bây giờ bạn cho biết bạn đi đâu, làm gì về?

- Tới nhà hàng của bọn bạn tôi. Đó là nơi duy nhất ở Nha Trang có một ban nhạc sống. Họ bằng lòng trừ cho chúng ta nửa tiền nếu chúng ta tới dưới mười người.

Ý Hoa đếm thật nhanh :

- Một hai ba... tám người.

- Đi hết ?

- Dĩ nhiên là đi hết. Các anh chị nên đi để xem phòng trà ca nhạc ở Nha Trang khác phòng trà ở Sài gòn như

thế nào. Còn em nhất định phải đi vì nếu không có dịp này thì cả đời chẳng bao giờ em được đi phòng trà hết.

Người nói câu đó là Thu Đà. Nam Đàn gật đầu :

- Đồng ý đi hết.

Trong nhà chỉ có hai chiếc xe gắn máy, do đó ông Thành cho mượn chiếc Landrover của ông. Phong nhận việc lái xe. Chưa đầy nửa tiếng sau, cả bọn tới nhà hàng Hoa Đăng. Trong sân nhà hàng - vốn là một biệt thự biến cải - có hai chiếc xe Jeep và vài chiếc xe gắn máy.

Chỉ có dưới mười người khách ngồi rải rác trong căn phòng lớn. Ban nhạc không thể chơi hào hứng được trước một số khách ít ỏi như thế. Họ vớ lấy đàn, lấy kèn khi thấy bọn Nam Đàn ồn ào bước vào. Phong dẫn đầu, thân mật giơ tay chào mấy người bạn trên bục gỗ. Hai chiếc bàn vuông được kê liền lại với nhau. Cả bọn Nam Đàn ngồi xung quanh hai chiếc bàn đó.

Dự Thu cố gắng đọc tên ban nhạc viết bằng kiểu chữ chân voi màu sắc sặc sỡ trên mặt trống khá lớn. The Sea Stars. Đây nhất định là ban nhạc của thành phố biển, không sai vào đâu được.

Nam Đàn ra hiệu bằng tay hỏi mọi người uống gì. Không ai trả lời dứt khoát, chàng liền tự động gọi 8 chai

coca cola. Cũng không ai phản đối.

Người nói to tiếng nhất là Bính. Anh ta yêu cầu ca sĩ trình bày bản Love Story khiến Ý Hoa nhăn mặt :

- Khiếp. Ông Bính Còm mà yêu cầu Love Story !
- Thế bạn tưởng tôi thích nghe điệu nhạc của bạn hử ?
- Điệu nhạc của tôi là điệu nhạc nào ?
- Các cô ai chả có điệu nhạc riêng.
- Tâm bậy.

Ý Hoa lên giọng nạt. Không ai để ý tới họ nữa vì một cô bé xinh xắn đã cất tiếng hát. Phòng trà mờ tối trong thứ ánh điện đỏ nhờ nhờ, chỉ có bụi gỗ là nổi bật dưới ánh đèn chiếu đủ màu, lúc xanh lúc vàng. Khuôn mặt cô ca sĩ tròn trĩnh trông rất thơ ngây. Cô ta hát dứt bản Love Story, Bính Còm nói :

- Cô ta sắp hát bản tôi yêu cầu rồi đó !

Mọi người cười ào ào. Anh chàng thản nhiên hỏi :

- Nàng hát rồi à ? Vậy mà tôi cứ tưởng nàng hát điệu nhạc của Ý Hoa.

Anh chàng coi thế mà tán tỉnh khéo léo không chê được. Ý Hoa cười khẩy :

- Anh làm tôi cảm động chết được.

- Dự Thu cô thích nghe bản gì ?

Bính hỏi trong khi giấy bút sẵn sàng.

- Tôi không yêu cầu ca sĩ. Yêu cầu anh hát được không ?

- Phải chi tôi biết hát. Tôi chỉ là người hay hát chứ không hát hay. Ở đây có một người hát rất hay, tại sao Dự Thu không yêu cầu ?

Mọi người chăm chú ngó Bính. Tất cả đều tò mò.

- Ai ?

- Ai thế hở ?

Bính trịnh trọng chỉ Nam Đàn :

- Một ca sĩ danh tiếng thời chúng tôi còn học với nhau ở Chu Văn An.

Hạ Liên tấm tắc :

- Anh giấu tài kỹ quá. Lên đi Nam Đàn.

Khuôn mặt Hạ Liên đỏ hồng, cặp mắt long lanh náo nức. Hà Trường nói :

- Tôi chưa bao giờ nghe hấn hát cả. Tuy nhiên tôi tin rằng hấn hát rất hay.

- Tại sao anh tin như thế ?

Có người hỏi vặn. Hà Trường cười mỉa :

- Hấn hút thuốc lá ít hơn tôi.

Nhiều tiếng la lối phản đối. Bính giục :

- Lên đi chứ ? Phòng trà bây giờ chỉ còn bọn mình, không gì phải ngượng hết.

Quả thật lúc ấy nhóm khách đã đứng lên. Đó là mấy quân nhân lớn tuổi. Trong phòng trà không phải chỉ còn bọn Nam Đàn, mà còn vài người khách nữa, tuy nhiên đều ít tuổi, bộ mặt tươi cười dễ dãi, như sẵn sàng tham dự cuộc vui với mọi người.

Dự Thư hỏi Nam Đàn :

- Anh có lên không ?

- Không.

Bính đưa ra đề nghị khác :

- Cũng được, nếu đề cử được người thay thế. Không được đề cử ầu.

- Bạn vừa đề cử ầu. Nam Đàn nói - Các bạn vừa nghe hẳn nói hẳn biết tôi hát hay hồi học chung ở Chu Văn An. Tôi bảo đảm là hẳn chưa bao giờ học ở Chu Văn An ngày nào hết.

Ai cũng tin lời Nam Đàn. Trước những lời sỉ vả kịch liệt của bạn bè, Bính chỉ nghe răng cười trừ. Dự Thư chen vào :

- Tại sao ai cũng tin lời anh Nam mà không ai tin anh Bính hết ?

Bính được dịp phân bua :

- Đó mấy người thấy bất công chưa ? Tại sao vậy hả ? Nam Đàn có cái gì hơn tôi mà được các người tin tưởng một cách mù quáng như thế ?

Ừ nhỉ không hiểu tại sao ai cũng tin Nam Đàn ? Dự Thư tự hỏi, mà không trả lời được. Nàng chỉ biết chàng nổi bật trong đám bạn trai, không lớn tiếng cũng không nhiều lời. Về ăn mặc, Nam Đàn không chải chuốt song luôn luôn đúng thời trang. Đầu tóc, giày vớ chàng lúc

nào cũng nghiêm chỉnh sạch sẽ, trái hẳn người bạn rất thân của chàng là Hà Trường. Tuy nhiên chàng kiêu ngạo ngầm, mà Dự Thư chưa khám phá ra chàng kiêu ngạo vì lý do gì.

- Được rồi, tôi có giải pháp dung hòa. Nam Đàn lên tiếng, và tiếp - Tôi sẽ hát...

- Hay quá !

- Hoan hô ! Lên đi Nam Đàn !

- Ly kỳ thật. Hà Trường hoài nghi nói - Mà mà hát, lại hát ở phòng trà. Hay mà chỉ hát nếu có tao lên khuấy đờn điện ?

Có tiếng cười hi hí của Thu Đà. Nam Đàn lắc đầu :

- Tôi chưa nói hết. Tôi sẽ hát nhưng trong một dịp khác. Nếu tôi nhớ không lầm thì cuối tuần này là sinh nhật Thu Đà. Phải không em ? Chàng quay sang hỏi em gái khiến cô bé sung sướng gật đầu, và tròn mắt ngạc nhiên - Tôi sẽ hát trong dịp đó.

- Đồng ý. Bây giờ đề cử người thay thế đi.

- Tôi biết có người sẽ vui lòng thay thế tôi hôm nay.

- Ai ?

- Hạ Liên.

Dường như ai cũng ngạc nhiên. Không ai nghĩ tới việc người được chàng đề nghị lại là Hạ Liên. Có vài ánh mắt nhìn Dự Thư chớp nhóang. Có người dò xét phản ứng của nàng. Nàng vẫn mỉm cười, nét mặt khó biết như sắc trời mùa hạ : rực rỡ nhưng có thể đổ mưa bất cứ lúc nào.

- Hạ Liên lên đi chứ.

Sau tiếng thúc giục của Thu Đà, Ý Hoa nói :

- Nếu anh Nam không đề cử, tôi cũng đề cử Hạ Liên. Liên có chân trong ban văn nghệ Văn khoa, hát không thua gì ca sĩ nhà nghề đâu.

Cô bé vốn e thẹn, lần này sung sướng nhận lời. Dự Thư thấy bạn mình thường long lanh cặp mắt tình chết được mỗi khi hài lòng việc gì. Hạ Liên không nói một lời nào, đứng dậy. Tiếng vỗ tay khích lệ nồng nhiệt nổi lên. Phong theo nàng lên sân khấu, nói nhỏ với mấy người bạn trong ban nhạc.

Anh chàng xướng ngôn nói qua máy phóng thanh :

- Thưa quý bạn, hôm nay ban nhạc The Sea Stars hân hạnh được tăng cường một ca sĩ sinh viên mới từ Sài

gòn ra. Cô Hạ Liên sẽ trình bày cùng quý vị bản nhạc... Có Ai Tin Tôi... cùng quý vị bản Có Ai Tin Tôi. Đây cô Hạ Liên !

Thêm một tràng pháo tay nữa. Hạ Liên nói vài tiếng với người điều khiển ban nhạc. Khi tiếng đàn nổi, nàng hát ngay.

Thật không ngờ Hạ Liên có giọng truyền cảm đến như thế. Nàng phát âm rành rọt, chữ nào ra chữ ấy, bộ điệu trình diễn cũng rất thành thuộc đối với sân khấu. Cái hay của nàng là với những bộ điệu hết sức tươi sống, nàng vẫn cho người nghe thấy nàng không phải là một ca sĩ nhà nghề, như quan niệm thông thường người ta vẫn có về các nữ ca sĩ. Giọng hát Hạ Liên trong trẻo, tinh quái :

Có ai tin tôi
Như tin một nhà thám hiểm
Vượt sóng trùng dương
Thấy một ngọn núi cao
Ghi một ngọn núi cao
Thấy một dòng sông dài
Ghi một dòng sông dài
Tôi chỉ ghi
Những gì trường cửu
Những gì không đổi thay

Những gì tôi chỉ ghi trong lá thư tình
Gửi người tôi yêu dấu nhất đời
Có ai tin tôi
Tôi không phải nhà thám hiểm
Chênh chóang rượu say
Thấy một ngọn núi cao
Hóa hai ngọn núi cao
Thấy một dòng sông dài
Hóa hai dòng sông dài
Rồi đem ghi
Những gì lầm lẫn
Những gì đã đổi thay
Những gì tôi chỉ ghi trong lúc điên cuồng
Khiến đường gặp nhau quá xa vời...

Hạ Liên ca dứt, nhiều người suýt soa.

- Bis ! Bis !

- Nhất thế giới ! On the top ! Bis !

Nàng bước về chỗ ngồi, nhận lời cảm ơn của Nam Đan với vẻ cảm động. Dự Thu không phát biểu một lời nào. Nàng chỉ gật đầu với Hạ Liên. Nam Đan hỏi :

- Em thấy Hạ Liên hay không ?

- Hay.

- Lẽ ra em phải hát thay anh mới phải. Câu này chàng nói thâm thì bên tai nàng.

Dự Thư lắc đầu :

- Anh nhờ Hạ Liên là phải rồi.

- Giận đấy à ?

- Lạ nhĩ sao em lại giận anh được.

Nói thế nhưng nàng thấy ảm ức trong lòng. Ngay lúc đó một nhóm khách bước vào quán Hoa Đăng, người đi sau chót là Phùng.

- Dự Thư.

Anh chàng reo lên vui vẻ, tiến lại chào hỏi bọn Nam Đàn. Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Ai cũng biết Nam Đàn không thích Phùng.

- Vui quá, cho nhập bọn được không ?

Hà Trường quơ tay :

- Cả phòng trà này là một, anh ngồi chỗ nào cũng thấy vui hết.

- Ngày mai quý vị có đi chơi đảo không ?

- Ngày nào chúng tôi cũng đi đảo hết. OK. hẹn nhau ngày mai.

Hà Trường nói lia. Dự Thư nhăn mặt rồi nhẹ nhàng quay bảo Phùng :

- Thế nào chúng ta cũng gặp nhau. Nha Trang nhỏ mà.

- Đúng thế.

Nói xong Phùng phác tay chào mọi người, trở về ngồi với mấy người bạn anh ta. Nam Đàn cũng dơ tay chào lại. Rồi chàng xem giờ :

- Muộn rồi, chúng ta nên đi về.

Chương 7

Chỉ trừ có Thu Đà thoái thác, những người còn lại đồng ý dành cả buổi sáng hôm sau để đi tắm biển. Ở Sài Gòn, Dự Thu và Hạ Liên mỗi tuần đều đi bơi tại hồ tắm Đại Đồng, cảm giác khác hẳn khi hai cô nàng buông mình xuống biển cả.

- Có gì lạ phải không mà ?
- Súra đấy.
- Ầu nào.
- Tại nước biển nặng hơn nước hồ tắm chứ gì.

Hạ Liên ngụp lặn sau câu nói, rồi trôi lên bơi về phía Bính Còm. Anh ta đang té nước vào Ý Hoa như một đứa trẻ.

Nam Đàn lúc ấy ở gần Dự Thu hơn hết, trong khi Phong ở tít ngoài xa, cách bờ có tới trăm thước, trông anh ta nhỏ tí như một trái dừa. Chỉ có một mình Phong dám ra xa như thế.

- Dự Thu.
- Gì anh ?

- Đêm qua em ngủ ngon chứ ?

- Vâng.

Thật ra nàng trần trọc cả tiếng đồng hồ, không hiểu gì đầu óc nghĩ lan man hay vì tiếng sóng biển ri rào bất tận. Nàng và Hạ Liên ngủ chung một phòng, hai người hầu như không trao đổi với nhau một chuyện gì đáng kể. Hạ Liên có vẻ khác lạ hơn ngày thường.

- Không nhớ nhà chứ ?

Nàng cười khanh khách :

- Có, nhớ má.

Nam Đàn lân la đến gần :

- Hôm qua khi ở phòng trà anh hơi vô lý.

Nàng cười thâm :

- Em có để ý gì đâu.

- Không đừng nói thế.

- Thực mà em chỉ thấy Hạ Liên hát thật hay. Em vẫn biết nó hát hay khi hai đứa còn học ở trung học với nhau, nhưng chưa bao giờ em thấy nó hát hay như đêm qua. Nhờ có anh đấy.

Nam Đàn cầm lấy tay nàng :

- Em làm rồi.

Nàng hơi bối rối ra xa. Bọn Bính ở cách hai người cả chục thước. Khi chàng tới gần, nàng nói :

- Đêm qua em thấy Hạ Liên cảm động lắm. Nó vốn rụt rè khi xúc động là lộ hết ra nét mặt.

- Anh cũng thấy như vậy.

- Anh có để ý lúc nó hát không ? Em thấy nó nhìn anh.

Nam Đàn lắc đầu cười :

- Hạ Liên nhìn tất cả mọi người.

Chàng lại tìm cách cầm lấy tay nàng. Lần này Dự Thu tránh được, nét mặt tinh quái cười cợt nhìn chàng.

- Dự Thu.

- Gọi người ta hoài.

- Anh nói đêm qua ở phòng trà anh hơi vô lý, anh chắc em hiểu ?

- Không em làm sao hiểu được.

- Em là một cô bé thông minh.

- Về chuyện gì ?

- Về tất cả mọi chuyện.

- Không đúng à. Có những chuyện em rất ngu. Chẳng hạn như em không hiểu được vì sao đêm qua Hạ Liên xúc động. Còn anh làm cái gì vô lý đâu ?

Chàng nhún một cái tới thật sát bên nàng, khiến nàng hoảng hốt. Trong lúc ngoái cổ nhìn bọn Bính Còm, nàng để nước mặt ứa vào miệng ho sặc sụa. Nàng tạt nước vào mặt chàng, cố gắng không cho chàng tới gần. Khi bơi ra cách một sải tay, nàng đạp hai chân ùm ùm trên mặt biển, la lối om sòm :

- Cá mập ! Cá mập !

Hạ Liên lướt tới bên bạn, nhìn nhanh khuôn mặt hai người. Nam Đàn đưa tay vuốt mặt, cắn nhằn :

- Cho nó đớp em đi.

- Sức mấy nó đớp được em. Đớp vào em nó gãy răng à.

Hạ Liên lẳng lặng bơi ra xa. Dự Thu bơi theo :

- Có người muốn bắt nạt tao đó mày.

- Ai bắt nạt được mày.

- Mày không bênh tao hén.

Hạ Liên bơi ra xa hơn nữa. Nam Đàn đuổi theo cả hai người. Khi tới bên Bính, chàng dừng lại.

- Cầm ai theo nghe. Tôi với nó bơi thi.

Dự Thư nói và đuổi theo Hạ Liên. Hai người ra xa hơn nữa.

- Mày sao thế, Hạ Liên ?

- Không.

- Đêm qua mày hát hay quá. Chưa bao giờ tao thấy mày đẹp như đêm qua.

- Cảm ơn.

- Đừng khách sáo mày ơi. Người ra khen còn làm bộ. Tao có khen ai bao giờ đâu. Tao chỉ khen mày.

Hạ Liên nhìn bạn như một ánh chớp :

- Cãi nhau với Nam Đàn hả ?

- Không.

- Anh ấy yêu mày đấy.

- Không phải đâu.

- Mày đừng giả vờ. Mày biết điều đó hơn tao. Ai cũng biết Nam Đàn yêu mày tới thời kỳ thứ ba rồi. Hết thuốc chữa rồi.

- Tao...

- Đừng cãi bướng. Mày dư biết đêm qua Nam Đàn giận mày.

Dự Thư cười :

- Tao làm gì mà giận tao nhỉ ?

- Tính mày thật dễ ghét, tao không hiểu sao nhiều người yêu mày thế ? Tại sao ông Phùng biết tội mình đi Nha Trang mà theo ra ?

Dự Thư cau mày :

- Ai bảo mày là ông ấy theo tội mình ?

- Mày cho đó là chuyện tình cò à ? Mày không thấy Nam Đàn đòi về ngay sau khi ông Phùng bước vào Hoa Đăng sao ?

Dự Thư nói trái ý mình :

- Tao nghĩ đó là sự tình cờ.

- Đêm qua tao cũng thấy mây trần trọc cả giờ đồng hồ, phải không ?

Nàng đỏ mặt :

- Mây xấu nhé, dò xét tao trong khi tao ngủ. Còn mây thì ngủ ngon lắm đấy.

- Sao mây không chịu nói chuyện với tao ?

Dự Thư nhún vai :

- Lúc nào tao cũng phải nhường bước mây à ? Nhưng mà thôi, mây vào đi.

Nam Đàn đang bơi ra, tiến về phía hai người. Hạ Liên chỉ tay nói :

- Cá mập mây ời.

Dự Thư hóm hỉnh :

- Tao ra với Phong. Anh ta ra xa quá trông thấy dễ sợ. Để tao gọi Phong vào.

- Dự Thư vào đi.

Như không nghe thấy bạn, Dự Thư hồi hả bơi ra.

- Dự Thư, tao sợ...

- Sợ thì vào đi.

- Tao sợ... tao yêu lắm người yêu của bạn...

Hạ Liên vừa nói dứt câu bỗng nghe hai tiếng thét của hai anh em Phong. Dự Thư biến đâu mất. Lúc ấy cả bốn người đang ở xa quán cây số 6 có tới một trăm hay hai trăm thước. Hạ Liên chờ người. Phong ào đến như một con bói cá, hụp xuống. Ngay lúc đó Nam Đàn hót hải tới bên Hạ Liên, đỡ lấy nàng.

Nàng òa khóc :

- Nó nó...

Phong đã trôi lên mặt biển như con kinh ngư, tay ôm eo Dự Thư :

- Chắc là vộp bẻ.

Nam Đàn rời Hạ Liên tới đỡ một bên Dự Thư. Hai anh em bơi hai bên dìu nàng vào bờ. Nửa đường Phong tự tách rời, chậm chạp quay lại với Hạ Liên. Anh ta không nói gì hết.

Chương 8

«Tao sợ yêu lắm người yêu của bạn».

Ngay khi mở mắt, Dự Thu đã nhớ tới câu nói của Hạ Liên. Nàng bàng hoàng trên mặt biển khi nghe câu nói đó, và quay ngoắt lại. Nước ào vào miệng, nàng sặc sụa, chìm xuống.

Nàng mở mắt, thấy nhiều người đang cúi ngó mình. Ý Hoa quì trên người nàng, tay thoa bóp chân cẳng nàng.

- Khoẻ rồi chứ ?

Nàng thấy Nam Đàn quỳ bên cạnh. Hạ Liên ngồi ủ rũ dưới chân.

- Tôi chưa chết mà.

Dự Thu ngồi nhồm dậy trừng mắt nhìn mọi người. Nàng chạy phăng phăng trên mặt cát ướt. Ý Hoa la :

- Nó khùng rồi đó.

Nam Đàn đuổi theo, bắt kịp nàng ngang quán số 7. Chàng nắm lấy tay nàng :

- Em làm sao thế ?

- Kệ tôi mà.
- Dừng lại đi, không mệt...
- Anh khỏi lo cảm ơn.

Chàng vỗ về :

- Ai làm em giận. Không lẽ vộp bẻ em rồi em giận tất cả mọi người ?

Nàng trừng mắt :

- Sức mấy mà giận ai. Anh quay lại đi, Hạ Liên nó đang khóc kìa.

Nam Đàn bỗng cười hì hì :

- Anh hiểu rồi. Em đừng nghĩ làm cho Hạ Liên. Anh thú thật là anh rất mến Liên, anh quý Liên nữa là đằng khác, song giữa anh với Liên...

Nàng ngắt lời :

- Anh đừng nói nữa, anh Nam. Anh nói như thế đủ rồi. Liên là bạn thân nhất của em, cho nên em cũng không giận nó.

- Liên làm gì để em giận ?

- Anh không hiểu à ? Suýt nữa nó giết em ngoài biển.

Nam Đàn phì cười :

- Nói cái gì ghê quá.

Nàng cười nhạt :

- Nếu Phong không đến kịp, giờ này em đã nằm trong bụng cá rồi.

- Chắc là trong lúc đùa giỡn, Liên đập vào đùi em chớ gì ? Chuyện đó chẳng qua là...

- Nó nói thế với anh à ?

- Không. Anh đoán thế.

- Nó yêu anh lắm.

Chàng yên lặng trong giây lát.

- Anh cũng biết mà ?

- Anh biết Liên có cảm tình với anh. Chỉ có thể thôi.

- Cảm tình thôi à ? Em không tin anh ngu như thế ?

- Hừ.

- Em nói rằng nó yêu anh, hiểu chưa ?

- Em nói chứ không phải Liên nói.

Hai người tới dưới một bờ đá bên bóng dừa. Bây giờ mới tám giờ sáng, trên bãi biển chưa có ai ngoài bọn họ.

- Đúng rồi thì em nói, quả em chưa thấy ai ngu như anh.

- Hừ, thôi chứ.

- Anh đợi người ta phải tỏ tình với anh trước hay sao? Như thế mà không ngu thì còn là gì nữa ?

- Cô mắng tôi nhiều lắm rồi đấy nhé.

- Anh ngu !

- Hồn vừa vừa chứ !

- Anh ngu lắm. Anh bắt người ta phải nói với anh trước hả ? Mai tôi về Sài gòn để cho...

Nam Đàn ngơ ngác trước cặp mắt rung rung lệ. Chàng vuốt tóc nàng :

- Dạ Thu...

Nàng chớp mắt.

- Anh yêu em.

Nàng để rơi hai giọt lệ nồng trên má. Nam Đàn vòng tay qua vai nàng, ghì chặt lấy tấm thân mềm mại, đặt trên môi nàng một cái hôn đầm thắm. Nàng mở mắt mỉm cười :

- Anh yêu ai ?

- Anh yêu em.

- Anh không yêu Hạ Liên chứ ?

- Không. Nhất định không.

- Nó yêu anh.

- Nhưng anh yêu em rồi. Yêu em thì còn yêu ai được nữa. Em chiếm hết thì giờ của anh. Em chiếm hết tâm hồn của anh. Lúc nào anh cũng nghĩ đến em hết. Trong căn gác trọ của anh ở Sài gòn anh làm rất nhiều thơ cho em.

- Anh làm thơ ?

- Anh chỉ làm thơ cho em mà thôi, không làm thơ đăng báo đâu. Anh chỉ mới cho một người xem.

- Sao anh không cho em đọc trước ?

- Làm sao anh cho em đọc được ? Bây giờ thì được,

lúc đó thì không.

- Ai đã đọc ?

- Hà Trường.

- Đọc em nghe đi.

Chàng hôn nàng thì thầm :

Tôi lượm được một hột xoàn không thuộc về ai
Thì nó thuộc về tôi

Do tôi chiếm giữ.

Tôi tìm thấy một hòn đảo không thuộc về ai
Thì nó thuộc về tôi

Do tôi chiếm giữ.

Tôi tìm thấy em chưa thuộc về ai
Thì em thuộc về tôi

Do tôi chiếm giữ.

- Anh.

- Gì ?

- Tại sao bây giờ anh mới nói với em ?

- Bởi vì má em đã bằng lòng...

Dự Thư ngạc nhiên :

- Má em ?

- Má em đã bằng lòng cho em ra nhà anh. Như thế có thể hiểu là bà cũng bằng lòng nếu anh yêu em. Nếu bà từ chối không cho em ra đây, chắc là anh không có dịp đọc thơ anh cho em nghe. Em biết gia đình anh không giàu. Hết hè, anh phải đi làm.

Nàng ôm chặt lấy chàng, hai người đi song song trên bãi cát. Sóng đùa nghịch dưới chân họ.

- Ba má em giàu quá, thành ra anh hơi ngại. Bây giờ anh không lo.

Dự Thư cảm động :

- Em đâu biết anh tính kỹ như thế. Em lại cứ tưởng rằng anh không thật lòng yêu em, nên anh lưỡng lự. Nam Đàn chỉ tay về phía trước mặt :

- Họ tới kìa.

Hai người vội rời tay nhau. Bính Còm hét lên :

- Bắt quả tang nhé.

Hà Trường cười hóm hỉnh :

- Mà mới nhìn thấy, chứ tao còn nghe thấy nữa.

- Mà nghe thấy họ nói cái gì ?

Dự Thư chạy lại bên Ý Hoa, như ngằm yêu cầu được che chở trước những con mắt quái ác. Ý Hoa né sang một bên :

- Có gan ăn mận có gan chịu đòn.

Bính Còm gật gù :

- Được lắm. Thế thì mày nói những gì với nàng hả Nam ?

Hà Trường thành thạo :

- Nó đọc thơ. Tao biết nó làm nhiều thơ tình mê ly lắm. Nó vừa đọc cho Dự Thư nghe.

Bính hất hàm :

- Phải không ? Đọc cho tụi tao nghe đi.

Nam Đàn thoái thác bằng cách hứa hẹn :

- Để hôm khác.

Hà Trường khoanh tay trước ngực, nói :

- Thôi để tao đọc hộ cho một đoạn.

Tôi bắt được một con chó không thuộc về ai

Thì nó thuộc về tôi

Do tôi xiềng xích.

- Đồ nham nhở.

Nam Đàn hét lên đuổi Hà Trường chạy quanh lướt qua chỗ Hạ Liên mà không biết. Ngồi coi đồng quần áo cho họ, Hạ Liên vợ vội lấy quần áo của mình, đi về phía quán thay đồ. Văng vẳng bên tai nàng là tiếng cười đùa âm ỉ của chúng bạn.

Chương 9

Không xem lịch, Dự Thu cũng biết đêm nay là đêm rằm. Trên trời, trăng sao vàng vạc, gió lộng thổi trong những tàng lá sồi, nghe được cả tiếng vi vu, và từ xa vọng lại tiếng sóng biển rì rào, ngắt quãng bởi những tiếng ầm lón, khi ngọn sóng đập vào bãi cát, dội lại. Nàng không thể nào nhắm mắt được.

Qua khung cửa sổ có chấn song sắt, ánh trăng xiên thẳng vào giường nàng. Ngược mắt nhìn lên cao, nàng thấy rõ vầng trăng tròn vành vạnh, trong veo. Chưa bao giờ Dự Thu thấy thiên nhiên tình tứ như thế.

Ngoài vườn, lá cây xào xạc. Vườn nhà ông Thành trồng đủ thứ cây, phần lớn là cây ăn trái. Gần bên giếng nước, tiếng côn trùng kêu thánh thót vui tai.

- Liên !

Nàng gọi khẽ không nghe bạn trả lời.

- Hạ Liên !

Tin chắc Liên đã ngủ. Dự Thu không muốn làm phiền bạn. Nàng đẩy cửa ra sân một mình. Ngoài sân, cả một sân trăng vàng óng ánh.

Thật là thần tiên, cảnh nhà quê đẹp như thế này tại sao người ta lại cứ theo nhau chen chúc trong thành phố ? Nàng nghĩ đến Sài gòn, cũng thấy nhớ, song chỉ trong một thoáng, nàng quên ngay. Nàng nhớ đến câu nói bóng gió của Thu Đà, và tự hỏi nàng thích sống ở đây hay thích sống ở Sài gòn một khi lấy chồng ?

Thốt nhiên Dự Thư giật mình. Có tiếng động đâu đó rất gần. Rồi một bóng người băng qua khoảng vườn phía sau. Sau một cái rùng mình, nàng bỗng nhiên mừng rỡ. Dường như là Nam Đàn. Cái bóng tiến về phía nàng.

- Ai đó ?

Dự Thư bình tĩnh hỏi, vì cái bóng có dáng đi rất quen thuộc. Nếu không phải là Nam Đàn thì cũng là Phong. Hai anh em có dáng đi gần giống nhau. Cái đầu và cái lưng thẳng đứng.

- Dự Thư ha ?

- Anh Nam ?

Chàng tới gần. Chàng cầm lấy tay nàng, nắm chặt.

- Đau em.

- Anh không ngủ được.

- Trăng đẹp quá anh. Chưa bao giờ em thấy trăng óng ả như thế này.

- Em quen ở thành phố, làm sao nhìn thấy ánh trăng thật. Trăng này là trăng vàng ròng.

- Anh ở đâu ra ?

- Anh đang ngồi bên bờ giếng.

- Sao em không thấy ?

- Anh lẩn vào trong ánh trăng.

- Anh ngồi đó làm gì ?

- Hy vọng thấy em !

Cặp má nàng nóng bừng :

- Tại sao anh nghĩ là em sẽ ra mà đợi ?

Chàng ôm ngang lưng nàng. Nàng chỉ mặc chiếc áo ngắn.

- Anh có đợi đâu. Anh ngồi đó với một hy vọng mơ hồ, hay với một linh tính thì cũng thế. Linh tính báo cho anh biết là cứ ngồi đó mãi, thế nào cũng gặp em.

- Linh tính anh đi dò thám em không à ?

Chàng ôm ghì lấy vai nàng, đặt một cái hôn trên cổ nàng.

- Hèn chi em không ngủ được. Tại anh mong đó.

- Anh mới đếm tới một ngàn.

- Cái gì ?

- Anh ngồi nhắc tên em, mới nhắc tới lần thứ một ngàn. Làm như thế cho em nóng ruột.

Dự Thu âu yếm hỏi :

- Anh yêu em lắm hả ?

- Còn phải hỏi.

- Yêu như thế nào ?

- Yêu chết được.

Nàng bịt miệng chàng :

- Đừng nói thế anh.

Hai người ra ngồi trên bờ giếng. Miệng giếng xây bằng gạch, trên có một lượt xi măng nhẵn bóng. Nam Đàn mới ngồi đây thật. Trên thành giếng có một cuốn sách bỏ đó.

- Anh đọc cái gì đây ?

- Lĩnh Nam Dật Sử. Truyện cổ của nước mình.

- Truyện ma quái hả ?

- Không chuyện tình. Rất hay. Vai chính có rất nhiều mối tình thú vị, và cuối cùng thì có ba vợ đề huề.

- Hứ, ham lắm.

- Không, hơi nhiều thôi.

Dự Thu lờm :

- Mới hơi nhiều thôi ? Thế mấy thì vừa ? Không đợi cho chàng trả lời, nàng thêm - Em tin anh được chứ, anh Nam ?

- Chắc chắn là được.

- Ví dụ có gì xảy ra...

Nam Đàn quàng tay qua vai nàng thủ thủ :

- Sẽ không có gì xảy ra hết em ạ. Khi người ta yêu nhau, không có gì đáng sợ cả. Em thấy không, ở đây thanh bình lắm.

- Em thấy.

- Em sợ gì ?

- Em sợ một điều gì đó rất mơ hồ. Nói như thế có khó hiểu không anh ?

Chàng lắc đầu :

- Anh hiểu em. Khi hạnh phúc, người ta đều lo sợ hạnh phúc đó tan vỡ. Nghĩa là người ta lo ngại sự bất hạnh xảy ra. Tâm trạng của em là tâm trạng rất bình thường. Theo anh, đừng bao giờ nghĩ đến điều gì khác hơn hiện tại. Chỉ nên nghĩ đến hiện tại mà thôi. Hiện tại như một ly rượu nồng, đừng nghĩ tới lúc nó còn là những trái nho mà cũng đừng để đến khi nó chua mới uống.

- Vâng.

Nam Đàn chỉ lên trời :

- Trăng đêm nay đẹp lắm. Anh cũng chưa từng thấy trăng đẹp như thế này. Rất có thể ngày mai trời sẽ mưa. Em có nghĩ thế không ?

- Em hiểu. Em sẽ nhớ mãi đêm trăng này. Chúng mình sẽ không xa nhau anh nhé.

- Ừ.

- Sau này chắc em cũng đi dạy học như anh. Em thích làm cô giáo, nhưng phải là cô giáo ở một nơi nào nhỏ thôi. Như ở thành phố này chẳng hạn.

- Anh chắc không khó.

- Em mong thế. Khó hay không là ở anh. Liệu anh có thích sống mãi ở một nơi thanh tịnh không ? Hay là khi anh học cao hơn, anh sẽ đi đây đi đó, lúc đó anh quên em như không !

Nam Đàn lắc đầu :

- Đừng nói những chuyện ấy.

- Em đang nghĩ đến, vì em sắp viết thư cho má em. Có lẽ lát về phòng em sẽ viết ngay.

- Em kể hết cho má em biết chứ ?

- Dĩ nhiên. Em sẽ không dấu má điều gì. Má còn trẻ lắm, anh thấy không ?

- Má em trẻ hơn ba em rất nhiều.

Dự Thư nhướn mắt :

- Anh nhớ hôm mình đến chùa Bảo Thiên không ? Dì Bạch Lan nói em giống bố, phải không anh ?

- Ừ, ba em sẽ không phản đối chuyện của chúng mình chứ ?

Sau vài giây nàng nói :

- Chắc là không. Ba ít khi để ý tới chuyện trong nhà. Nàng vui vẻ nói tiếp - cách đây nửa năm có một ông bạn ba muốn hỏi em cho con trai ông ta, song má không bằng lòng. Từ đó em không nghe nói gì nữa.

- Bây giờ thì muộn rồi còn đâu. Bây giờ anh đã tìm thấy em không thuộc về ai.

Nàng cau mày nhăn nhó :

- Bộ anh còn nói anh cũng tìm thấy con chó con mèo gì đó không thuộc về ai nữa phải không ?

Chàng cười xòa, hát nho nhỏ :

- Tôi tìm thấy một vùng trắng không thuộc về ai.

- Xí, vùng trắng đó của phi hàng gia Amstrong, anh đừng có nhận vơ.

Chàng chỉ tay xuống lòng giếng :

- Anh nói vùng trắng dưới kia kìa.

Hai người ngó xuống. Phản chiếu ánh trăng ngợp vàng, mặt giếng y như một mặt gương, soi tỏ bóng hình họ. Nam Đàn bắt giắc nói :

- Chỉ có một bóng trăng thôi nhé. Còn em thì phải bằng xương bằng thịt anh mới chịu.

- Thế cái bóng em dưới giếng anh để cho ai ?

- Để cho... những giấc mơ của anh.

Chàng ôm gọn nàng trong tay, cho tới khi cả hai cùng giật mình khi nghe có tiếng động nơi khung cửa sổ phòng Hạ Liên. Dự Thu gỡ những sợi tóc mai loà xoà trên mặt, ngượng ngùng. Nam Đàn liếc về phía cửa sổ, lắc đầu, rồi vẫn ôm nàng trong tay. Chàng thì thầm :

- Chúng ta yêu nhau, có làm gì mà sợ...

Chương 10

Ông Thành lái chiếc xe Landrover vào trong sân, khuôn mặt không vui. Hôm nay ông rời sở sớm hơn mọi ngày. Vào tới phòng khách, ông ngồi lại thay vì như mọi khi, ông về thẳng phòng mình thay đồ.

Thu Đà lè lưỡi thông báo :

- Ông già hôm nay chắc bị đào chê.

Nàng tiến ra phòng khách.

- Má chưa về hả con ?

- Thưa ba chưa. Hôm nay má dạy tới mười hai giờ.

- Ờ ba quên.

- Có chuyện gì thế ba ?

- Con mở cho ba chai bia đã.

- Vâng con mang ra ngay.

Thường lệ, ông chỉ uống bia vào bữa cơm chiều. Một mình ông uống hết chai bia lớn. Quả là hôm nay có chuyện, nên ông mới phá bỏ lệ ấy. Khi mang đồ uống ra cho cha, Thu Đà nhìn thấy một cái điện tín cha vừa bỏ

xuống bàn. Nàng thoáng nhìn thấy mấy chữ : KG Ông Xếp Ga Ngọc Hội.

- Gì vậy ba ?

- Nam đâu ?

- Anh ấy đưa Dự Thư ra bưu điện.

- Giờ này chưa về chắc chúng nó còn đi chơi đâu.

- Vâng, Dự Thư còn đi thăm một vài nơi quen biết.

Ông cau mày :

- Dự Thư có nhiều người quen ở đây lắm à ?

- Vâng, trước kia cha mẹ Dự Thư ở Nha Trang, ba à. Con mới nghe Dự Thư nói thế.

Nàng chỉ tấm điện tín trên bàn :

- Có tin gì vậy ba ?

- Của Dự Thư.

Nghe nói của Dự Thư, nàng vội cầm lên. Địa chỉ của ba nàng, nhưng lại ghi nhờ chuyển cho Nam Đàn, và nội dung lại viết cho Dự Thư.

Dự Thu

Con Thu xếp về ngay, ba không bằng lòng cho con ở đó.

Má Nhược Lan

Đọc xong mấy dòng chữ, Thu Đà cảm thấy khó chịu. Nàng ngồi xuống ghế cạnh bố.

- Ở đó là đâu ba ?

Ông Thành nhìn con rất ý nghĩa :

- Ba cũng tự hỏi như thế. Chắc là ở nhà mình.

Nàng băn khoăn :

- Ở nhà mình hay ở Nha Trang ?

Ông lắc đầu :

- Ba cũng nghĩ như con. Có lẽ ở nhà mình. Không lẽ lúc Dự Thu ra Nha Trang, họ không biết gì sao ?

Khuôn mặt ông thoáng tức giận. Thu Đà cố nghĩ khác:

- Có thể là...

- Không, ba nghĩ kỹ rồi. Ba bức quá, không chờ tới giờ tan sở được.

Ông xem giờ trên đồng hồ tay :

- Anh con có nói ăn cơm nhà không ?

- Có, chắc anh ấy về bây giờ.

Ngoài cổng có tiếng xe. Bà Thành đi dạy học về. Nhìn thấy mẹ đi xe gắn máy. Thu Đà bỗng cười nói với bố :

- Ba thấy má con trẻ ghê chưa ? Các bà đi xe gắn máy con trông không được, thế mà má đi vẫn đẹp như thường. Ba không chịu đón má, thế nào cũng có người tán má cho mà coi.

Ông mỉm cười nhẹ. Ý Thu Đà là chỉ muốn độc quyền dành chiếc xe ấy. Bà Thành ôm tập vở và xách cặp bước vào. Bà hỏi chồng :

- Anh về sớm thế ?

Nhìn thấy tấm điện tín, bà giật mình :

- Cái gì đó ?

- Không có gì đâu má, của Dự Thu.

Nàng nói cho mẹ bớt lo ngại, nhưng bà cảm thấy ngay chính vì tấm điện tín này mà hai cha con đang ngồi với nhau. Bà cầm lên đọc, kêu lên :

- Nhược Lan ?

Ông Thành giật mình :

- Sao ? Cái gì ?

- Nhược Lan ?

Vợ Ông nhắc lại tên người đàn bà, và ngồi xuống chiếc ghế thứ ba. Bà đưa mắt vào căn phòng bên cạnh. Thu Đà hiểu ý, nói :

- Các anh ấy đang đánh cờ. Anh Nam đưa Dự Thư đi chơi.

Ông Thành hỏi vợ :

- Cái tên đó... em biết à ?

- Anh không nhớ gì sao ?

Bà hỏi, nét mặt đầy ngạc nhiên. Ông Thành nhíu mày:

- Không anh không quen ai có tên ấy. Anh chỉ đang khó chịu vì cái điện tín ra ý bảo Dự Thư đừng ở nhà mình nữa. Ở đó là ở nhà mình chứ không phải chỗ nào khác.

Bà Thành gật đầu :

- Thì ở nhà mình chứ còn gì nữa ! Tại vì anh không nhớ Nhược Lan là ai đó thôi. Nhớ ra, anh sẽ hiểu liền...

- Lạ nhỉ...

Ông Thành bóp trán nghĩ ngợi. Bà Thành trách chồng:

- Em không thấy ai kém trí nhớ như anh. Bà này là vợ của một người đã từng xung đột với anh cách đây trên mười năm. Mười lăm năm, em còn nhớ rõ như thế.

Ông Thành cười khì :

- Trời đất ơi, mười lăm năm làm sao anh nhớ ?

- Anh hút thuốc lá như ống khói xe lửa...

- Anh là xếp ga mà !

- Anh uống rượu mỗi ngày, trí nhớ anh làm sao không tệ cho được. Nhớ chưa ?

Ông vẫn cười :

- Tôi nhớ nhiều vụ xung đột lắm. Cái vụ xung đột hơn hai chục năm trước với ông anh trai khó chịu của bà tôi cũng còn nhớ nữa là...

Thu Đà cười khúc khích :

- Ba kỳ ghê.

- Mà xem, tao tán má mày mà cứ có một anh chàng cảm mũi kỳ đà, chịu gì nổi. Thế là uỳnh lộn chứ có gì đâu ?

Bà Thành đỏ mặt. Được đà ông Thành nói tiếp

- Có ông anh bảo vệ như thế mà cuối cùng vẫn về đây làm áp trại phu nơnh như thường.

Ông cười ha hả quên hẳn nỗi khó chịu ban nãy. Bà Thành nhăn nhó :

- Tâm bậy tâm bạ.

Thu Đà bỗng thấy mình thừa. Nàng đứng dậy cười nói :

- Con đi dọn cơm ba má ăn.

Bà Thành gật đầu. Đi được mấy bước, nàng bỗng bị gọi giật lại :

- Lại má bảo, lại đây.

Nàng tới gần mẹ, bà dặn :

- Đừng nói gì với các bạn con vội nhé. Đợi anh con về đã.

Bà đẩy lưng nàng đi và quay sang nói với chồng :

- Nhược Lan là vợ Ông Trương.

- Trương ?

Khi quay lại nhìn, Thu Đà thấy nét mặt cha im sững, vùng trán cau lại, hẳn lên những nếp nhăn trông già đi hẳn vài tuổi.

Trong khi đó, Nam Đàn đưa người yêu lại chùa Báo Thiên thăm dì Bạch Lan. Dự Thu đòi tới vì má nàng dặn nên tới thăm dì, xem dì có cần giúp đỡ không. Dì không có nhà. Một ni cô cho biết dì đi Lương Sơn.

- Mình đi Lương Sơn đi anh ?

- Em thích nơi đó lắm hả ? Ăn xong mình đi. Rủ cả bọn đi luôn.

Nàng tươi hẳn nét mặt :

- Thật nhé anh. Hôm nọ em đòi, anh lại ngăn, làm em tức ghê.

- Anh có ngăn gì đâu ? Hôm đó anh chỉ nói phải thăm những nơi ở Nha Trang trước. Hôm qua mình đã đi rồi.

Dọc đường về nhà, chàng lại hỏi :

- Sao em thích Lương Sơn thế ? Em đã tới đó bao giờ đâu ?

- Em chưa từng tới đó, vì thế em mới mong tới. Em ra đời ở Lương Sơn.

Nam Đàn muốn dừng xe lại.

- Chi vậy anh ?

- Anh xin lỗi. Phải chi em nói sớm, anh đã đưa em đi ngay rồi.

Nàng cười dòn :

- Ăn cơm xong đưa em đi cũng không muộn mà.

Chàng phóng xe thật nhanh :

- Ăn xong mình đi ngay.

Vừa vào tới sân, Dự Thu đã la to :

- Có ai đi thăm thánh tích không ?

Ý Hoa tò mò :

- Thánh tích nào ?

- Nơi tôi ra đời.

Bính Còm đang ngồi vùn vùn mấy sợi râu tưởng tượng, cười khẩy :

- Lịch sử lại một phen trầm luân. Loạn to rồi.

Hạ Liên nạt :

- Đừng nói gở nhé. Mới thanh bình được ít ngày lại mong loạn ly. Tôi xung phong đi đầu tiên.

Hà Trường nói :

- Tôi cũng đi.

Nam Đàn bước vào trong nhà nói :

- Tôi đề nghị đi hết. Tôi có qua Lương Sơn nhưng chưa để ý lắm, nhưng hình như nơi đó rất đẹp.

Bính gật gù :

- Chưa để ý mà đã thấy nó đẹp thì đúng là nó đẹp rồi.

Dự Thư nói lớn :

- Đó là nơi tôi sinh ra đời, anh hiểu chưa ?

- Bối.

Hà Trường khật khừ :

- Té ra đó là nơi địa linh như liệt, nơi thánh nhân vong mạng, ủa...

Dự Thư lừ mắt :

- Anh mới nói gì ?

- Nói lộn. Đó là nơi giai nhân danh tướng ra đời.

- Tôi nói trước rồi à nghe.

Hà Trường xua tay :

- Thôi tôi không nói nữa. Sao hôm nay «người» khó quá.

Mọi người ngồi vào bàn ăn. Ông Thành từ phòng riêng đi ra, ngồi bên cạnh vợ. Nam Đàn xin phép cha mẹ đi Lương Sơn và mượn cha cái xe. Ông gật đầu :

- Lát ba gửi cái thư cho bác Bích. Có tới cả năm rồi ba không gặp bác.

- Mong bác ấy còn nhớ con.

- Nhớ chứ. Hồi con vào Sài Gòn, bác có nhắc. Nếu không có gì xảy ra... Ông cười nhìn Dự Thư, nói tiếp

- Nếu con gái bác ấy còn, hai gia đình chắc đã là xuôi gia rồi.

Nàng bẽn lễn hỏi :

- Cô ấy mất sớm hả bác ?

- Bác ấy không may. Người thì hiền lành mà cứ gặp phải chuyện bất hạnh. Lát Nam nhớ mua quà biếu bác.

- Vâng.

- Con nên mua biếu bác Bích một tút thuốc lá đen. Bác ấy hút thuốc lá còn hơn ba nữa.

Bà Thành chen vào câu chuyện :

- Khi về thế nào con cũng có quà quý mang về. Má biết con thích món đồ lắm.

Nam Đàn không hiểu lắm :

- Món gì má ?

- Thanh long trà.

Mắt chàng sáng lên :

- Phải rồi thanh long trà. Thứ gì mắc quá. Chẳng bao giờ con bỏ tiền ra mua thứ đó đâu.

Chàng hỏi Dự Thư :

- Em ăn thanh long trà bao giờ chưa ?

- Chưa anh. Em cũng chưa biết thứ ấy ra làm sao.

- Tương tự như trái thơm, da trơn bóng màu tía. Trông rất thanh nhã mỹ miều. Chỉ mới trông thấy trái thanh long, em đã nghe thơm mát rồi.

Ông Thành hỏi :

- Nghe Thu Đà nói gia đình cháu quen nhiều ở đây mà ? Thế không ai mua cho bao giờ à ?

- Thừa bác cháu không thấy. Chắc tại đường xá xa xôi. Vội lại tuy là có họ hàng ở đây, nhưng gia đình cháu hầu như chẳng bao giờ liên lạc cả.

Ông Thành đưa mắt nhìn vợ, không nói gì nữa. Ăn xong, hai ông bà vào phòng, trong khi bọn Nam Đàn sửa soạn lên đường. Phong và Thu Đà không đi.

Lúc cả bọn ra khỏi nhà, Thu Đà hỏi cha mẹ :

- Sao ba má không đưa điện tín cho Dự Thư ?

Ông Thành nói :

- Ba định đưa, nhưng má con ngăn lại.

Bà Thành nói :

- Vừa vào nhà chúng nó đã đòi đi rồi, đưa ra để chung hững hết với nhau à ? Tối về đưa cũng không muộn.

Mấy người ngồi lại phòng khách. Bà Thành hỏi :

- Hai đứa thấy Dự Thư ra sao ?

Thu Đà cười :

- Má phải hỏi anh Nam mới phải.

Phong lắc đầu :

- Con không có ý kiến.

Ông Thành trầm ngâm bên ly cà phê :

- Nó bây giờ thì còn biết gì nữa. Con bé kể thì được lắm, chỉ phải cái gia đình thì...

- Thôi ông !

Ông Thành ngưng bật. Rồi ông đứng dậy đi vào phòng mình :

- Ấy cuộc đời nó vẫn như thế. Có cái gì sông sẻ như người ta mong đâu.

Chương 12

Nam Đàn ngồi sau tay lái chiếc Landrover, thẳng quốc lộ 1 chạy ra hướng Bắc. Băng ghế trên có thêm Dự Thu, Hạ Liên. Họ khởi hành vào giữa trưa mà không ai thấy buồn ngủ. Phong cảnh hai bên đường không hấp dẫn lắm, nhưng sau nhiều năm trời không ra khỏi Sài Gòn, họ thấy cái gì cũng khác lạ.

- Tôi sung sướng. Bính lên tiếng trước.

- Vì sao ? Nhiều người hỏi sau câu tuyên bố ngang xương của anh ta.

- Thanh bình quá. Những lần trước, cách đây không bao lâu, chẳng khi nào tôi dám dùng đường bộ, dù không đi xa Sài Gòn bao nhiêu. Đây là lần đầu tiên tôi ngồi xe hơi đi trên con đường xuyên Việt sau cả mười năm.

- Mười năm ?

- Đúng thế.

Ý Hoa nói :

- Đó là tại anh nhất, chứ tôi đi hoài. Những lần đi công tác xã hội, từ thiện, tôi đi xe nhà binh không à.

- Chắc không khoái như lần này ?

Nàng cười nhẹ :

- Dĩ nhiên. Lần này yên bụng hơn, vì không còn lo mìn bầy dọc đường nữa. Ước gì nước mình thanh bình mãi mãi như thế này.

Hà Trường nói :

- Tôi sẽ về quê làm ruộng khi đất nước thanh bình thật sự.

- Bạn làm ruộng cái gì ?

- Sao lại không nhỉ. Anh chàng gân cổ cãi - Tôi cũng cày cuốc được như ai. Nói thế thôi chứ nghề nông bây giờ cũng cơ khí hóa nhiều rồi, không cần đến sức người như trước nữa. Mình chỉ cần nghiên cứu kỹ một chút là trở thành nhà nông ngay chứ gì.

Bính tán thành :

- Chắc vậy. Còn tôi, hể yên ổn hoàn toàn là tôi về quê chăn nuôi.

Hạ Liên quay lại nheo nhéo :

- Ai ngờ hai ông này tâm đầu ý hợp thế ? Ông làm

ruộng ông chăn nuôi. Rồi lấy vợ đẻ đâu ?

- Chồng đâu vợ đó. Đừng hỏi vô duyên.

- Anh tưởng vợ anh chịu về quê chăn heo chăn bò với anh hả ?

- Tôi không lấy vợ thành phố đâu, đừng lo. Tôi sẽ lấy một cô thôn nữ cho mà coi.

Ý Hoa châm chọc :

- Thôi ông ơi, nói nghe không được tí nào.

- Thật mà, tôi sợ các cô thành phố lắm rồi.

- Tại sao thế ? Giọng Hạ Liên chanh chua.

- Họ rắc rối quá chớ sao. Lấy vợ nhà quê coi bộ sướng hơn.

Ngay đúng lúc đó họ cùng trông thấy một thiếu nữ Thượng đang đứng bên đường. Ý Hoa nói ngay :

- Nếu bị thôn nữ chê thì lấy đồng bào Rhadé cũng được.

Cả bọn cười ầm. Hà Trường nghiêm giọng :

- Đó không phải là người Rhadé đâu. Có lẽ là người Roglai đó. Giống này là giống dân lai giữa Rhadé và người Chàm.

- Sao bạn biết ?

- Hỏi kỳ. Rhadé có nhiều ở mạn Ban Mê Thuật, còn vùng này ít khi thấy lắm. Vùng này thuộc ảnh hưởng Chàm.

- Có lý.

Bính nói bừa :

- Thì lấy Roglai. Cô vừa rồi rất đẹp.

Không ai phản đối nhận xét sau này của anh ta. Người thiếu nữ đứng bên đường ban nãy có khuôn mặt thật ưa nhìn. Nhất là đôi mắt thăm thăm của nàng. Hà Trường hóm hỉnh :

- Bạn biết đàn ông phải tán tỉnh gái Roglai ra làm sao không ? Y phải đến nhà nàng làm lụng, đắp mương phá rẫy kịch liệt để tỏ thiện chí và khả năng lao động của mình, chứ không như các bộ lạc khác. Giống Roglai rất chuộng sự cần lao.

Mọi người cười âm ỉ ngó Bính Còm. Mang vấn đề cần lao nói với anh ta cũng như mang văn chương ra

nói giữa chợ. Bính thân nhiên :

- Cần lao là việc tốt. Một dân tộc cường thịnh là một dân tộc...

- Thôi, thôi, biết rồi...

Hà Trường tiếp :

- Chuyện này nữa. Chúng ta đang đi trong lãnh thổ xưa kia của người Chăm. Hôm qua chúng ta đã có dịp nhìn thấy Tháp Bà. Ngọn Tháp đó thờ Bà đây.

- Bà nào ?

- Họ gọi là bà Poh Nagar, nữ thần của bà vợ tương lai ông Bính đây. Bà này có một khu hậu cung đồ sộ lắm, gồm 97 phòng, nuôi 97 ông chồng.

Mọi người vừa cười vừa la lối. Bính cũng cười nói :

- Đồ đùa.

Nam Đàn góp chuyện :

- Họ theo chế độ mẫu hệ, chuyện đó có thật. Anh con trai khi lấy vợ là trở thành tài sản của vợ. Vợ chết anh phải lấy em vợ hay chị vợ nếu anh muốn tiếp tục ở lại. Nếu không, anh có quyền ra đi.

- Đi làm sao ?

- Ra khỏi nhà vợ, muốn đi đâu thì đi, dĩ nhiên là hoàn toàn tay trắng. Những gì anh có, anh làm ra đều phải để lại nhà vợ ráo trội.

Mọi người lại được dịp vui cười. Bính cố giữ vững lập trường :

- Cái vụ vợ chết ấy coi mời hấp dẫn.

- Nham nhở quá.

Anh ta biết mình nói bậy, nên nín khe sau khi bị Dự Thư cảnh cáo.

Xe tới một chân đèo. Ngọn đèo cao lồi một trăm thước, khá rộng. Đường đèo uốn chữ chi thật quanh co. Hạ Liên nói nhỏ :

- Đường gì ngoằn ngoèo quá.

Nam Đàn nói :

- Chúng ta đang lên đèo Rù Rỳ. Đường đèo này nổi tiếng là quanh co khúc khuỷu, khó đi hơn rất nhiều ngọn đèo khác.

Một chiếc xe đồ đột ngột hiện ra trước một khúc quanh. Hạ Liên ôm chặt vai Dự Thu. Mọi người nín lặng. Chiếc Landrover chậm chậm men lên cho tới khi chiếc xe đồ vượt qua. Đó là một chuyến xe chạy đường Nha Trang - Qui Nhơn. Ý Hoa chỉ Hạ Liên :

- Chết nhát chưa.

- Sợ chứ bộ.

Bính chăm chú ngó hai bên đường, nhìn cây cối nhìn đất đá, nói :

- Đố ai biết tại sao gọi là đèo Rù Rỳ ?

- Không biết thì hỏi, đừng làm bộ khôn. Tại vì đèo này có nhiều cây rù rỳ.

Không ai tin lời Hà Trường hết.

- Cây rù rỳ là thứ cây gì ?

Anh ta thảo nhiên :

- Ai biết. Tôi đọc một cuốn sách viết về tỉnh Khánh Hòa, tác giả thú nhận không biết cây rù rỳ là cây gì. Thế làm sao tôi biết.

- Thế thì thôi đừng nói nữa được không ?

- Không được. Vì nghe nói xưa kia trên ngọn đèo này là giống cây ấy.

- Còn bây giờ là cây gì ?

- Thường thôi. Không phải là cây danh mộc, ai biết làm gì.

Không ai thêm tiếp tục cuộc đối thoại cù nhầy ấy nữa. Trên đèo, những khúc quanh thật gấp. Ý Hoa cho biết nàng từng có dịp qua đèo Cả, cao hơn đèo này gấp bội, mà đường đi không nguy hiểm như thế. Tuy nhiên, đường đèo chỉ dài lối một cây số, nên cũng không mất bao nhiêu thời giờ, chiếc Landrover đã chạy trên đường thẳng. Nam thở phào :

- Chúng ta vừa qua ngọn đèo đầu tiên của miền trung. Nếu từ ngoài vô thì đây lại là ngọn đèo cuối cùng.

Xe chạy trong ít phút, mọi người trôi vào thung lũng màu xanh, như trôi vào một giấc mộng. Không ai nói với ai một lời nào, tất cả đều chăm chú nhìn cảnh vật. Bên tay phải, biển xanh thẳm trong nắng vàng, sóng nhỏ nhỏ. hiền lành. Vài chiếc thuyền tím dập dềnh ngoài xa. Phía tay trái là một dãy núi cao, chân đá xanh tươi. Xe chạy thẳng vào trong cái thung lũng thần tiên ấy. Lúa màu xanh non, gió lay phay thổi nhẹ nhàng, mát

ruợi.

- Dừng lại đi. Dừng lại chơi đi. Chỗ này đẹp quá. Nhiều người cùng lên tiếng.

Dự Thư hồi hộp hỏi :

- Đây là đâu ?

Không ai biết. Xe ngang một ngôi nhà cũ kỹ cao hơn mặt đường vài thước. Tới đó mọi người mới nhìn thấy hai thanh đường rầy xe lửa, cách ngôi nhà lồi chục thước. Con đường xe lửa tới đây nằm ngay ven quốc lộ 1. Mọi người đều nhìn thấy cùng một lúc, khi chiếc xe lăn thêm vài chục thước, một tấm biển hoen mờ treo dưới mái ngôi nhà : Ga Lương Sơn.

- Lương Sơn ! Dự Thư hét lên, nhô người ngó ra ngoài - Trời ơi, tôi ra đời ở chỗ này. Sướng chết được. Dừng lại đi anh Nam.

Mọi người lại ào ào. Mỗi người nói một câu :

- Đẹp quá thật.

- Chỗ đâu mà tuyệt vời. Một cánh đồng giữa núi và biển.

Xe đậu sát gò đất nhà ga. Hạ Liên bị đẩy xuống đất cầu nhàu :

- Làm gì vội thế hả. Để cho tao xem với chứ ?

Dự Thư nhảy xuống ngó lung tung :

- Đẹp không ?

Nam Đàn gật đầu :

- Đẹp thật.

Bính Còm cũng ngó quanh :

- Thành thật mà nói, chỗ này đẹp chết được.

Hà Trường khoa tay :

- Tôi đã đoán đây là nơi thánh nhân vong mạng mà.

Dự Thư vẫn cười, chẳng thèm để ý tới lời châm chọc không có ác ý ấy. Bính hỏi :

- Đâu, Dự Thư ra đời ở chỗ nào ? Trên cái gò này, ngoài biển kia, dưới chân núi hay là...

Nàng sung sướng :

- Không cần biết ở đâu. Đúng ra tôi không biết. Nhưng miễn là tôi ra đời ở chỗ này là khoái rồi.

Nam Đàn vỗ hai tay vào nhau :

- Lên xe ! Lên xe !

- Đi đâu ?

- Chúng ta ra bãi biển đã.

Nơi đó lác đác bóng người, đứng ngồi bên những chiếc thùng, những cái rổ, kế cận đường xe chạy.

Chương 13

Càng đi sâu vào thung lũng người ta càng chìm ngập trong màu xanh bát ngát của thảo mộc, của núi biển. Những chiếc ghe ở đây cũng sơn xanh, có chiếc sơn tím, với hai con mắt màu vàng, vẽ hai bên, giả một loại thủy quái. Ghe nào cũng vẽ rất đẹp.

Xe rời mặt đường nhựa, đậu lại trên bãi cát trắng. Cả bọn theo nhau nhảy xuống. Bên đường, mấy chú nhỏ, mấy cô gái chạy tới chào khách, mời khách mua hàng. Những trái thanh long tươi xinh và tôm hùm, cua cá, nhảy, quẫy tung tăng trong mấy chiếc thùng sóng sánh nước.

- Mua đi cô.

- Mua đi cậu.

Dự Thư nói :

- Bây giờ chưa mua. Để khi về chứ.

Một cô bé có khuôn mặt tươi ròn bảo nàng :

- Khi về cô nhớ mua thanh long của em nghe.

Nàng gật đầu và hỏi nó :

- Ở đây có ông họa sĩ phải không em ?

- Có cô.

- Em biết ông ta ở đâu không ?

Cô bé chỉ về phía nhà ga :

- Ông ở đó.

- Ở ngay trong đó à ?

- Ở ngôi nhà cạnh đó. Ngôi nhà có vườn đó. Ông đó là xếp ga mà.

Dự Thư «à» một tiếng. Nam Đàn thấy hai người nói chuyện bước tới.

- Ông Bích là xếp ga như ba anh hả ? Vậy mà em không nghĩ ra. Cô bé này nói em mới biết.

- Đồng nghiệp của ba anh em quên sao ?

Nàng vỗ trán :

- Em lại cứ nghĩ ông Bích chỉ là một họa sĩ. Một họa sĩ không thôi.

- Một họa sĩ ở chỗ này chắc sống không nổi.

Nam Đàn vừa nói xong, cô bé bán thanh long trà chen vào :

- Không phải đâu cậu tháng nào cũng có người ở Nha Trang ra đây mua tranh, ông xếp ga không có mà bán đây.

Cả hai cùng tò mò :

- Sao vậy ?

- Ông xếp ga vẽ ít lắm. Em thấy cả tháng ông ấy mới vẽ xong một bức. Vẽ rồi có khi lại không bán, treo đây trong nhà.

Dự Thư hỏi cô bé :

- Em vào nhà ông xếp ga rồi à ?

- Vâng, ai vào chả được.

- Ông Bích dễ tính lắm à ?

Cô bé gật đầu :

- Ông ấy hiền lắm. Cô cậu muốn mua tranh hả ? Để khi nào ông ấy về, em dẫn đường cho.

Nam Đàn nhú mày :

- Ông xếp ga không có nhà hả. Em biết ông ta đi đâu không ?

Một vài đứa nhỏ đã xúm lại xung quanh hai người, trong khi những đứa khác bu quanh Bính xem anh ta chụp hình Hạ Liên, Ý Hoa. Hà Trường đã cởi giày treo lên một mồm đá, nước bắn tung toé dưới chân.

- Hôm nay ông xếp ga đi vẽ rồi.

- Ông ở nhà. Ông có khách trong Nha Trang ra mà.

Chúng trao đổi với nhau những câu nói trái ngược. Dự Thu nôn nóng :

- Sao, ông xếp ga ở nhà hay đi khỏi ?

Cô bé bán thanh long lườm lũ bạn :

- Máy đứa bây không biết gì hết cũng nói. Ông có khách nhưng khách về Nha Trang sáng nay rồi. Chính tao trông thấy bà ta vẫy xe đò về hồi sáng này.

Nam Đàn mỉm cười :

- Có bà khách ở Nha Trang ra mua tranh hả ?

- Dạ, bà này ra đây mua hoài. Bà mua tranh của ông xếp ga mang vào Nha Trang bán lại.

- Bà ta tới hồi nào mà hồi sáng đã về ?

- Bà tới đâu chiều hôm qua.

- Thế sáng nay em có trông thấy bà ta mang tranh lên xe đò không ?

Cô bé lắc đầu :

- Không. Sáng nay em không thấy. Tháng trước em thấy. Ông xếp ga ưa vẽ những tấm tranh thiệt là to.

Dự Thu nhớ ban sáng ni cô ở chùa Báo Thiên cho nàng hay dì Bạch Lan ra Lương Sơn. Biết đâu người đàn bà mua tranh không phải là dì ?

Nam Đàn hướng mắt về phía bãi biển chạy dài cả cây số, nói :

- Độ mấy giờ ông xếp ga mới về ?

- Không chắc à, chú. Một đứa bé trai nói - Có khi bốn năm giờ ông về, mà có khi mặt trời lặn cả giờ ông mới về. À tôi nhớ rồi (nó vỗ trán như một người lớn, che tay nhìn về phía Bãi Miếu) - Hình như hôm nay ông tới hang Ông Già.

Dự Thu thấy hiểu kỳ :

- Hang Ông Già hả ?

- Vâng, hang Ông Già trên gành Bàn Than.

Đứa nhỏ trai nói :

- Ông về đá hoài.

- Hay là cô cậu tới đó, có đứa đưa đi.

Cô bé không đợi hai người trả lời bắc loa tay gọi về phía lũ trẻ đang xem Bính chụp hình. Hai ba đứa nhỏ chạy như bay tới.

- Tụi nó cho mượn ghe. Chúng nó chờ luôn.

Trong những chiếc ghe nằm trên bãi cát trắng phau, có chiếc ghe sơn tím, hai bên có hai con mắt xanh biếc, tròn vàng. Chợt cô bé nói :

- Ông họa sĩ vẽ đó. Máy cái ghe ở đây đẹp hơn bất cứ ở đâu, vì có ông họa sĩ vẽ hộ.

Nam Đàn gật đầu xác nhận. Lúc mới dừng xe trên bãi cát chàng đã thầm khen những chiếc ghe sơn phết đẹp quá, màu sắc vô cùng hòa hợp, sống động. Thường khi chàng thấy những chiếc xuồng sơn phết lòe loẹt, nhất là cặp mắt vẽ ở đầu xuồng, cứ mười cái thì có tới chín cái dùng màu đỏ. Riêng những chiếc ghe kia không có

cái nào dùng màu đỏ hết. Màu vàng, và đen. Thân ghe sơn màu xanh nước biển hoặc màu tím rất kỳ dị. Chưa bao giờ chàng trông thấy một chiếc ghe sơn màu tím như thế.

- Chú muốn ghe hả ?

Thằng nhỏ có nước da màu đồng, tóc cắt thật ngắn, sẵn đón hỏi. Nam Đàn nói :

- Đủ ghe không ? Nếu đi thì đi hết. Sáu người tất cả.

- Đủ mà. Dư nữa. Đi hai người một ghe hả chú ?

Nó hỏi xong cũng không cần được sự trả lời của khách, lẳng xẵng gọi bạn. Thế là cả bọn trèo lên chiếc ghe, dập dềnh trên sóng biển nhỏ. Sóng ở đây không lớn, có lẽ không bao giờ lớn hơn, vì ngọn núi phía bắc và phía Nam chắn đi khá nhiều sức gió rồi.

- Núi gì kia em ?

Dự Thụ chỉ về hướng Bắc hỏi cậu nhỏ đang chèo ghe cho mình.

- Núi Phước Hà.

- Còn kia ?

Nàng chỉ về phía sau.

- Đèo Rù rỳ.

Nàng le lưỡi :

- Ngu quá mình mới qua mà đã quên mất.

Từ ngoài biển nhìn vào, Lương Sơn càng thêm quyến rũ. Có lẽ nơi đây không quá một trăm mái nhà, nằm chìm trong khoảng đồng xanh gợn gió. Nam Đàn ngồi một ghe với Dự Thu, Hà Trường với Hạ Liên. Bính với Ý Hoa. Họ rất tình cờ mà chia ra ba cặp như thế. Ghe Nam Đàn ở giữa. Dự Thu chỉ phong cảnh đó nói với Nam Đàn :

- Nếu đây có một trường trung học...

Chàng lắc đầu :

- Không thể nào có được. Chỗ này nhỏ quá.

- Em nói nếu có mà.

- Nếu có anh sẽ cất ngôi nhà gần đường rầy xe lửa.

- Không xa đường xe lửa.

- Anh thích ở gần đường xe lửa. Mỗi ngày nhìn những khuôn mặt người ta qua cửa xe, cũng là một cái thú.

Mình ở yên một chỗ, nhìn thiên hạ xuôi ngược, mình sẽ tự thấy hài lòng với sự an nhàn của mình. Như một dật sĩ thời xưa vậy đó.

- Em thì không. Em không muốn thấy ai hết, ngoại trừ anh mà thôi.

Chàng lắc đầu âu yếm nói :

- Em sẽ chán ngắt khi quay ra quay vào chỉ thấy có một khuôn mặt đáng ghét. Thấy mãi một khuôn mặt đáng yêu có khi cũng không tốt nữa là.

- Chưa chi đã sợ rồi đấy nhé.

Ba chiếc ghe bơi xa bờ biển lối một trăm thước. Từ đó nhìn vào, Lương Sơn như một cảnh trong tranh Tàu.

- Hang Ông Già.

Cậu nhỏ chèo ghe chỉ một miếng hang lấp ló trên mặt nước, khá rộng. Khi ghe vào gần hơn, họ thấy rõ hang rộng khoảng sáu thước, đá xanh lồi lõm, nước vỗ róc rách. Cả bọn nhao nhao hỏi :

- Vào được không ?

- Dạ được.

- Bơi vào đi.

Ghe tới sát miệng hang, nhìn vào trong thấy rêu mọc tua tua, xanh ngắt. Cảnh tượng thật lạ mắt. Hang không sâu lắm, từ ngoài có thể dễ dàng nhìn thấy đáy, cho nên nó không có vẻ âm u đáng sợ như khi từ xa nhìn tới. Nơi vách cuối hang có một khoảng lõm, tượng hình một ông già râu dài đứng bên một cô bé tóc xoắn. Bính nói từ chiếc ghe chở anh ta :

- Thảo nào gọi là Hang Ông Già.

Cảnh cuối hang trông như một công trình điêu khắc gần hoàn tất, có cái huyền bí của một truyện tích xa xưa. Không ai nói một lời nào khi ghe lặng lẽ theo nhau bơi vào. Bên trong mát lạnh. Dự Thu thấy rùng mình :

- Thôi đi ra.

Nam Đàn quàng tay qua vai nàng cho nàng bớt sợ. Nàng lộ vẻ sung sướng.

- Tuyệt đẹp.

Hà Trường nói :

- Tiếc rằng cái hang này không phải do tôi tìm thấy lần đầu tiên, chứ không thì nó thuộc về tôi rồi.

Bính Còm cười hô hô trong khi Nam Đàn nhún vai. Dự Thu ngược mắt nhìn chàng. Nếu không có những con mắt rình rập, nàng đã đòi người yêu một cái hôn.

Ra khỏi hang, họ đưa mắt tìm kiếm trên gành đá, chỉ thấy những mỏm đá lởm chởm, chỗ cao chỗ thấp, chạy dọc theo bờ biển. Từ ngoài khơi, sóng chạy vào từng vệt ngang dài, bắn tung nước trắng xoá quanh những hòn đá nổi. Trên gành Bàn Than không một bóng người. Chắc ông Bích đã về.

Chương 14

Trở về nơi để xe, bọn Nam Đàn chia làm hai tốp. Một tốp theo Hà Trường ở lại bơi lội, và một tốp theo Nam Đàn lại nhà ông Bích. Hạ Liên theo họ.

Chỉ năm phút sau, chiếc Landrover đã dừng lại ngang nhà ga Lương Sơn. Trước khi tới nhà ga, họ đi qua một xưởng làm thuốc lá và Linh Sơn Tự nhỏ bé, hiền hòa nằm dưới bóng cây.

Nam Đàn cho xe dừng lại bên lề Quốc lộ rồi ba người đi bộ leo lên khu đất cao, nơi nhà ga tọa lạc. Gọi là nhà ga, nhưng thực ra ga Lương Sơn chỉ là một ngôi nhà gạch nhỏ, bốn bên đóng kín cửa. Sau hơn mười năm chiến tranh, xe lửa không còn chạy tới nơi này. Sau ngày ngưng bắn, thanh bình vẫn chưa thực sự được vãn hồi, đường xe lửa Sài gòn mới khôi lại chưa được bao xa. Nghe đâu mới qua Long Khánh. Ga Lương Sơn, như tất cả những ga xe lửa ở miền Trung, là một ngôi nhà bỏ hoang năm này qua năm khác, cũ kỹ và tro trọi trong vắng vẻ.

Dự Thư nói :

- Đi tìm nhà ông xếp ga đi. Một ngôi nhà có vườn như cô bé bán thanh long nói đó.

Ngôi nhà rất dễ kiếm, ở cách nhà ga vài chục thước. Nhà nằm giữa thiết lộ và đường nhựa, cửa hướng về con đường sau này. Phía ngoài, sát mặt lộ, hai cánh cổng sắt khép kín. Ngó quanh phía trên cổng, họ thấy một khu vườn

- Chắc là đây.

Trong vườn trồng nhiều thứ hoa đủ màu. Dự Thu nào nức :

- Ngôi nhà đẹp quá. Cứ coi qua khu vườn cũng phải thấy ông xếp ga này là một người rất là phong nhã.

Hạ Liên đẩy thử cánh cổng. Cửa sắt tự động mở ra.

- Chắc là ông ta ở nhà.

Họ từ tốn theo nhau vào trong. Ngôi nhà đóng kín, chứng tỏ chủ nhân chưa về.

- Ra ngoài đợi hay cứ ở đây ?

Hạ Liên e ngại hỏi. Ngay lúc đó họ nghe một thứ tiếng động cơ lạ nổ ròn trong không khí thanh tĩnh. Cả ba cùng ngó ra đường qua những cây hoa thấp. Từ khu vườn nhà ông Bích, có thể nhìn bao quát con đường nhựa uốn mình phía trước mặt, giữa lòng thung lũng Lương Sơn. Trên đường, một chiếc mô tô chạy khá

nhanh.

- Ông Bích !

Dự Thư chỉ tay nói với mọi người. Nàng đoán người đàn ông trên mô tô là ông Bích vì ngang ghi đồng xe ô tô có một chiếc nạng. Mọi người chăm chú nhìn. Ông Bích chạy xe chậm lại khi tới gần nhà. Không ai rõ nét mặt của ông ra sao, vì ông có bộ râu quai nón xum xê, bao gần kín khuôn mặt. Dường như ông vui vẻ khi nhìn thấy chiếc Landrover.

- Anh bạn già...

Vừa lái mô tô vào sân nhà mình, ông vừa lên tiếng. Khi thấy bọn Nam Đàn, ông ngạc nhiên :

- Tôi cứ tưởng chiếc xe ngoài kia của ông bạn tôi. Hóa ra...

Nam Đàn tiến ra :

- Thừa bác cháu là Nam Đàn, con trai ông Thành.

- À, cậu. Thế thì đúng rồi.

Ông Bích dáng người cao lớn, hơi gầy. Trông ông phong trần như chiếc mô tô ông cưỡi. Chiếc xe còn vững chắc song sức mẽ nhiều chỗ vì va chạm và không

được sửa sang. Sau khi ngừng xe, ông Bích nhắc chiếc nạng nhôm ra khỏi ghi đông, chống vào vách bên trái. Ông xuống xe, đưa tay cho Nam Đàn bắt :

- Cậu lớn quá rồi nhỉ ?

- Thưa bác đây là Hạ Liên, Dự Thu, bạn cháu ở Sài Gòn ra chơi.

Ông đưa mắt nhìn hai cô gái, gật đầu khi họ cúi chào. Ánh mắt ông rực sáng. Trên khuôn mặt đầy râu ria, cặp mắt ông thêm thu hút người đối diện.

- Dự Thu rất thích mấy tấm tranh bác cho ba cháu, nên muốn được xem thêm.

Ông Bích rất hài lòng :

- Vậy hả ? Cô học mỹ thuật à ?

- Không cháu học văn khoa.

- Cũng không xa nhau lắm.

Tuy có vẻ cởi mở, ông Bích trông không hiền như cô bé bán thanh long trà nói. Trái lại, khi ông không lên tiếng, ông khá dữ tợn. Ông mở cửa ngôi nhà vuông vắn, đưa ba người vào. Khu vườn bao quanh ngôi nhà theo hình thước thợ, nên khi tất cả cửa sổ được mở ra,

từ trong nhà, bọn Nam Đàn nhìn ra chỗ nào cũng thấy hoa. Cửa hậu hướng về phía biển, nên mỗi đợt sóng chạy vào trông tưởng như sắp tới chân nhà.

Phòng khách của ông Bích dĩ nhiên treo đầy tranh. Không những tranh treo la liệt trên tường, mà còn dựng trên nền nhà nữa. Ngoài những tấm tranh, ông còn lồng khung vài bài thơ, như ông Thành vậy.

- Các cô cậu uống gì đây ?

Ông hỏi mọi người khi mở tủ lạnh. Có bia và nước ngọt. Dự Thu vừa ngồi xuống ghế đã đứng dậy :

- Bác để cháu làm cho.

Nàng thấy nhần tâm khi nhìn một người cụt chân di chuyển. Ông gật đầu vui vẻ nhường tủ lạnh cho nàng. Ngay lúc ấy nàng cảm thấy xốn xang trong lòng. Ông Bích đúng là người cô độc. Ông ở một mình trong ngôi nhà khá rộng lớn như thế này. Nàng để ý tìm dấu vết đàn bà trong nhà, nhưng không thấy. Khi Hạ Liên tới giúp nàng một tay bày ly ra bàn, nàng hỏi nhỏ bên tai bạn :

- Mà có thấy gì lạ trong nhà ông Bích không ?

- Có, tao cũng định hỏi mày.

- Cái gì ?
- Hình như ông Bích không có vợ.
- Để tao xem.

Và Dự Thư hỏi chủ nhà :

- Cháu vào trong bếp được không bác ?
- Được chứ. Các cô cứ tự nhiên.

Mở xong mấy chai nước, cả hai kéo nhau vào căn phòng nhỏ phía trong. Căn bếp tuy có vẻ vẫn được dùng tới, nhưng không phải là nơi có sinh hoạt đều đặn.

- Ai nấu cơm cho ông Bích ăn ?

Trước câu hỏi của Dự Thư, Hạ Liên càu nhàu :

- Mà y tò mò quá tao làm sao biết được.

Nàng chỉ cánh cửa thấp nhỏ từ nhà bếp ăn thông sang nhà bên cạnh, nói :

- Chắc hàng xóm nấu cơm cho ông Bích.

Hai người mở cửa bếp, quả nhiên thấy một căn nhà thấp bé phía sau, có lẽ chỉ là một phần phụ thuộc vào ngôi nhà của ông Bích.

- Chắc vậy.

Hạ Liên nói và cùng bạn trở lên. Bỗng dưng Dự Thu kéo mạnh tay bạn. Hai người dừng lại trước một căn phòng để ngõ cửa, đó là phòng ngủ của người đàn ông cô độc. Chiếc giường nệm thật bừa bộn, trên vát mấy cuốn sách, mấy tờ báo. Hạ Liên nhăn mặt :

- Mày kỳ quá.

Cặp mắt Dự Thu mở lớn. Nàng không nhìn chiếc giường mà nhìn lên một tấm tranh treo trên tường. Chân dung người đàn bà tuyệt đẹp.

- Giống dì tao quá.

- Ai ?

- Tấm tranh giống dì Bạch Lan tao, phải không ?

- Tao có trông thấy dì mày bao giờ đâu.

Nghe có tiếng động cả hai vội vã trở ra. Ông Bích đang nói với Nam Đàn :

- Lần sau ra đây chắc là đi xe lửa được rồi. Tôi mới hỏi ở Nha Trang, Nha Trang hỏi lại Sài gòn, được biết khoảng tháng sau đường xe lửa sẽ khơi lại tới đây. Hiện giờ đã gần tới Phan Thiết. Đi chơi phải đi xe lửa.

- Vâng ! Nam nói theo.

- Tôi nhớ hồi thanh bình, xe lửa chạy thẳng từ Sài gòn - HN, thật tuyệt vời. Sau hiệp định Genève, xe lửa vẫn còn chạy tới Quảng Trị. Chỉ từ năm 1960, đường xe lửa mới ngưng trệ.

- Bác phải ở không từ đó đến giờ ?

Ông Bích cười buồn :

- Ba cậu ở ngay Nha Trang, còn làm cái này cái kia trong Sở hỏa xa, chứ ở một nơi nhỏ như thế này, tôi có gì mà làm ? Thế mà người ta vẫn giữ tôi lại. Hỏa xa không giải tán bao giờ hết, cho nên nhân viên vẫn còn làm việc như thường. Nhưng tàu không chạy việc đâu mà làm ? Ông pha trò - Xếp ga như tôi cuối cùng trở thành gác gian cho nhà ga của mình !

Ông cười hà hà :

- Bác có nhiều thời giờ để vẽ.

- Cháu thấy bác vẽ nhiều quá.

- Thì thế, tôi trở thành họa sĩ thực thụ là nhờ tàu không chạy nữa. Khi tàu chạy lại, chắc tôi lại là xếp ga thực thụ như xưa !

Hai người đàn ông cất tiếng cười, không để ý tới Dự Thư đang đứng trước một bài thơ lồng trong khung kính. Đó không phải là thơ của ông Thành, cũng không phải là thơ của ông Bích, mà là một bài đường thi. Hạ Liên giục :

- Bộ mày lại mê cả thơ tàu nữa à. Ra ngồi chơi mày.

Ông Bích quay lại phía hai người cười hỏi :

- Sao cô Dự Thư thích đường thi nữa à ?

Nàng trở lại ghé ngồi, cười gượng :

- Hình như cháu có đọc bài thơ này ở đâu rồi.

Cặp mắt ông Bích sáng lên :

- Vậy hả ?

Ông môi một điều thuốc vừa lấy trong túi thuốc lá đen mà Nam Đàn mua biếu ông, vẽ hài lòng. Ông nói với Nam :

- Cháu có cô bạn yêu nghệ thuật lắm. Bài thơ này theo chỗ bác biết, không được phổ thông lắm trong giới những người trẻ tuổi đâu. Thế mà Dự Thư đã đọc qua, thật là hay lắm.

Nam Đàn tốt nghiệp văn khoa, nghe nói thể liền hình mũi hỏi :

- Có khi cháu cũng chưa từng đọc. Để cháu xem.

Ông Bích có nụ cười xa vắng :

- Đó là bài Cảm Ngộ của Trần Tử Ngang.

*Chòn Lan nhược, khóm xinh thay
Từ xuân qua hạ những ngày tươi xanh
Rừng sâu vắng vẻ một mình...*

Ông bỗng ngừng lại, có lẽ vì thấy mình đọc thơ không đúng lúc, chỉ có Dự Thư lắng nghe ông, còn Nam Đàn và Hạ Liên vừa trao nhau một cái nhìn thần nhiên.

- Đọc nữa đi bác.

Ông không trả lời nàng. Nam lên tiếng :

- Bức tranh này chắc bác lấy ý ở bài thơ đó ?

Dự Thư vội đứng dậy. Đó là bức tranh kể cận bài thơ, vẽ một bông hoa đỏ thắm, lá tía, dưới một cây sồi già. Một cảnh âm u cô độc. Dưới bức tranh có hai câu thơ :

*Lan Nhược tự xuân hạ...
Phương Ý cánh hà thành.*

- Phải rồi. Đó là câu đầu và câu cuối bài thơ Cảm Ngộ. Thôi ra uống nước đi các cô.

Cả bọn trở lại ghế ngồi. Dự Thu vỗ trán nói :

- Cháu tức quá. Cháu đã đọc ở đâu rồi mà quên mất.

- Chắc cháu đọc trong tập thơ đường dịch ra việt ngữ chứ gì ?

- Không mới tức chớ. Cháu chưa bao giờ đọc một tập thơ nào như thế hết.

Bồng nàng nghĩ ra điều gì, khuôn mặt tươi tỉnh hẳn lên. Nàng hỏi ông Bích :

- Bác ở một mình hả ?

- Ủ, ở một mình cũng có cái thú...

- Chắc bác sắp lấy vợ ?

Mọi người đều kinh ngạc trước câu hỏi quá táo bạo và quá thân mật của nàng. Riêng ông Bích lại vui vẻ :

- Tại sao cháu nói như thế ?

- Cháu có gặp một người rất giống tám chân dung bác treo trong phòng ngủ. Ban nãy đi qua phòng ngủ của bác, cháu và Hạ Liên tình cờ trông thấy.

Ông Bích cười :

- Cháu gặp ở đâu ?

- Ở đây !

Ông ngạc nhiên. Dự Thu nháy mắt với Nam Đàn :

- Người đó mới tới thăm bác mà bác đã quên rồi. Cô bé bán thanh long trà mới nói với cháu, khi cháu hỏi thăm nhà bác, rằng bà ta hay ra đây mua tranh của bác đem về Nha Trang bán. Phải không bác ?

Lần này ông Bích gật gù :

- Phải.

Tới lượt Dự Thu sững sờ :

- Đúng hả bác ?

- Cái gì ?

- Đúng là bác mê người mua tranh, bác vẽ chân dung người mua tranh treo trong phòng ngủ. Thế bác sắp cưới vợ rồi...

Ông cười nhẹ, thở khói thuốc mù mịt trước mặt :

- Không đúng đâu cháu. Bác già rồi, ai thèm lấy bác ?

- Bác cạo quách bộ râu quai nón đi.

Hạ Liên bùm miệng sau khi thốt lời đùa bỡn. Mọi người cùng cất tiếng cười vui vẻ. Bên ngoài cô bé bán thanh long trà bước vào, phía sau là bọn Bính. Họ giục Nam Đàn ra về.

Chương 15

Đúng như bà Thành đã nói, ông Bích mua cho Nam Đàn một chục thanh long trà khi chàng và các bạn từ biệt ra về. Điều đặc biệt là ông mua riêng cho Dự Thư hai trái «để cháu ăn dọc đường». Họ về tới Đồng Đế vào lúc chập tối. Ông Thành đã dự tính trước việc đưa bức điện tín cho Nam Đàn và Dự Thư. Ông kêu chàng vào phòng riêng, một điều rất ít khi xảy ra, trong khi mọi người còn ngồi ăn cơm chiều ngoài sân.

- Con đọc cái này trước khi đưa Dự Thư.

Khuôn mặt chàng tối sầm vẻ đau đớn :

- Thế là nghĩa làm sao ba ?

- Ông Trương không thích cho con gái ông ở trong nhà mình, chứ còn làm sao nữa.

- Con vẫn không hiểu.

- Con không hiểu ở điểm nào ?

- Nếu ông ta phản đối, sao không phản đối ngay từ đầu ? Lúc con đến xin phép cho Dự Thư ra đây ?

- Con có nói Dự Thư sẽ ở nhà mình chứ ?

- Vâng dĩ nhiên con nói.

- Lúc ấy ông ta có biết địa chỉ nhà mình không ?

Chàng lắc đầu :

- Không. Chỉ trước khi đi con mới đưa địa chỉ và đưa cho bà Trương.

Ông Thành gật đầu :

- Thế thì phải rồi. Khi con và Dự Thư ra đây, ông Trương mới biết cái địa chỉ ấy. Ông ta biết xếp ga Ngọc Hội là ba. Vì thế mới có cái điện tín này. Theo ba biết thì ông ta vẫn làm ở Nha Hỏa Xa ?

- Vâng.

Ông Thành gật gù :

- Thảo nào cái điện tín có vẻ lố mãng như thế. Con biết là ông ta có thể thay thế ba bất cứ lúc nào ?

Nam Đàn nhú mày :

- Con không hiểu ?

- Rồi con sẽ hiểu. Ba chỉ là một ông xếp ga nhỏ, cũng như bác Bích con vậy. Còn ông Trương, theo ba biết, làm lớn ở trung ương. Ông ta nếu không có quyền thay

thế ba thì cũng quen lớn với những người có cái quyền đó.

Nam Đàn chợt nhớ ra hôm chàng đến nhà ông Trương, gặp ông đang tiếp một ông khách bệ vệ. Ông Trương còn giới thiệu chàng với người khách, mà chàng còn nhớ là ông Giám Đốc Nha Hỏa Xa. Bây giờ nghe cha nói, chàng mới hiểu ra. Chàng gật đầu :

- Đúng thế hôm con tới nhà ông Trương, có gặp ông giám đốc hỏa xa ở đấy.

Ông Thành nhượng mắt :

- Ba biết mà. Ông ta là một người ba không lạ gì.

- Con không biết chuyện đó.

- Bởi thế. Trước đây ông Trương là xếp ga Ngọc Hội, tức là như ba bây giờ. Khi ông ta vào Sài gòn, ba được cử lên thay thế.

Nam Đàn mân mê tờ điện tín :

- Con tưởng như thế hai người phải thân nhau mới hợp lý.

Ông Thành lắc đầu :

- Trái lại. Có nhiều lý do lắm. Con chỉ nên biết khi ông Trương được lên chức vào làm việc ở Sài gòn, ông ta đề cử một đàn em ông ta làm xếp ga Ngọc Hội. Người đàn em này ở dưới ba một bậc. Vì chuyện bất công đó mà ba phản đối, cũng như những người khác đã phản đối.

- Cuối cùng ba được chọn ?

Ông Thành gật đầu :

- Ông giám đốc sở hỏa xa ở đây rất công minh. Nhưng xung đột vẫn xảy ra giữa ông Trương và ba.

- Con tưởng...

- Tưởng chỉ có chuyện công ăn việc làm thôi phải không ? Còn chuyện rắc rối khác nữa con ạ.

- Chuyện gì ba ?

Ông Thành nhồi thuốc vào tẩu. Ông mời lửa, hít lồm cả hai má đi tẩu thuốc mới bắt lửa.

- Chuyện tình cảm.

Nam Đàn ngạc nhiên :

- Chuyện tình cảm ? Thế thì rắc rối quá.

Khuôn mặt chàng có vẻ lo ngại. Ông Thành nhìn con, chậm rãi nói :

- Ba cũng nghĩ như vậy. Mới đầu, khi chưa có cái điện tín này, ba rất hài lòng khi thấy con đem Dự Thư về. Dự Thư xinh đẹp, đáng hoàng lắm nhưng...

Ông ngừng nói, nhìn tấm điện tín :

- Như con biết bây giờ thì hóa ra rắc rối.

Nam Đàn nghĩ tốt nhất chàng nên lắng nghe ý kiến của cha hơn là nói bất cứ một điều gì. Và thực tình, chàng cũng không biết nói gì và vì sao mà rắc rối.

- Ba bàn cả trưa nay với má con, má con cũng đồng ý rằng những xung đột về công việc giữa đàn ông với nhau là chuyện thường. Nếu giữa ông Trương với ba chỉ có xung đột đó thôi thì ba không cần đưa ra ý kiến của mình. Tiếc thay chuyện không đơn giản như vậy.

- Ba mới nói chuyện tình cảm ?

Ông ra hiệu cho con đừng nói, và tiếp :

- Con cần phải biết sự thật, nếu con tính chuyện lâu dài với Dự Thư.

Nam Đàn mừng rỡ gật đầu :

- Vâng. Con đã tính tới chuyện đó. Dự Thu là người có tâm hồn, và cũng tính sẽ đi dạy học như con sau khi ra trường...

Ông Thành lắc đầu :

- Thế thì không được.

- Ba...

- Ba nói không được.

Nam Đàn bồi rồi ngó cha, chàng ngó ra cửa hy vọng bà Thành có ở đó.

- Con muốn biết ý kiến má con hả ? Ba đã bàn với má con kỹ rồi. Má con còn chống đối quyết liệt hơn ba nữa.

Chàng xiù đi như một trái bóng lủng. Trong nhà, một khi má chàng phản đối, không một chuyện gì có thể thành tựu được.

Chàng gặng hỏi :

- Má con nói sao ?

- Má con nói không thể cho con lấy Dự Thu, nếu quả con có ý định đó.

Nam Đàn thấy hai tay mình nóng bừng. Chàng nghĩ thầm chàng sẽ phản đối. Chàng nhìn thẳng vào mắt cha:

- Thừa ba con có ý định đó.
- Con nói với Dục Thư chưa ?
- Chưa nói rõ, nhưng chúng con yêu nhau.

Ông Thành mỉm cười :

- Thế thì không sao.
- Ba nói gì ?
- Ba nói thế thì không sao. Ba tưởng con nói điều đó với Dục Thư rồi thì mới khó, chứ con chưa nói thì chưa có gì đáng ngại

Chàng có vẻ bức :

- Con không hiểu ý ba ?
- Không hiểu à ? Người ta yêu nhau là thường. Nhưng còn chuyện hôn nhân mới quan trọng. Đâu phải ai yêu cũng lấy nhau đâu ?

Chàng gằn giọng :

- Nhưng con đã nói với ba là con có ý định lấy Dự Thư mà.

- Nhưng mà con chưa nói với nó.

- Con sẽ nói. Con định nói đêm nay hay đêm mai.

Ông Thành lắc đầu :

- Con sẽ không bao giờ nói gì cả.

Nam Đàn kinh ngạc nhìn cha. Chàng lúng túng trong miệng một lời phản đối nhưng lại không nói ra được. Cuối cùng chàng nén lòng công phần, nói rành rọt từng tiếng :

- Thừa ba con lớn rồi, ba phải để cho con quyết định đời của con chứ ?

Ông Thành thản nhiên :

- Ba có cấm con đâu ? Ba vẫn để con quyết định mà ! Sỡ dĩ nói thế vì ba biết con sẽ không bao giờ ngỏ ý với Dự Thư nếu con biết rõ dĩ vãng của má Dự Thư.

- Không, không. Con không muốn biết !

Đôi mày của ông Thành cau lại :

- Con nói gì ?

Nam Đàn biết mình vừa nóng nảy vô lý, nên im lặng.

- Con phải biết. Con không thể lấy vợ mà không biết rõ tông tích gia đình vợ. Cái chuyện tình cảm rắc rối mà ba mới nói với con đó, thật sự con không muốn biết sao ?

Chàng rút một điếu thuốc lá, hút trước mặt cha. Chàng đã sẵn sàng lắng nghe :

- Vâng con muốn biết.

Ông Thành vui vẻ gật đầu :

- Ba biết con là người có suy nghĩ. Ba sẽ kể cho con nghe, không dấu con bất cứ điều gì ba biết hết...

Một cơn gió lồng lộng từ biển thổi vào, cây lá xào xạc reo trong tiếng sóng ì ầm. Khói thuốc mù mịt bay trước khuôn mặt đăm chiêu của ông Thành...

Chương 16

Bấy giờ là mùa thu năm năm mươi bảy, đường xe lửa còn hoạt động tới Quảng Trị, tàu chạy suốt đêm như hồi đất nước thanh bình. Phải ba năm sau cuộc xung đột võ trang mới xảy ra tại miền Nam, khi Mặt Trận Giải Phóng được thành lập. Ba nhớ rõ đó là năm Năm mươi bảy vì đó là năm hội chợ kinh tế được tổ chức tại Bình Định. Thật ra lúc đó xe lửa chỉ chạy tới Nha Trang, vì đây là trạm cuối cùng còn an toàn. Từ Nha Trang trở ra, có những đoạn thiết lộ bị cắt đứt, nếu xe lửa đi sẽ phải sang xe, sang xe khi gặp những cây cầu gãy, những khúc đường đào, rất là phiền phức. Những đoạn đường này không phải mới bị phá hoại mà đã bị phá hoại trước đó mấy năm, trong thời kỳ chiến tranh Việt Pháp.

Năm năm mươi bảy, hành khách địa phương vẫn dùng đường xe lửa, vì tàu còn chạy an toàn tới Tuy Hòa. Ông Trương lúc ấy là xếp ga Ngọc Hội. Ba cũng nhớ rõ năm năm mươi bảy vì đó là năm ba bắt đầu được cử làm xếp ga Ngọc Hội, thay thế ông Trương vào Sài gòn.

Đèn bật sáng khi bà Thành đi vào, tiện tay nhấn một cái nút điện. Bà mang cà phê cho hai cha con. Bà quay ra ngay sau khi cho Nam Đàn biết bọn bạn chàng kéo

nhau đi phố chơi, kể cả Thu Đà và Phong.

- Dự Thu có đi không má ?

- Có, má bảo con có tí việc bận. Con nói chuyện với ba xong con đi.

Chàng hiểu thêm rằng cuộc nói chuyện này đã được sửa soạn từ trước. Ông Thành tiếp tục khi chỉ còn hai cha con trong phòng :

- Ba nhớ rất rõ chuyến tàu đầu tiên chạy qua Ngọc Hội khi ba trở thành xếp ga. Đó là vào một lúc chập choạng tối như bây giờ, khi chuyến tàu chót rời ga để vào Sài gòn. Con nên nhớ hồi đó tàu chạy suốt đêm, trên tàu có cả toa ngủ, toa ăn. Ba phải nói rõ như thế vì những người như con từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ được đi tàu hỏa. Đối với thế hệ của ba, tàu hỏa là một hình ảnh vô cùng thân mật, tiếng còi tàu là một âm thanh vô cùng quyến rũ, gợi cho ba nhớ những gì rất êm đềm... Buổi trưa hôm đó, sau nhiều ngày xung đột với ông Trương, ba được cử làm xếp ga Ngọc Hội. Rất có thể ba không được cử nếu như ông Trương không phải ra đi một cách vội vã. Con biết là ông ta rất thế lực, và muốn đề bạt cho người đàn em của ông chỗ này. Nếu ông ta có nhiều thì giờ hơn, chưa chắc gì ông ta đã nhường ba. Nhưng ông bắt buộc phải lên đường sớm, càng sớm

càng tốt. Ông ta phải rời bỏ Nha Trang ngay, và không bao giờ quay trở lại. Khuôn mặt ông Thành vừa buồn vừa giận. Ông kể tiếp ngay :

- Vào buổi trưa, cuộc bàn giao diễn ra thật đột ngột giữa ba và ông ta. Buổi sáng ba còn chưa biết mình được đề cử hay không, vậy mà buổi trưa cuộc bàn giao đã diễn ra. Sau này ba mới biết vào sáng hôm ấy, ông Trương tự ý bỏ cuộc và xin với ông giám đốc sở hỏa xa Nha Trang được bàn giao ngay. Sỡ dĩ ông ta phải đi sớm như thế vì có người đòi giết ông cho bằng được.

Nam Đàn chú ý theo dõi câu chuyện, tới đây mở cặp mắt lớn ngạc nhiên. Ông Thành nhìn ra cửa sổ. Trăng đã lên, khu vườn mờ nhạt trải một lượt ánh sáng mờ vàng.

- Ngay khi bàn giao, ba tức trực tại nhà ga lập tức. Con phải hiểu ba nôn nóng thế nào khi đang là một nhân viên thường bổng trở thành một ông xếp ga. Một ông xếp ga thì không có gì là vinh dự hết trong các nấc thang xã hội nhưng với ba, điều đó rất quan trọng. Một ông xếp ga đối với người trong ngành hỏa xa như ba là một cái gì ghê gớm. Ba không nói đến những người chiếm được chức vụ này để buôn lậu hàng hóa, ba chỉ nói đến trong nghĩa rất bình thường lương thiện mà thôi.

- Con không biết điều đó.

- Con không biết vì con không sống trong ngành ba. Và chắc là con không đọc truyện trinh thám. Làm xếp ga có nghĩa là làm chủ một quãng đường, có đầy đủ quyền thế để thu tiền mãi lộ, hay có quyền cho người nào đó quá giang một đoạn đường. Con còn nhớ nhà thơ Tản Đà chứ ? Đọc giai thoại ông ta hẳn con biết mỗi lần buồn tình, ông lại xách khăn gói trèo lên xe lửa. Ông đi xe lửa nhiều khi không mất tiền, vì các ông xếp ga để cho ông đi như thế. Và ai cũng biết là một thi sĩ nghèo, lên tàu là lên tàu chứ có khi đi không mục đích. Thế cho nên ngay khi trở thành xếp ga Ngọc Hối, ba không về nhà trưa và chiều hôm đó.

Nam Đàn cười thông cảm với cha.

- Còn một chuyện ba rất quan tâm là ông Trương tự ý dành cho mình cả một toa xe lửa hạng nhất trong chuyến tàu vào Sài gòn lúc bảy giờ rưỡi tối. Chuyến tàu đó theo lẽ đã thuộc quyền kiểm soát của ba, nhưng trên giấy tờ thì không. Trên giấy tờ ba chỉ là xếp ga sáng hôm sau.

- Ai sắp đặt chuyện này hả ba ?

- Có lẽ không ai sắp đặt, nhưng rất có thể ông Trương

muốn thế. Thay vì sáng hôm sau mới bàn giao, nhưng cuộc bàn giao lại được tổ chức vào trưa hôm trước, thành ra trên thực tế ngay khi bàn giao, ba phải chịu trách nhiệm xử lý chức vụ mới rồi. Ba có thể về nhà ngủ một giấc cho khoẻ, nhưng ba không làm được như vậy. Ba ở lại liền tại nhà ga định tối mới về. Nhưng tối đó ba không thể về được.

- Vì chuyến tàu đêm hở ba ? Chắc ông Trương chờ đồ quốc cấm trong toa tàu ông chiếm dụng, vì trên giấy tờ, ông còn là xếp ga cho tới sáng hôm sau, nên ba nghĩ ông có thể dùng chức vụ ấy trong suốt dọc đường ?

Ông Thành lắc đầu :

- Không đến nỗi như thế. Ba có nghĩ như con, nhưng chuyện xảy ra không phải như thế ! Chuyện xảy ra rất gay cấn, khiến ba sợ hơn nhiều.

- Ai chủ trương chuyện đó ba ?

Ông Thành lắc đầu nhiều lần khi nói tiếp :

- Một người xa lạ. Ba chưa hề quen người đó bao giờ. Chỉ biết còn độ gần nửa tiếng nữa tàu chạy, ba thấy có một người tìm ba, hốt hải báo cho ba hay người ta tìm giết ba !

Nam Đàn trợn mắt :

- Chuyện ghê gớm quá !

- Ghê gớm chứ sao không. Ba không tin, vì ba không làm gì hại đến ai để người ta có thể thanh toán mình hết. Nhưng người đưa tin cả quyết rằng có người đang tìm giết ba, bảo ba phải dè phòng.

- Người đưa tin nói làm sao ?

- Đó là một cậu nhỏ, không phải là nhân viên của nhà ga. Một cậu nhỏ rất lạ mặt mà sau này ba chẳng bao giờ gặp lại. Cậu ta chạy thẳng vào căn phòng ba mặc dầu bị gác đàn giữ lại. Cậu ta hét ầm lên là có người muốn tới giết ba :

- «Ông xếp ga có người tới giết ông đó. Có người cầm súng tới giết ông đó». Cậu ta la lối như thế rồi bỏ chạy.

Ba la :

- «Ai ?»

Thì cậu trả lời trước khi bỏ chạy thật :

- «Ông xếp ga Lương Sơn».

Ông Thành lắc đầu :

- Thú thật ba vừa sợ vừa hoang mang. Sợ vì nghe lời báo động kẻ sát nhân có súng, mà cũng sợ vì hoang mang không hiểu đầu ra đầu cả. Mới đầu ba nghĩ hay là vì cái chức vụ mới mà ba bị đe dọa, sau rồi ba chỉ tìm được lý do đó, cho nên ba tin rằng đàn em ông Trương thanh toán ba. Ba lại có một mình. Ba mới nhận chức được nửa ngày, không một người thân tín trong nhà ga.

- Rồi làm sao ba ?

- Ngay khi tàu chuyển bánh, một người đàn ông cao lớn tay xách súng chạy thẳng vào sân ga. Ba nghe ông ta hét như một con thú và chạy thẳng về phía phòng ba, vừa chạy vừa hét :

- Thằng xếp ga đâu ? Tao giết mày, tao giết mày... Người đó là bác Bích !

Chương 17

Nam Đàn ngẩn ngơ trước chi tiết đột ngột mà cha chàng vừa nói cho chàng hay. Không thể nào tưởng tượng được người bạn thân nhất trong đời ông và cũng là thân nhất với gia đình chàng nữa, lại là người cầm súng đi tìm giết cha chàng trước đó. Ông Thành uống một ngụm cà phê đậm, hút một hơi thuốc trong tàu, cười :

- Con ngạc nhiên lắm phải không ? Đúng đó là bác Bích. Đó là lần đầu tiên ba biết bác Bích. Lúc đó bác đã là xếp ga Lương Sơn.

Nam Đàn không hiểu câu chuyện diễn tiến ra làm sao, nên chỉ biết lắng nghe.

- Cửa văn phòng ba không đóng, nên bác Bích xông thẳng vào trong, tay lăm lăm khẩu súng săn. Con biết Lương Sơn là một thung lũng nằm giữa hai ngọn núi, nên thú dữ nhiều lắm. Trước chiến tranh, Khánh Hòa vẫn là một tỉnh nổi tiếng vì nhiều cọp. Cọp ở vùng này nhiều như chó ở ngoài đường vậy. Vì thế mà đã có câu «Cọp Khánh Hoà, Ma B_ình Thuận». Bác Bích có súng săn không phải là một chuyện lạ. Hơn nữa, bác là một người ưa mạo hiểm, ưa phiêu lưu, có nếp sống rất ngang

tàng. Bác chỉ chịu nằm một chỗ từ khi bị cụt mất bàn chân trái.

- Mãi sau này hả ba ?

- Không ngay đêm hôm đó.

- Ngay đêm hôm bác kiếm ba ?

Ông Thành gật đầu :

- Ngay lúc đó thì đúng hơn. Khi nhìn thấy ba, bác dừng tay lại. Ba rất sợ, nhưng cố làm cứng đôi diện với con người to lớn hung hãn đó. Ba phải làm cứng vì ba đang cai quản một nhà ga, một khúc đường. Là xếp ga Ngọc Hội, ba phải cai quản khúc đường sắt từ Ngọc Hội ra Lương Sơn, cũng như là xếp ga Lương Sơn bác Bích phải cai quản từ đó ra tới Ninh Hoà. Cho nên với trách nhiệm đó, mình phải cứng cỏi. Ba nói với người xách súng :

«Tôi đây tôi làm gì mà ông đòi giết tôi ?»

«Ông hả. Không phải ông. Tôi tìm xếp ga Ngọc Hội»

«Chính tôi là xếp ga Ngọc Hội»

«Không phải ông. Thăng Trương ! Tôi tìm thăng Trương !»

«Ông Trương đang ở trên tàu vào Sài gòn»

Ba chỉ nói tới đó thì bác Bích vụt chạy ra cửa, vừa chạy vừa hét :

«Thằng khốn nạn. Thằng khốn nạn...»

Nam Đàn thở phào, làm như chuyện mới xảy ra :

- Thành ra bác Bích tìm giết ông cụ xếp ga chứ không phải ông tân xếp ga.

Ông Thành gật đầu :

- Đó là chỗ đáng lẽ ba phải nghĩ ra ngay, vậy mà ba không hề nghĩ tới. Bác Bích lập tức nhảy lên mô tô mà lúc đầu bác liệng ở cổng nhà ga, phóng theo con tàu đã khởi hành. Như ba đã nói, đó là chuyến tàu đêm, và chuyến tàu chót trong ngày chạy suốt hai miền Trung Nam, nên dài lắm. Ba nhớ chuyến tàu đó đúng 18 toa, gồm 8 toa có giường ngủ, một toa ăn, còn lại là các hạng khác. Vì chuyến tàu dài như thế, nên khi bác Bích vào phòng ba con tàu mới chuyển bánh, mà khi bác Bích trở ra, toa cuối cùng vẫn còn ở trong ga. Chỉ khoảng 10 phút sau, bác Bích đã bắt kịp con tàu, nhảy lên.

- Bác té ngã rồi bị tàu nghiền đứt bàn chân hả ba ?

- Không. Nếu chỉ có thế thì không đến nỗi nào. Bác

nhảy lên tàu không sao hết, nhưng khẩu súng rớt xuống đường. Với hai tay không, bác Bích nhảy chạy trên nóc tàu như người ta chạy trên một con đường phẳng. Bác đoán ông Trương phải đi toa hạng nhất, cho nên chẳng bao lâu bác tìm đúng toa ông ta.

Nam Đàn chăm chú nuốt từng lời nói một của cha. Ông tiếp :

- Lúc ấy ba ở dưới đất nên không được mục kích. Có lẽ chỉ có vài người khác ở những toa khác mục kích, vì ông Trương chiếm nguyên một toa chứ không đi chung với ai hết. Ông là xếp ga, ông có thể làm ngang như thế. Nhưng có một người biết chuyện xảy ra hôm đó đã kể lại với ba, chứ bác Bích không chịu kể, mặc dù sau đó chính ba đưa bác về nhà trị liệu.

- Nhà mình bây giờ hả ba ?

- Ừ. Chính là ngôi nhà này, nhưng lúc đó nhỏ hơn, lúc đó chưa có khu vườn bên cạnh. Sau này ba mới mua thêm khu vườn.

- Ai kể cho ba nghe chi tiết câu chuyện ?

- Người xét vé kẻ.

- À !

- Ba ngày sau anh ta mới trở lại Nha Trang, nên ba mới được biết. Trong thời gian đó bác Bích nằm trong bệnh viện. Sau khi băng bó vết thương, bác về nhà ta ít ngày rồi mới trở lại Lương Sơn.

- Bác té ngã, bánh sắt nghiền đứt bàn chân trái phải không ba ?

Nét mặt ông Thành trở nên căng thẳng giận dữ :

- Bác không té ngã. Bác Bích hung hăng như thế, bác đòi giết ông Trương, nhưng khi gặp ông rồi, bác lại đứng yên.

- Bác để rơi khẩu súng rồi...

- Không phải lý do đó. Bác không còn tinh thần nữa, khi nhìn thấy cảnh diễn ra trước mặt.

Nam Đàn nhú mào cổ tượng tượng ra xem cảnh đó là cảnh gì.

- Bác Bích không nói cho ai hay hết, kể cả ba. Nhưng người xét vé khi nghe tiếng chân chạy trên nóc tàu thì cũng chạy theo. Dĩ nhiên là anh ta chạy ở trong lòng tàu. Cho tới khi tới toa tàu của ông Trương.

Ông Trương bỏ Nha Trang ra đi vội vã với vài chiếc va ly, chỉ có thể thôi.

- Thế mà ông chiếm riêng cả toa tàu. Con tưởng ông dọn hết đồ đạc đi và mang gia đình theo. À... Ông ta có gia đình chứ ba ?

- Có. Nhưng ông không đi với gia đình. Thật ra gọi gia đình thì quá lớn, vì lúc đó ông Trương chỉ mới được một đứa con mà thôi. Ba nghe nói đó là đứa con gái.

Nam Đàn giật nảy mình nghĩ đến Dự Thu. Có lẽ đứa con gái đó là nàng. Ông Thành nhìn con dò xét trong khi chậm rãi hỏi :

- Bây giờ ông Trương được mấy đứa, con có biết không ?

- Kể cả Dự Thu là bốn.

- Dự Thu lớn nhất hay sao ?

- Vâng.

Chàng nôn nóng hỏi trong khi ông Thành trầm ngâm hút ống vố :

- Rồi sao nữa ba ?

- Hả ?

Ông tiếp tục câu chuyện với giọng khác hẳn. Giọng ông trầm trầm có vẻ buồn bã :

- Người xét vé kẻ cho ba hay rằng khi anh ta chạy vào, thấy bác Bích đứng giữa toa, còn ông Trương vừa ôm một người đàn bà trong tay. Người đàn bà này khi thấy bác Bích đột ngột xuất hiện mới chạy về phía ông Trương, nép vào mình ông Trương. Chính hành động đó khiến bác Bích bỏ ý định trừng trị kẻ thù.

Nam Đàn mỗi lúc một hoang mang, chỉ lắng nghe cha kể. Thấy con im lặng, ông Thành hỏi :

- Con đã hiểu vì lý do nào mà bác Bích đòi giết ông Trương không ?

Chàng lúng túng :

- Thì ba nói do chuyện tình cảm.

- Chuyện đó mới là quan trọng trong việc quyết định lấy vợ của con !

Chàng bàng hoàng :

- Không lẽ...

- Không lẽ gì ? Người đàn bà đi với ông Trương chính là Nhược Lan.

- Nhược Lan ?

- Người ký tên dưới cái điện tín, là vợ Ông Trương bây giờ.

- Nhược Lan ?

Chàng bóp trán. Ông Thành hiểu con đang băn khoăn điều gì, nên nói ngay :

- Con nhớ đến bài thơ ở nhà bác Bích phải không ? Bài Cảm Ngộ, ba cũng thuộc bài thơ đó :

Chòn Lan nhược, khóm xinh thay...

Từ Xuân qua Hạ những ngày tươi xanh...

Nhược Lan lúc đó là vợ của bác Bích.

Chương 18

Nam Đàn rời khỏi ghế ngồi, ra đứng bên cửa sổ. Trăng đã lên cao, trải xuống cỏ cây một màu vàng mượt, thật êm đềm. Trăng càng tỏ bao nhiêu, sóng biển càng cao bấy nhiêu. Đứng trong nhà mình không trông thấy mặt nước, nhưng chỉ nghe tiếng sóng vỗ ì ầm chàng cũng biết nước đang lớn. Và đang rút ra xa. Để sáng sớm sẽ lại dâng đầy, sát mặt đường. Lòng chàng cũng đầy tiếng sóng. Sóng vỗ trong tâm tôi, trong cái lao đao của một tâm hồn rối loạn. Phía sau giọng ông Thành thật rành rọt :

- Ba sẽ không kể chuyện này với ai hết, vì bác Bích là một người ba quý trọng, bác lại là một người bạn thân của ba. Bác chỉ biết âm thầm chịu đựng, không nói gì với ai về chuyện khổ tâm nhất của một đời người. Kể cả ba, bác cũng không nói, ba nhắc cho con nhớ như vậy. Ba biết là do người xét vé kể lại, chứ bác có nói gì đâu.

Ông lại hút thuốc :

- Có mỗi một lần ba nói đến, thì bác lắc đầu bảo đó là chuyện đàn bà. Bác chỉ nói có thể : chuyện đàn bà. Ba sẽ không kể cho con hay nếu con không có ý định lấy Dự Thu làm vợ.

Chàng cũng hút thuốc. Chàng bỏ mẫu thuốc xuống khi quay lại phía cha :

- Nhưng Dự Thu không biết gì.
- Dĩ nhiên.
- Con nghĩ là Dự Thu không có tội gì.

Ông Thành cười nhạt :

- Ba có nói Dự Thu có tội gì đâu. Không, ba không nói thế và cũng không nghĩ thế, nhưng con thấy thế nào nếu con cưới Dự Thu ? Má con và Ba sẽ làm suôi gia với vợ chồng ông Trương à ? Và tất nhiên con sẽ mời bác Bích đi ăn cưới, phải không ?

Nam Đàn lắc đầu :

- Con chưa nghĩ tới chuyện ấy. Con chỉ muốn nói đó là chuyện dĩ vãng của người lớn không ăn nhập gì tới con hay Dự Thu hết.

- Không ăn nhập ?

- Vâng, chứng cứ là con không biết và Dự Thu cũng không biết.

- Không biết sao được. Con biết rồi. Và một ngày kia Dự Thụ sẽ biết.

- Dự Thụ sẽ không bao giờ biết vì con sẽ không nói ra làm gì.

Ông Thành nhún vai :

- Nam, con phải suy nghĩ lại.

- Thừa ba...

- Không, bây giờ ba không muốn nghe con nói gì hết. Bây giờ con cần phải suy nghĩ.

- Con còn điều này muốn biết.

- Con cứ nói.

- Ông Trương bỏ vợ lại Nha Trang đi với bà Nhược Lan phải không ba ? Vợ và một đứa con gái như ba nói?

- Đúng thế.

- Bây giờ mẹ con bà ta ở đâu ?

- Ba không hề biết.

Nam Đàn ngạc nhiên :

- Ba không biết thật sao ?

- Ba không biết một chút gì. Ba là bạn bác Bích chứ không phải là bạn ông Trương. Bà Trương và con gái bà ra sao ba không thể biết được, và ba cũng không muốn biết.

- Ba có bao giờ nghe nói đến bà ta không ?

- Ngay lúc đó thì có. Nghĩa là cách đây mười lăm năm thì có. Nghe nói lúc chồng bỏ đi, bà ta không có nhà, khi trở về biết chuyện, bà ta cũng không hề đi tìm. Ba chỉ biết có vậy thôi.

Chàng rời cửa sổ, cầm lấy tờ điện tín cất vào túi. Hai cha con nhìn nhau trong giây lát nửa như muốn nói với nhau một điều gì, nửa như muốn tránh nói đến điều đó. Cuối cùng Nam Đàn nói với cha :

- Con sẽ cho Dự Thư hay.

Ông Thành hỏi lại :

- Con cho Dự Thư hay bằng cách nào ? Ba muốn con đưa thẳng cái điện tín cho Dự Thư đọc.

- Vâng.

- Con nhớ lời ba dặn.

- Vâng.

Chàng ra khỏi phòng cha, bước ra sân. Trong nhà chỉ còn mẹ chàng. Chàng cảm thấy vô cùng cô đơn, vô cùng mệt mỏi. Chương ngại vừa xuất hiện quá nặng nề. Nặng nề ngoài khả năng giải quyết của chàng.

Chàng có ý định không cho Dự Thư đọc tờ điện tín, nghĩa là không cho nàng biết một tí gì về mối xung đột giữa hai gia đình cũng như về tâm trạng kịch của mẹ nàng, nhưng chàng đã lỡ hứa với cha, là sẽ đưa thẳng tờ điện tín đó cho nàng đọc. Cha chàng muốn Dự Thư phải biết rõ sự xung đột đó. Chắc là ông có lý.

Bà Thành trong bếp đi ra, nhẹ nhàng nói với con làm như không có chuyện gì xảy ra :

- Con không đi chơi hả ? Tụi nó ra quán Hoa Đăng đây.

- Vậy hả má ?

- Cậu Bính nói xong việc con ra đây. Họ chờ con ở đó.

- Vâng con đi.

Chàng lặng lẽ ra khỏi nhà bằng chiếc xe gắn máy của mẹ. Chàng phóng thật nhanh vào trung tâm thành phố, sợ các bạn chờ mình lâu quá, có thể ra về trước.

Quán Hoa Đăng là một quán mới mở, và Nam Đàn cũng mới đến đó có một lần, nên chàng phải tìm cả nửa giờ đồng hồ mới thấy. Quán tọa lạc tại một con phố nhỏ, góc đường độc lập. Chính vì con đường một chiều này mà chàng phải vòng đi vòng lại nhiều lần. Đêm nay quán khá đông khách, số khách gấp đôi hôm đầu chàng đến. Bọn Bính ngồi quanh hai chiếc bàn kê lại, gần bức gỗ. Điều vô cùng ngạc nhiên là Phùng cũng có mặt trong quán, và đang nói chuyện với Dự Thu. Anh ta ngồi ghé trên chiếc ghế kéo từ bàn bên sang, kê tạm cạnh chiếc ghế của Dự Thu. Nam Đàn định quay ra nếu họ không kịp nhận ra chàng. Người đứng dậy trước nhất là Phùng. Anh ta reo lên :

- Đây rồi, người có quyền quyết định tới đây rồi.

Bính nháy mắt. Hà Trường cũng nháy mắt. Chẳng ai trong bọn ưa ông phụ giảng trẻ tuổi này cả. Anh ta chìa tay ra. Nam Đàn giữ đúng phép lịch sự :

- Chào anh.

- Tôi đang chờ anh. Anh chị em nói phải chờ anh, vì anh là người quyết định.

Chàng chưa hiểu gì, nhưng cứ gạt đi :

- Họ nói thế đấy, chứ cái gì cũng phải đa số quyết định. Mà chuyện gì ?

Dự Thư vui vẻ trả lời thay :

- Anh Phùng mời tất cả chúng ta đi chơi đảo bằng ho bo. Nếu mọi người bằng lòng ngày mai khởi hành. Buổi chiều một số có thể trở về bằng trực thăng.

Nam Đàn mỉm cười :

- Một số về bằng trực thăng thôi ? Sao không tất cả nhỉ ? Nhưng mà cái đó tùy hỉ, tôi không thể quyết định chung cho tất cả mọi người đâu.

Hà Trường lên tiếng trước :

- Tôi rất tiếc không đi được.

Dự Thư nài nỉ :

- Đi chơi cho vui mà anh.

Nam tàn nhẫn nói :

- Mai em phải về Sài gòn. Má em mới đánh điện tín gọi em về gấp.

Lời loan báo của chàng vào đúng giữa cuộc vui, có hiệu lực như trái bom nổ. Không những chỉ một mình

Dự Thư ngơ ngác mà tất cả mọi người cũng đều ngơ ngác như nàng.

- Lát nữa về nhà anh đưa điện tín cho em.

Ánh mắt nàng loé lên một tia giận dữ. Nàng có vẻ không tin. Trái lại, nàng nghĩ đó chỉ là một sự phá đám. Dường như mọi người cũng tin như thế. Họ cho rằng Nam Đàn vì ghen tức với Phùng mà nói như thế. Nhìn thái độ của bạn bè mình, Nam bỗng cười nhạt :

- Dĩ nhiên là chỉ có một mình Dự Thư bị gọi về thôi, còn chúng ta vẫn... tiếp tục ở lại như thường.

Bính lắc đầu :

- Nếu Dự Thư bị gọi về, Hạ Liên sẽ về theo.

Hạ Liên xác nhận :

- Đúng như thế.

- Và bốn phận của bạn là phải đưa hai nàng về. Như thế chúng tôi còn tiếp tục sao được ?

Không phải là Bính không có lý. Nam Đàn cũng thấy như anh ta. Trước điều hiển nhiên đó, chàng bỗng trở thành một kẻ ích kỷ hạng nặng. Phùng ồ ồ lên tiếng hỏi :

- Có gấp không ?

Nam nhăn mặt :

- Sạo lại không gấp. Không gấp thì ai đánh điện tín làm gì ?

Người phụ giảng sốt sắng :

- Nếu gấp, tôi có thể giúp Dự Thư được. Tôi quen ông Trung Tá Tham Mưu Trưởng Sư Đoàn Không Quân ở đây, ngày mai thế nào cũng có một chỗ cho Dự Thư về Sài gòn.

- Anh có về không ?

Người hỏi câu hỏi đó chính là Hà Trường. Anh chàng này muốn tự nguyện làm một thứ kỳ đà cản mũi giúp bạn. Nam Đàn giận lắm, nói không suy nghĩ :

- Cái đó không thành vấn đề. Tùy Dự Thư có đi hay không mà thôi.

Nàng gật đầu :

- Nếu gấp thì em phải về. Nhưng để em đọc điện tín cái đã.

Rõ ràng là nàng không tin có cái điện tín như thế. Càng nghĩ Nam càng giận. Chàng nói với Phùng :

- Cứ nhờ anh đi. Theo tôi thế nào mai Dự Thư cũng phải trở về.

- Vâng. Để tôi liên lạc ngay bây giờ, nếu ở đây có điện thoại.

- Có.

Phong nói xong đứng dậy dẫn đường cho anh ta. Mọi người ngơ ngẩn trước sự quyết định rất độc tài của Nam Đàn. Bính thì thầm với Hà Trường, bị anh này gạt đi. Hấn là hấn vừa muốn nói một lời thị phi nào đó. Hạ Liên dụi dãi hỏi :

- Anh Nam, sao anh không mang điện tín theo ?

- Liên cũng không tin hả ?

Chàng có vẻ giận dữ, chàng giận lây đến nàng.

- Không Liên tin anh chứ. Dự Thư cũng tin anh, nhưng anh nói ra đột ngột quá.

- Bộ tôi phải nói cho nó quanh co sao ?

Liên nhỏ nhẹ trách :

- Anh gây với Liên hả ? Coi chừng Liên à.

Dự Thư im lặng ngó ly nước uống gần cạn. Hạ Liên có vẻ lo ngại, nhưng ánh mắt lại long lanh khó hiểu :

- Anh Nam ?

- Gì nữa đây ?

- Hôm nay anh làm sao thế ?

- Cô xem tướng bệnh nữa đây à ?

Nàng chu mỏ :

- Coi chừng ông Phùng xin chỗ máy bay thật đấy.

Mọi người có vẻ tán đồng câu nói của Hạ Liên. Nam Đàn chỉ muốn rút tờ điện tín trong túi ra, nhưng lại tự ái, không đưa. Vả lại chàng vẫn còn tỉnh táo để nghĩ rằng chỉ nên để một mình Dự Thư đọc những dòng chữ đó thôi. Thu Đà cau có nhìn anh. Cũng như Phong, nàng biết đó là chuyện thật. Vì vậy Phong đã đưa ngay Phùng đi tới máy điện thoại. Lúc đó Phùng đã quay trở lại, hoan hỉ báo cáo :

- Tôi vừa liên lạc xong. Ngày mai có một chiếc Cesna bay không về Sài Gòn trước khi đi Cần Thơ. Chiếc máy bay này của tướng C. hôm ra đây thì trực trực máy phải

để lại sửa. Bây giờ đã sửa xong, ông bạn tôi sẵn sàng cho chúng ta bay thử.

Thu Đà le lưỡi :

- Thôi đừng đại.

Dự Thư vẫn còn tức, nhún vai :

- Sợ gì.

Hạ Liên cũng tức, nói :

- Mà chết đáng đời mày, chứ tao không thích chết kè.

Bính cười hì hì ra điệu thích thú, biểu đồng tình :

- Ủ, đời ta đẹp như mơ, tại sao lại đem cái mạng không cùi tí nào ra mà thử máy bay nhỉ ?

- Tôi thử.

Dự Thư lên tiếng. Nàng hỏi Phùng :

- Máy bay Cesna có mấy chỗ ngồi anh ?

- Kể cả chỗ cho phi công là bốn. Nó như một chiếc taxi vậy. Máy bay riêng của một ông tướng mà.

- Như thế mình còn ba chỗ ?

- Đúng.

Câu chuyện có vẻ gay cấn. Dự Thu nói tiếp :

- Sáng mai liên lạc với anh ở đâu ?

Trong khi anh ta đang nghĩ ngợi, Nam Đàn đề nghị trước :

- Mai mời anh ra La Frégate ăn sáng, rồi chúng ta quyết định.

Phùng vui vẻ đứng dậy :

- Phi cơ sẽ cất cánh trong buổi sáng. Khoảng 11 giờ như ông bạn tôi nói.

- Vâng mình hẹn nhau tám giờ.

Phùng bắt tay mọi người, trở về bàn với hai người bạn của anh ta, trả lại không khí lỏng lẻo cho bọn Nam Đàn. Hạ Liên nguyền anh ta một cái thật cong cớn... phía sau lưng.

Chương 19

Cuộc chia tay được loan báo đột ngột quá, khiến không ai muốn tin. Nam Đàn là người hiểu rõ điều đó, và sau những phút nóng nảy, chàng mới thấy buồn. Chàng buồn cho riêng mình, và buồn chung với nỗi buồn của các bạn. Sau khi bọn Phùng ra về, Nam Đàn gọi bồi tới. Chàng hỏi bạn bè :

- Ai uống rượu ?

Bính đưa mắt nhìn Hà Trường hỏi ý kiến. Cả hai cùng dơ tay :

- Có tôi.

- Phong ?

- Hẳn là có tôi rồi. Một thành phần dự bị của The Sea Star hẳn là phải biết uống rượu.

- Các cô ?

- Không có tôi bao giờ hết.

- Uống rượu ngọt chăng ? Có rượu ngọt không em ?

- Thừa có. Du Bonnet và Gin Tonique.

- Đồng ý.

Nam Đàn tự động quyết định thay mọi người. Khi cậu bồi đi, chàng lên tiếng :

- Điện tín gọi Thư về có từ sáng nay nhưng ba tôi không đưa ra ngay vì buổi trưa chúng ta đi Lương Sơn. Ông không muốn làm hỏng chuyến đi đó. Không có gì quan trọng hết đâu... Chàng trấn an mọi người - Vì má Dụ Thư muốn nàng về sớm hơn, có thể thôi. Chắc là sợ con gái bà bị... cá mập Nha Trang ăn thịt.

Giọng đùa bỡn nhưng ai cũng thấy chàng đang buồn. Bởi thế chàng muốn uống rượu, và chàng tiếp :

- Nhất định là tôi đón con gái bà đi thì tôi phải đưa con gái bà về, thành ra mai tôi cũng đi với Dụ Thư.

- Chưa chắc mai em về. Nàng còn cố cãi.

Chàng lắc đầu :

- Em chưa đọc cái điện tín. Đọc rồi em sẽ hiểu má em không muốn em ở đây lâu hơn một ngày nào nữa.

- Nhưng mà mình cứ tính như là không có máy bay ngày mai vậy. Ngày kia không được sao ?

Nam Đàn lắc đầu :

- Chuyện đó để tối nay anh bàn với em. Riêng bây giờ thì mình nên vui.

Quay sang Thu Đà, Nam nói :

- Anh tưởng có thể dự bữa tiệc sinh nhật em, bây giờ chắc không được. Mình làm nho nhỏ hôm nay vậy, nghe.

Thái độ của chàng đậm nét trầm tư. Bính pha trò giúp vui :

- Cứ đồng ý hết đi, mấy khi có người mời rượu ngang xương như thế này. Phải không Hà Trường ?

- Phải ít khi mà nói nghe được như vừa rồi. Rượu đâu, mang lẹ đi.

Chú nhỏ đã mang rượu ra. Tám ly rót cho tám người, trong đó đàn ông đều uống Whisky sô đa. Khuôn mặt Dự Thư dịu lại. Nàng đã tin tẩm điện tín đó có thật, chứ không phải một trò phá đám như nàng nghĩ lúc đầu. Nàng nôn nao trong lòng, không hiểu vì sao lại có tẩm điện tín đó. Rượu vào lời ra. Bính bô bô nói :

- Có ai sầu không ?

Hạ Liên nhăn nhó :

- Hỏi gì kỳ thế ?

- Có ai sầu thì hát cho quên sầu, nếu không tôi hát thì đừng có trách !

Lời đe dọa của hắn có người sợ thật. Ý Hoa nói nhỏ :

- Tuy là khuya rồi mặc kệ, nhưng đây là phòng trà của người ta, đừng có phá đám.

- Tôi hát nếu ai sợ tôi hát người đó phải lên thay thế.

Bính oang oang cũng có lý. Phòng trà về khuya, chỉ còn có bọn họ mà thôi. Trong bọn lại có Phong là chỗ quen biết, nên ban nhạc chơi trò lười là gác đàn bỏ trống, ngồi uống rượu tán gẫu với nhau. Khi nhận ra tình hình đó, Bính mới bạo phổi như vậy.

- Không ai hát thì tôi hát.

Và hắn cất giọng như một cái ống bơ bị rỉ thiệt thọ :

Tôi lượm được một con chó không thuộc về ai.
Thì nó thuộc về tôi.

Do tôi xiềng xích.

Tôi lượm được một con mèo không thuộc về ai.
Thì nó thuộc về tôi.

Do tôi hú hí.

- Nham nhở chưa ?

Hấn nạt Hà Trường :

- Đoạn đầu là của mày chứ của ai. Đoạn sau mới là của tao. Bây giờ mỗi người phải sáng tác một đoạn. Phong, tiếp tục đi.

Anh chàng này rất trẻ trung, hát liền :

Tôi lượm được một chiếc guốc không thuộc về ai.

Thì nó thuộc về tôi.

Do tôi chiếm giữ.

- Oái guốc của tôi !

Ý Hoa là người duy nhất trong bọn đi guốc, vội la oai oái. Và nàng hát tiếp liền :

Tôi lượm được một ly rượu không thuộc về ai.

Thì nó thuộc về tôi.

Do tôi uống nốt.

Nàng uống ngay ly rượu của Hạ Liên. Thế là tới lượt cô bé này phải hát :

Tôi lượm được một anh chàng không thuộc về ai.
Thì hẳn thuộc về tôi.
Do tôi cắt túi.

Mọi người cười âm ỉ, kể cả những người trong ban nhạc The Sea Stars. Họ cười và la chối lỏi :

- Đâu anh chàng nào đâu hát tiếp đi.

Hạ Liên bùm miệng :

- Chết cha !

Bính giờ tay dọa :

- Không được. Không có người hát tiếp là sai luật.

Hạ Liên hỏi :

- Ai hát đại đi cũng được mà.

- Nhất định không được.

- Để tôi hát thế nó.

Dự Thư lên tiếng nhưng bị gạt ngay :

- Một anh chàng, một anh chàng cho đúng «game».

- Để tôi vậy.

Đó là Nam Đàn. Chàng lại làm Dữ Thư tức giận nữa.
Chàng nói :

- Đây là tôi hát bù cho Hạ Liên, vì hôm trước cũng ở đây, Liên hát thay cho tôi một lần rồi.

Chàng hát :

Tôi lượm được một hột xoàn không thuộc về ai.

Nhiều tiếng phản đối :

- Không được cũ xì rồi. Phải sáng tác cái mới.

- Mới hả ?

Tôi lượm được một hạt lệ không thuộc về ai.

Thì nó thuộc về tôi.

Do tôi đánh rớt.

Nhưng người khóc là Dữ Thư. Nàng quay mặt về phía bóng tối, che dấu sự xúc động của lòng mình. Ai cũng biết nàng vừa nhỏ lệ. Nàng lại đang nức nở nữa.

Hạ Liên gắt :

- Tao ghét mày ghê.

- Ai khóc đó ? Bính giả vờ tìm kiếm trên khuôn mặt bạn bè, nhìn sát vào mắt mọi người - Kẻ nào đang sung

sướng thế ?

- Ở đó mà sung sướng ? Dự Thư nhăm nhẩn nói, tay quệt nước mắt.

- Thôi đừng làm bộ mày. Khoái thấy bà lại còn chối. Mày chối có người nhận cho mà xem.

Hạ Liên có vẻ say. Cặp mắt của cô bé long lanh hơn bao giờ hết, đôi môi hé mở nồng nàn. Nam Đàn âu yếm quàng tay qua vai Dự Thư, nói với nàng, song ai cũng nghe tiếng :

- Không ai nhận được đâu mà sợ. Anh thuộc về em rồi mà.

Màn tỏ tình công khai đó hấp dẫn quá, Bính la í oái không thành lời, chân tay múa loạn xạ. Hà Trường nâng ly rượu lên khề khà :

- Chúc đôi uyên ương lĩnh kinh từ nay ngày càng tiến trên khả quan.

Không ai hiểu anh ta nói như thế là có ý nghĩa ra làm sao. Trước cảnh âu yếm của Dự Thư và anh, Phong thần nhiên như không hề trông thấy, riêng Thu Đà lo ngại ra mặt. Phải chăng Nam Đàn đã nhất định trái lời cha mẹ ?

Hạ Liên bỗng hét lên :

- Anh Nam ?

Ai cũng giật mình vì tiếng hét thật lớn. Người ta càng giật mình hơn khi nhận ra người hét là Liên, nhất là khi thấy khuôn mặt đầy kích động của cô bé. Chàng thủ thỉ hơi lo ngại :

- Uống nữa hả ?

- Uống nữa và yêu cầu anh một điều.

Thật là giây phút căng thẳng thần kinh, như chờ bom nổ. Từng ánh mắt giao nhau, trao đổi những ý kiến rối loạn. Nam Đàn ngoan ngoãn gật đầu :

- Nói đi.

- Anh phải đồng ý mới được ?

- Phải nói đã xem có đồng ý được không chứ ?

Hạ Liên lắc đầu :

- Phải đồng ý trước.

Ý Hoa chặn đầu cô bé :

- Liên say hả ?

- Không say. Chưa say.

Nàng dịu giọng bảo Nam :

- Anh sợ thì thôi.

- Không, không sợ. Liên mà, bồ bịch mà.

Chàng nhận một nụ cười dịu dàng :

- Thế thì lên hát một bài đi.

Mọi người thở phào. Tưởng có gì gay cấn hơn là điều đó. Trong khi những người khác có cảm tưởng thoát nạn thì Nam Đàn lại do dự. Hạ Liên gắt như là một nữ hoàng con :

- Sao, có lên không ?

Bọn Bính Còm, Ý Hoa cho rằng đòi hỏi đó đáng kể là khoan hồng rồi, nên giục Nam :

- Lên đi chứ còn gì nữa. Vả lại bạn từng hẹn sẽ hát cho mọi người nghe trong ngày sinh nhật Thu Đà. Bây giờ mình không dự được buổi sinh nhật đó thì hát luôn đi chứ còn đợi gì nữa.

Nam đành đứng dậy. Tiếng vỗ tay lớp lớp. Hà Trường cười hề hề rất là thông cảm hoàn cảnh bi đát của bạn.

Anh ta khuyến khích bạn :

- Còn muốn gì nữa hử ? Một bản án rất là nhẹ nhàng đấy.

- Phải rồi, hát đi, không người ta đôi ý kiến thì mạng vong chứ không phải chơi đâu.

Nam thật cao, cái bóng chàng thật lẻ loi trên bục gỗ. Trong ánh đèn điện mờ mờ màu huyết dụ, khuôn mặt chàng như một hình ảnh xa vời, chìm sâu trong mộng tưởng. Dưới ánh đèn đỏ, chiếc áo sơ mi vàng nhạt lại tươi hắt lên như một màu hoa. Dáng chàng thật hay, thu hút cái nhìn ngưỡng mộ của tất cả mọi người đang có mặt trong phòng trà. Nam nói với anh chàng xướng ngôn viên trước khi anh ta cầm cái micro. Phòng trà im lặng hẳn đi. Người ta chờ từng giây trôi qua.

- Thưa các bạn ! Ban The Sea Stars lại hân hạnh giới thiệu một ca sĩ mới tăng cường bất ngờ : anh Nam Đoàn với bản Biệt Ly của Dzoãn Mẫn.

Không ai vỗ tay hết, vì ngạc nhiên. Giọng Nam Đoàn đã cất lên. Đằm ấm và ngâm ngùi.

Biệt ly

Nhớ nhung từ đây

Chiếc lá rơi theo heo mây

Người về có hay ?
Biệt ly
Sóng trên dòng sông
Ôi còi tàu như xé cõi lòng
Và mây trôi
Nước trôi
Ngày tháng trôi
Càng lướt trôi.
Mấy phút bên nhau rồi thôi
Đến nay bóng em mờ khuất
Người về u buồn khắp trời
Người ra đi với ngàn nhớ thương.
Mấy phút bên em rồi thôi
Dáng em sống trong hồn tôi
Xa cách ta còn tìm đâu ngày vui ?
Biệt ly
Ước bao đường tơ
Réo rắt trong muôn hương mơ
Thành sâu tiền đưa
Biệt ly
Ước mong hoàng hôn
Êm đềm về ru ấm tâm hồn
Người yêu đương cách xa
Đành sống vui cùng gió sương...

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác. Không ai hiểu vì sao Nam Đàn lại hát bản nhạc sầu nghe đứt ruột đó. Khi nhìn Hạ Liên, thấy cô bé như mất hồn. Và Dự Thư lại khóc. Có lẽ chỉ ba người ấy hiểu với nhau mà thôi.

Chương 20

Em thân yêu,

Viết đến đây, anh nghe chiếc đồng hồ cổ kính ngoài phòng khách vừa buông ba tiếng. Ba giờ sáng rồi, nghĩa là chỉ còn không đầy 10 tiếng đồng hồ nữa em đã có mặt trên phi cơ về Sài gòn, mà chỗ ngồi bên cạnh đáng lẽ phải có anh, như anh đã định. Khi em đọc những dòng này, hẳn phi cơ đang bay qua một vùng núi rừng xanh ngắt, xa xa về phía tay trái là mặt biển bao la. Có phải vậy không em ?

Dự Thu liếc nhìn qua khung cửa nhỏ bé của chiếc cesna, quả thấy đúng như Nam Đàn viết trong thư. Thỉnh thoảng một đám mây trắng dày che khuất cái nhìn.

Nàng đọc tiếp :

Ở phần đầu lá thư, anh có viết ba má anh muốn ở lại Nha Trang cho tới khi bạn bè từ biệt, hầu anh có thể chu toàn vai trò của mình, và vì thế em phải trở về mà không có anh. Lúc ấy anh đưa ra đủ lý lẽ để cưỡng lại ý kiến trên đúng ra là một cái lệnh nhưng bây giờ anh mới thấy ba má anh có lý. Trước hết, không thể vì chuyện riêng của chúng ta mà khiến bạn bè phải ngỡ ngàng

trong một cuộc du ngoạn nửa chừng. Hai là em không về một mình vì đã có Hạ Liên bên cạnh. Ba là điều này mới quan trọng, cả em lẫn anh đều cần một thời gian thật thanh thoi để suy nghĩ tới hoàn cảnh mới của mình.

Khi đọc đến đây, có thể em vẫn không tin những điều anh mới kể, những điều mà chính anh cũng mong là không đúng sự thật. Nhưng Dự Thư ơi, anh tin đó là sự thật. Anh nhắc lại một lần nữa với em rằng anh không có quyền gán cho sự thật đó một ý nghĩa luân lý nào, vì chúng ta chẳng nên và chẳng có quyền phán đoán cuộc sống tâm tình của người khác, nhất là người đó lại là má của em. Anh nói anh tin đó là chuyện thật, nhưng anh không hề kết luận một điều gì, không nghĩ nó tốt hay xấu. Không, anh không hề có ý nghĩ nào như thế. Thế nhưng chuyện đó một khi đúng, khó khăn sẽ vô cùng lớn lao đối với anh và em. Khi bạn bè ra về anh sẽ trở lại Sài Gòn để gặp em. Thân yêu em,

Nam Đàn

Dự Thư gấp lại từng tờ thơ của một lá thư dài trên chục trang, lá thư mà Nam Đàn chỉ đưa cho nàng nửa giờ trước khi phi cơ cất cánh. Lúc cầm thư nàng giật mình. Máy bay rời phi đạo có tới mười lăm phút nàng vẫn chưa dám đọc. Nàng đã kêu lên nhiều lần khi đọc đến nỗi Hạ Liên phải lay vai nàng, chỉ người phi công

và viên đại úy phía trên, ra hiệu bảo nàng hãy ý tứ. Nhưng nàng vẫn kêu lên những tiếng TRỜI OI ! bởi vì những điều Nam Đàn tiết lộ ghê gớm quá. Nàng không khóc. Nàng bàng hoàng sửng sốt và ngơ ngẩn. Nàng đọc lại lá thư hai lần, có những đoạn nàng đọc tới ba lần. Bây giờ nàng tin là có thật, một sự thật rất thường xảy ra, nhưng lại quá khốc liệt đối với nàng. Không bao giờ nàng ngờ được một người đàn bà có vẻ quý phái trang nghiêm là mẹ nàng lại có một quá khứ... phức tạp đến như thế.

- Khiếp, mày đọc một lá thư mà tao tưởng như là người ta đọc một bản di chúc vậy. Hạ Liên lên tiếng khi biết chắc bạn đã đọc xong, và không đọc lại lần nữa.

- Mày đừng giận anh ấy Thư à. Còn chị Ý Hoa, ông Bính, Hà Trường, làm sao anh Nam đi cùng với mày được.

Dự Thư chẳng nói chẳng rằng nhét lá thư vào túi áo sơ mi. Hạ Liên thắc mắc :

- Anh ấy viết gì mà dài thế ?

Dự Thư nhìn bạn, người bạn thân nhất của nàng. Một ý nghĩ chợt đến, nàng lấy lá thư đưa cho bạn :

- Đọc đi.

- Không.
- Tao muốn mày đọc.
- Kỳ ?
- Tao muốn mày đọc mà.

Hạ Liên đọc lá thư trong khi Dự Thư ngó nhìn ra ngoài cửa phi cơ, cũng như quan sát chiếc phi cơ. Từ lúc lên máy bay nàng chưa có dịp đó. Chưa bao giờ nàng thấy một cái máy bay nào nhỏ như chiếc máy bay này. Lúc ở phi trường nàng đã kêu lên vì ngạc nhiên. Nàng tưởng đó là chiếc phi cơ thám thính vẫn bay lượn trên bầu trời, với tiếng kêu ò ò mà người ta thường thấy. Cesna không phải loại phi cơ đó, nó xinh xắn hơn. Nó không khác gì một chiếc taxi hết. Chiếc phi cơ của tướng C. càng giống một cái taxi bay vì hai màu sơn trắng và xanh nước biển. Màu trắng phía trên đã hơi cũ, ngả vàng nhạt. Với một cánh quạt duy nhất ở mũi, trông nó giống như đồ chơi trẻ con, và Dự Thư có cảm tưởng nàng lái được.

- Trời ơi !

Lần này tiếng kêu của Hạ Liên. Hai người nhìn nhau trong một giây. Hạ Liên đặt tay lên trán bạn :

- Mà làm sao thế ? Trông mày nhợt nhạt quá.

- Không sao cả.

Đọc hết lá thư, Hạ Liên đưa trả bạn, và hỏi :

- Mà nghĩ sao ?

- Không nghĩ gì hết.

- Chuyện người lớn, mình khó mà ngờ được. Nhưng dù sao, hai người vẫn là ba má Thư.

- Hả ?

Trước vẻ mặt ngạc nhiên của bạn, Hạ Liên nhắc lại ý nghĩ của mình và nói thêm :

- Có điều kệt cho anh Nam và Dự Thư mà thôi. Còn chuyện giữa ba má Thư có thể nào đi nữa thì cũng là quá khứ rồi, chẳng nên nghĩ đến.

Dự Thư lắc đầu :

- Khó lắm. Tao biết là chuyện phải có thật, vậy mà tao vẫn không tin. Không nghĩ đến làm sao được ? Tao sợ từ nay tao không còn được như xưa nữa.

Hạ Liên thở dài :

- Đừng nghĩ đến chuyện tâm tình của cha mẹ mình làm chi.

- Không tao phải nghĩ đến.

- Để làm gì ?

- Không lẽ vì một chuyện xa vời trong quá khứ mà bây giờ mình phải lãnh hậu quả à ? Thế nào tao cũng phải nói chuyện này với má tao, rồi... ra sao thì ra.

- Bả chửi mày tắt bếp cho coi.

Dự Thư nhún vai :

- Để xem. Tao không tin.

Nàng nhớ đến màu hoa phượng vĩ xám xanh dưới ánh đèn neon trong vườn nhà mình, đêm hôm nàng sửa soạn đi Nha Trang. Lúc ấy nàng đã rùng mình, linh cảm một chuyện không hay. Bây giờ nàng hiểu, chuyện không hay đó đã khởi đầu...

Giọng ca của Nam văng vẳng bên tai nàng :

Biệt ly

Ước mong đường tơ

Réo rắt trong muôn hương mơ

Thành sầu tiễn đưa...

Chương 21

Vào khoảng chín giờ tối ông Trương mới về nhà. Ông lái xe vào thẳng gara, hỏi rất lớn ngay khi bước vào phòng khách :

- Dự Thu về chưa ?

Ông không nhìn thấy con gái đang ngồi lệt trong một chiếc ghế bành. Nàng đứng dậy :

- Thừa ba con về tới nhà lúc ba vừa đi làm.

- À.

Ông nhìn nàng đăm đăm. Bà Trương từ trên lầu bước xuống, ý tứ bảo chồng :

- Con nó đợi anh cả buổi chiều.

Ông nhướn mày hỏi vợ :

- Em chưa nói gì với con chứ ?

- Chưa. Nó không nói gì với em hết. Hỏi thì nó nói, không hỏi thì nó không hề mở miệng. Nó cũng vừa ra khỏi phòng riêng đó thôi.

- Sao vậy Dự Thu ?

Nàng hơi sợ :

- Thừa ba cũng không có gì...
- Thế là làm sao. Hay là gia đình hẳn nói gì con ?

Nàng hiểu chữ hẳn ông dùng là ám chỉ ông Thành. Nàng không hề gặp ông kể từ lúc đọc được cái điện tín. Buổi sáng khi nàng thức dậy, ông bà Thành đã đi làm. Đường như họ đi làm sớm hơn mọi ngày.

- Ai đưa cái điện tín cho con ?

- Anh Nam. Ông Thành mang về đưa cho anh. Anh đưa cho con.

Ông Trương đã ngồi xuống ghế. Ông không có vẻ thoải mái như thường ngày, trong khi ở chiếc ghế bên cạnh, bà Trương có vẻ lo âu. Bà nói với chồng về con gái :

- Đi chơi mới mấy hôm, về nhà thấy khác hẳn ra.
- Sao vậy con ?

Ông Trương nóng nảy hỏi. Rồi không đợi con trả lời, ông nói

- Phải chi ba biết thằng Nam là con hấn, ba đâu có cho con đi.

- Thừa ba có chuyện gì vậy ? Con được biết ba và ông Thành có xung đột với nhau hồi xưa sao đó, nên má mới đánh cái điện tín như thế.

- Sao ? Có sao không ?

Dự Thư nhìn cha, cãi lại ngay :

- Có chứ sao không ba. Con đang ở nhà người ta mà người ta nhận được một cái điện tín như thế, ba bảo người ta không đuổi con đi sao được ?

- Hấn đuổi con hả ? Ông gằn giọng, cặp mắt trợn lên.

- Ông bà Thành không hề gặp con từ khi có cái điện tín. Hình như cả hai người muốn tránh mặt con.

- Còn Nam Đàn nói sao ?

- Ở Nha Trang anh ấy không nói gì hết. Anh Nam hẹn khi nào vào Sài gòn sẽ gặp con sau.

Ông Trương lắc đầu :

- Không, ba không muốn...

- Anh ! Bà Trương ngắt lời chồng.

Ông Trương nói :

- Ba không muốn cho nó tới đây nữa.

- Anh ! Bà Trương đầy lo ngại. Bà tiếp - Không, anh không nên nói như vậy. Những chuyện gì xảy ra trong quá khứ, em tưởng con nó không nên biết. Người lớn biết với nhau thôi, và lẽ ra nên quên đi mới phải. Sau khi anh bắt em gửi một cái điện tín như thế, em không đành lòng chút nào. Lẽ ra thì không nên có cái điện tín đó.

Ông Trương quắc mắt nhìn vợ :

- Em muốn giải quyết chuyện này ra làm sao ?

- Chuyện gì cũng từ từ mới được. Sao lúc nào anh cũng nóng nảy thế ? Con nó tuy vậy chứ còn nhỏ, giải quyết như anh không được. Với lại liệu giữa chúng nó... chúng nó đi một bọn sáu bảy người với nhau chứ có phải chỉ có Nam Đàn với con Dự Thư nhà mình đâu ?

Ông Trương nhún vai :

- Tôi không bao giờ tin như bà tin hết. Nhưng được rồi, để bà hỏi nó đi. Đừng để tôi phải nhúng tay vào. Tôi mà phải giải quyết thì có nhiều người rắc rối.

Dự Thư không thích lời đe dọa ấy. Ông Trương nói xong lui vào nhà trong. Chỉ còn hai mẹ con trong phòng khách. Bà Trương bảo con :

- Má định hỏi con từ chiều, nhưng má tính không sai, để hai cha con gặp mặt nhau đã, rồi thế nào má cũng nói chuyện với con. Má muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở Nha Trang ?

- Thưa má không có gì khiến má phải lo ngại hết.

Bà Trương gật đầu :

- Má cũng tin như thế. Nam Đàn nói gì với con ?

- Nhiều lắm.

- Má muốn biết về chuyện riêng giữa con và nó. Theo má thấy thì Nam Đàn là người đàng hoàng, suy nghĩ chín chắn, có phải vậy không ?

Dự Thư cảm thấy nhẹ nhõm :

- Vâng.

- Con có cảm tình với nó hơn hết phải không ?

Nàng cười :

- Vâng.

- Má tin rằng trong những ngày ở Nha Trang nó phải ngỏ lời với con rồi.

Nàng sung sướng nhìn mẹ :

- Vâng.

Khuôn mặt bà Trương hơi nhăn lại :

- Nó nói gì với con ?

Dự Thư đáp ứng :

- Thì cũng như... Anh ấy nói anh ấy yêu con. Anh ấy nói thế với con trước khi biết hai gia đình có chuyện xung đột.

Bà Trương giật mình :

- Nam Đàn có nói với con sự xung đột đó là gì không?

Dự Thư nhìn mẹ như thể nhìn một người có tội. Nhưng lòng nàng lại khác hẳn. Nàng suy nghĩ gần cả ngày về chuyện của mẹ, bây giờ nàng đã tìm ra một kết luận. Nàng sẽ không biết gì hết. Nàng ra vẻ vô tâm, hỏi mẹ :

- Về việc nhà ga Ngọc Hội phải không má ?

Bà Trương thở ra :

- Ừ phải rồi.

Bỗng bà nhú mày :

- Sao Nam Đàn biết ?

- Ông Thành nói.

- Con có nghe không, hay chỉ nghe nói lại ?

- Con nghe nói lại. Con không hề gặp ông bà Thành từ tối hôm qua. Thật ra anh Nam không nói thẳng với con, anh ấy viết thư cho con, và chỉ khi ngồi trên máy bay con mới biết. Thật con không ngờ.

- Cho má đọc cái thư đó được không ?

Dự Thư hốt hoảng :

- Không má. Chuyện riêng của chúng con. Con không ngờ ba giận dữ đến như thế chỉ vì một chuyện công ăn việc làm xảy ra cách đây hơn chục năm.

Bà Trương nói với cái nhìn xao xuyến :

- Ba con nóng lắm.

- Má à. Ban nãy ba nói như vậy là có ý gì ?

- Má phải cho con biết rõ ý của ba. Ba không bằng lòng cho con gặp Nam Đàn nữa. Má tưởng không cần phải nói với con như thế, nếu giữa con và Nam Đàn chưa có chuyện gì. Bây giờ thì chúng mày khó rồi con ạ. Má không ngờ hai đứa chúng mày yêu nhau nhanh thế. À mà con có yêu nó không ?

Dự Thư mỉm cười :

- Có. Nhiều lắm.

Bà Trương gật đầu :

- Má cũng đoán như thế. Má đã nói chuyện cả với hai người, má biết là con yêu Nam Đàn mà không yêu anh Phùng.

- Anh chàng cũng ra Nha Trang, má ạ.

- Thế à ?

Nàng kể sơ qua những gì đã xảy ra, kể cả vụ chiếc máy bay. Bà Trương vui vẻ hỏi :

- Lúc đó con ra phi trường chắc là hai đứa chúng nó gặp nhau ?

Dự Thư thích thú :

- Vâng.

- Không có đánh lộn chứ ?

- Không đâu má. Con lại thấy anh Nam bắt tay anh Phùng thật là chặt.

- Tao không tin. Tao cho rằng... Bà mỉm cười, nghĩ ngợi. Rồi chợt bà nghiêm nét mặt - Đó má nói với con rồi. Má nhắc lại là ba không muốn con gặp Nam Đàn nữa. Theo ý riêng của má thì có lẽ như vậy tốt hơn con à.

Dự Thư bặm môi nhìn mẹ :

- Nhưng con yêu anh Nam.

- Ai chả biết con yêu nó. Về phần nó, má cũng biết là nó yêu con. Có một người yêu mình chân thật là chuyện đáng mừng con ạ.

- Má bảo con phải tính sao bây giờ ?

Bà Trương nhìn lên lâu, rồi nhìn vào nhà trong. Ông Trương chắc đang tắm. Bà có vẻ bối rối. Bà hỏi lại con gái ;

- Con tin chắc là nó yêu con chứ ?

Dự Thư do dự. Làm sao nàng có thể nói tin chắc về lòng người, nhất là người đó không thiếu tình yêu. Hạ Liên chẳng hạn.

- Sao con không tin lắm à ?

Nàng lắc đầu :

- Má hỏi như thế con không trả lời được. Ngay lòng con, con cũng không tin chắc nữa là. Con hỏi thật má nhé : giữa anh Nam và anh Phùng má muốn con lấy ai ?

- Con làm như cả hai người đó đều sẵn sàng cưới con vậy.

- Má cứ trả lời con đi.

- Ba muốn con lấy anh Phùng, trong trường hợp con không bằng lòng người mà ông định chọn.

Nàng ngạc nhiên :

- Ba chọn rể ? Ai đó má ?

- Con thấy người đó rồi thì phải.

Dự Thư kinh ngạc :

- Chưa mà ? Chẳng lẽ... Nàng chùn vai cười - Không chắc là không phải. Ai đó má ?

- Ông giám đốc sở hỏa xa. Ông mới góa vợ.

Dự Thư tái xanh mặt mũi :

- Trời ơi ba định giết con sao chứ ?

Bà Trương cười :

- Làm gì mà sợ hãi thế ? Má gạt đi rồi.

Nàng thở phào :

- Bảo con lấy ông ta thà chết sướng hơn.

- Ba con không nghĩ như thế. Ông luôn luôn nghĩ rằng cứ giàu là được, có tiền mua tiên cũng được. Bởi thế khi con đi Nha Trang, má đưa cho con khá nhiều tiền. Má chỉ sợ con tiêu quá nhiều tiền của người ta...

Bà nói và nhìn ra ngoài sân, dường như tự nói với mình. Dự Thư nhớ hôm đi, mẹ nàng căn dặn nàng đừng tiêu tiền của người khác nhiều quá. Bây giờ bà nhắc lại câu đó. Có một việc gì đó đã khiến cho bà, khiến cho bà áy náy mãi... Việc gì đó là... việc gì, nàng rất muốn biết. Nàng hỏi mẹ :

- Bộ má đã tiêu tiền của ai quá nhiều hả ?

- Cái gì ?

Bà giật mình hỏi lại con. Bà vuốt mặt. Rồi không trả lời câu hỏi của nàng, bà trở lại câu chuyện :

- Má biết chắc ba chọn Phùng không phải vì Phùng xứng đáng hơn Nam Đàn, mà vì hiện nay Phùng đã kiếm ra tiền.

- Chỉ thế thôi hở má ?

Bà cười buồn :

- Má đoán như thế, còn thực tình ba nghĩ sao má chưa biết. Vì đó chỉ mới là chuyện nói qua trong lúc nhàn rỗi.

Bà không ngừng nhìn ra sân, như thể đang nhìn về một cõi xa xăm nào. Câu chuyện tiền bạc hẳn còn lớn vồn trong đầu óc bà. Bà đã tiêu quá nhiều tiền của ai đến nỗi bây giờ còn thấy ân hận ?

Hình ảnh ông Bích đột ngột hiện ra trong tâm trí Dự Thu. Khi đọc lá thư của Nam tiết lộ về việc này, nàng đã kêu lên một tiếng TRỜI ƠI. TRỜI ƠI, có ai ngờ do một sự vô tình, nàng mới ở nhà người chồng cũ của má mình. Có lẽ nàng đã kêu lên khi nghĩ như thế. Có lẽ nàng kêu lên vì nghĩ đến ba nàng, đến ông Trương, người đàn ông đã quyến rũ vợ người khác bỏ nhà đi theo mình, trong khi bỏ rơi vợ con lưu lạc không biết còn sống hay đã chết, đang vật vờ ở một xó xỉnh nào, hay đang sống

trong cảnh chấp nối nhờ vả nơi một người khác. Và như thế nàng có một người chị cùng cha khác mẹ, người chị ấy bây giờ còn sống hay đã chết, mặt mũi ra sao, tên là gì ?

Nàng kêu lên một tiếng TRỜI OI, và nhiều tiếng TRỜI OI khác nữa trong khi đọc lá thư của Nam Đàn... So sánh ba mình với ông Bích, Dự Thu thấy tủi lòng. Không rõ vì một lý do nào, nàng thấy thương ông Bích hơn, dù nàng mới chỉ gặp ông cách đây chưa đầy một tuần lễ. Cuộc sống của ông lẻ loi quá, một mình trong căn nhà rộng suốt ngày nghe tiếng sóng biển rào rào, chắc là buồn nản lắm. Khuôn mặt ông khắc khổ quá, tuy với bộ râu quai nón, trông ông có dữ tợn thật. Nhưng phải chăng nét dữ tợn của ông là nét dữ tợn của một con sói, hay chỉ là nét dữ tợn của một con mèo già cô độc ?

Dự Thu đối diện với mẹ, không hiểu vì sao mẹ mình có thể bỏ người đàn ông như ông Bích để đi theo một người như cha nàng hiện giờ ?

Nàng không hiểu được. Có phải vì bà đã thấy mình lầm lẫn, và bây giờ bà ân hận ? «Hay trước kia, bà đã tiêu quá nhiều tiền của ông Trương ?»

Ý nghĩ đó đột ngột đến với nàng khi nàng bắt gặp nét mặt mơ màng của mẹ. Vừa lúc đó ông Trương trở ra

phòng khách. Ông nói mệt không ăn cơm. Bà Trương mỉm cười buồn bã :

- Em cũng đoán là anh không ăn cơm nhà, nên đã ăn trước với các con rồi.

- Vậy hả ?

Ông nói và đi vào phòng ngủ với tờ báo mới trong ngày vừa lượm lên từ mặt bàn. Dự Thu nhìn theo cha, thấy ông quá thản nhiên với gia đình. Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng nhận ra điều ấy.

Chương 22

Nào bây giờ cô tường trình cho tôi hay những gì các cô các cậu đã làm ở Nha Trang ?

Chỉ còn lại hai mẹ con trong phòng khách, không khí trở nên nhẹ nhàng hẳn. Dự Thụ tạm thời quên những ưu tư của mình, cười cho mẹ vui lòng :

- Vui lắm mẹ ơi. Lần đầu tiên con được tắm biển đấy. Tắm biển thích ghê hờ mẹ ?

Bà Trương cười :

- Má đã tắm biển bao giờ đâu mà biết.

Nàng trợn mắt nhìn :

- Má ở biển bao nhiêu năm...

- ... Ồ vậy mà má chưa tắm biển bao giờ ! Hồi má còn con gái, đâu có được như bây giờ.

Nàng không tin được :

- Má cũng là... tân thời rồi, chứ có phải như mấy bà già nào đâu ?

Bà Trương bỏ qua chuyện ấy hỏi :

- Còn những gì nữa ?

- Con được ăn những bữa cơm thật là ngon. Hải vị hoàn toàn. Đêm đầu tiên và đêm cuối cùng ở đó, bọn con đi phòng trà...

Bà Trương phẩm bình :

- Ra Nha Trang mà đi phòng trà...

Nàng vội cướp lời mẹ :

- Phòng trà này khác. Tụi con lên hát cơ mà.

- Con mà dám hát ở đó ?

Nàng bẽn lễn :

- Không con không hát. Đúng hơn con định lên hát một lần mà không ai cho, vì đó là lượt anh Nam hát. Không ai cho con hát thay anh hết. Tức ghê.

Nàng kể lại câu chuyện và kết luận :

- Thế mà có lần Hạ Liên hát thay cho anh ấy chứ. À mẹ, con Liên nó mê anh Nam.

- Thôi chết. Coi chừng hai cô bạn thân lại trở thành tình địch của nhau thì chán lắm.

Dự Thư hãnh diện :

- Sức mấy má ! Anh Nam yêu con. Bữa cuối cùng anh lên hát. Con chưa thấy ai hát hay như anh. Trông lại «bô» hơn bất cứ ca sĩ nào ở Sài gòn.

- Coi con gái vô duyên chưa kìa.

Bà vừa nói vừa cười. Nàng phấn khởi :

- Má biết bữa đó anh Nam hát bài gì không ?

- Khoẻ Vì Nước hay là Này Thanh Niên Oi...

Dự Thư lườm mẹ :

- Chọc quê con không hà.

- Hay là bài Dư Âm : Đêm qua mơ dáng em đang ôm đàn...

- Xí má mới là quê.

- Thời má bài đó thịnh hành lắm. Thế nó hát bài gì ?

- Bài Biệt Ly.

Bà cau mày :

- Sao lại hát bài đó ?

Khuôn mặt Dự Thư trầm lại về bản khoản :

- Ai cũng ngạc nhiên. Còn con thì khóc. Nhưng con nghĩ chắc anh hát bài đó cho Hạ Liên. Nó yêu anh mà anh lại yêu con, nên hát bài đó cho nó.

Bà Trương lắc đầu cười :

- Rõ là cô chủ quan. Biết đâu anh ấy hát bài đó cho cô ?

Dự Thư sa sầm nét mặt. Nàng bức tức bởi vì ngay trong lúc đó nàng cũng sợ hãi nghĩ như thế. Rồi nàng cho là không phải. Bây giờ ý kiến của mẹ khiến nàng phải trở lại ý nghĩ ban đầu. Bà Trương cắt đứt dòng suy tưởng của con :

- Con tin chắc Nam Đàn yêu con, thì má cũng tin. Nhưng mà...

Hai mẹ con lại nghĩ đến chuyện vừa xảy ra. Ông Trương chắc đã đi ngủ, vì đêm đã khuya. Dự Thư thấy mẹ nhắc đến người yêu, mỗi ưu tư tạm quên nay càng hiện rõ trên nét mặt.

Bà Trương an ủi con :

- Về chuyện Nam Đàn với con, Ba con ào ào vậy thôi chứ theo má nghĩ, cũng chưa đến nỗi nào.

Dự Thư ngắt lời mẹ :

- Không má đừng nói như vậy. Con hiểu chuyện mà.

Bà lộ vẻ thắc mắc :

- Con biết sao ? Con biết chuyện gì ?

- Má không cần phải an ủi con như thế. Con không nghĩ là ba sẽ bỏ qua chuyện này. Đó mới là cái khó xử cho con. Con tin là ba sẽ phản đối đến cùng.

- Tại sao con nghĩ như thế ?

Nàng không tiện cho mẹ biết những gì nàng đã biết. Đôi môi nàng phác một nụ cười buồn bã :

- Má hãy biết rằng con nói như vậy đó. Con không còn nhỏ như má tưởng đâu.

Bà Trương cười gượng :

- Không con còn nhỏ lắm. Đối với má, con chưa biết gì hết. Con còn đi học, con chưa tìm thấy cuộc đời như má đã thấy.

- Con thấy rồi.

Câu xác định ấy khiến mẹ nàng giật mình :

- Con nói thế là làm sao ?

Dự Thu lấy vẻ mặt thật thoải mái cho mẹ an lòng.
Nàng nói :

- Chuyển đi du ngoạn tuy ngắn ngủi, nhưng đối với con thật là quan trọng. Chỉ trong vài ngày, con đã nhìn thấy cuộc đời dưới một khía cạnh khác.

Bà Trương nóng nảy :

- Ra đó con đi chơi những đâu ? Gặp những ai ?

Nàng nói :

- Má hỏi thế là má đã đoán ra một phần nào rồi. Chính là sự tiếp xúc của con trong những ngày ở Nha Trang mà con biết được nhiều chuyện. Chẳng hạn như dì Bạch Lan.

Ngay lúc về đến nhà bước chân vào phòng khách, nàng đã nói cho mẹ hay nàng có đến thăm dì, biết quà dì, chỉ có thể thôi. Lúc đó nàng nói thật sơ lược trong khi nàng nghĩ rất nhiều đến người em của mẹ.

- Dì làm sao hả con ?

- Má không biết là con ngạc nhiên như thế nào khi gặp mặt dì. Dì đẹp quá, thế mà sống như một ni cô.

Bà Trương tròn mắt :

- Như một ni cô ? Chứ dì chả là ni cô thì là gì ?

- Dì đâu có đi tu ?

Bà Trương cau mày :

- Có. Dì con đi tu.

Dự Thư sửng sốt :

- Má bảo dì đi tu ? Không. Dì không đi tu. Dì hoạt động trong một tổ chức xã hội của Phật Giáo, chứ dì không đi tu.

- Dì con ở trong chùa Bảo Thiên phải không ?

Nàng gật đầu và cười :

- Thấy dì ở trong chùa, con cũng nghĩ dì đi tu như má vậy. Nhưng không phải té ra má không hề liên lạc với dì. Má chẳng biết gì hết.

Khuôn mặt bà Trương ngơ ngẩn. Cuối cùng bà gật đầu :

- Má không liên lạc với dì. Má chỉ nghe người ta nói dì đi tu ở chùa Bảo Thiên.

- Má nghe như thế cách đây bao lâu ?

- Khoảng năm 1960.

- Trời ơi ! Dự Thư kêu lên - Nghĩa là hơn mười năm nay rồi. Con không hiểu tại sao lâu như thế mà má vẫn tin là dì còn ở đó. À con hiểu rồi, vì má nghĩ dì qui y tại chùa Báo Thiên thì phải ở đó suốt đời ?

Bà Trương gật đầu :

- Thế ra Bạch Lan không đi tu ?

- Không.

- Dì ở với ai ?

- Có lẽ một mình. Con thấy có một đứa nhỏ ra rót nước, song hình như không phải con dì.

Bà Trương nhìn con đăm đăm :

- Nó bao nhiêu tuổi ?

- Nhỏ lắm. Khoảng chín mười tuổi.

Khuôn mặt bà u ám như một vùng mây thấp. Dự Thư hỏi mẹ :

- Dì có con hả má ?

- Ủ, nó phải bằng tuổi con bây giờ. Nó cũng là con gái.

- Sao dì không ở với chồng ?

Bà nhìn con gái như một ánh chớp :

- Con không gặp ai ở nhà dì nữa sao ? Nếu dì không đi tu chắc phải ở với ai chứ ?

Nàng vui vẻ nói :

- Con chắc dì sắp lấy chồng. Dì đẹp quá, làm sao đi tu được.

Bà Trương cũng thoải mái trở lại :

- Con gặp dì đi với ai à ?

- Vâng.

- Người như thế nào con ?

- Một ông họa sĩ.

- Thế à.

Khuôn mặt mẹ thân nhiên quá khiến Dự Thư tò mò. Bà không biết người chồng cũ của bà là một họa sĩ sao?

- Một họa sĩ ở Lương Sơn.

Lần này bà đưa mắt nhìn con chờ đợi. Giọng bà rung động :

- Con có ra Lương Sơn à ?

Nàng liền kể chuyện đi Lương Sơn với các bạn cho mẹ nghe. Trong khi kể nàng làm bộ thản nhiên nhưng không ngừng quan sát nét mặt mẹ. Bà chăm chú theo dõi nàng, nhìn nàng như chờ đợi một điều gì. Kể xong, Dự Thu ngấm ngấm tức giận. Mẹ nàng không có phản ứng gì hết. Bà không đoán ra người họa sĩ đó là ai ư ?

- Khuya rồi con đi ngủ đi.

Bà đứng dậy nặng nề, mệt mỏi. Trông đáng điệu mẹ lúc này nàng mới thấy bà vừa trải qua một cơn thử thách đến kiệt lực. Một cơn thử thách làm chấn động hoàn toàn tâm trí và thân xác bà. Bà quay mặt đi. Nàng đứng dậy đi theo, cất tiếng thật tàn nhẫn :

- Má con quên chưa nói cho má hay, con chỉ đoán thế thôi chứ con chưa tận mắt nhìn thấy dì Bạch Lan ở nhà ông họa sĩ.

- Bốp !

Dự Thu té xiêu xuống ghế vì cái tát thật dữ dội, thật bất ngờ của mẹ. Nước mắt nàng trào ra, nhưng lạ thay

nàng không khóc. Nàng ngồi im nhìn mẹ tắt tả chạy lên cầu thang.

Lúc ấy nàng mới khóc được.

Chương 23

Cho tới hôm nay, hoa đã rụng rở trên khắp những tàng cây phượng vĩ. Màu hoa đỏ tươi, lập loè dưới ánh nắng vàng. Mùa hè. Dự Thu chạy xe như một con nhỏ khùng, nhiều lúc chẳng buồn chặn nép váy ngăn bị gió lật lên. Nhiều cặp mắt sỗ sàng hay thán phục, ngưỡng mộ nhìn nàng, nhưng nàng lại chỉ nghĩ đến một người. Hơn nửa tháng rồi Nam Đàn không đến tìm nàng. Chàng đi đâu ? Chàng làm gì ? Hay là chàng đã quên mình ?

Biệt ly

Nhớ nhung từ đây...

Hay là khi cất tiếng hát những lời nhạc đó, chàng không nghĩ đến Hạ Liên, mà người chàng nghĩ đến chính là nàng ? Ý nghĩ này khiến nàng hoảng hốt. Liệu có thể như thế được sao ?

Ngày thứ năm, thứ sáu, nàng đưa mấy đứa em đi xi nê. Ngày thứ mười, nàng đi xi nê một mình, điều rất ít khi xảy ra. Những ngày gần đây nàng đi không mục đích. Nàng lên xe, chạy ra khỏi đường Hàm Tử, chạy ra đường Đồng Khánh, xuống Tổng Đốc Phương qua chợ Bình Tây, trở lên Sài gòn. Có lần nàng chạy qua đường

Cao Thắng, qua ngôi nhà chàng ở trọ, nhưng không dám vào. Nàng đoán là chàng trở lại Sài gòn rồi, vì cách đó ít ngày Phùng đến nhà cho nàng biết không còn gặp bọn chàng ở Nha Trang nữa. Phùng cho nàng hay nàng đủ điểm lên lớp. Tin đó đối với nàng không phải là một tin vui !

Thế thì tại sao Nam không đến thăm nàng ? Và không ai đến thăm nàng hết. Nàng làm gì khiến họ bỏ rơi nàng? Nàng lại có quá nhiều tự ái để đi kiếm họ. Hôm nay có lẽ chút tự ái cuối cùng sắp hết. Nàng định đi tìm một người, một người bạn nào đó của Nam. Tuy thế nàng vẫn chạy xe quanh ngoài phố. Nàng nghĩ hay là chỉ có bọn Bính trở về Sài gòn còn Nam vẫn ở lại Nha Trang chăng ? Còn nếu chàng về Sài gòn rồi không thể nào chàng không đến thăm nàng được.

- Dự Thu !

Nàng suýt té lăn vì tiếng gọi quen quen, khi thắng xe lại quá gấp. Nàng quay nhìn lui thấy Hà Trường. Anh ta cười trên Vespa đang chạy cùng chiều với nàng.

- Làm gì mà chạy như điên thế ?

Quả vậy, nàng vượt qua anh ta mà không hay.

- Vui chứ ? Anh ta hỏi nàng, cười cười.

- Thường thôi.

- Thường thôi à ? Tưởng hai người phải vui như điên?

Hai người ? Anh ta mới nói gì ? Nàng thoáng xây xẩm.

- Coi chừng té. Mệt hả ?

Nàng gật đầu che giấu nỗi thất vọng vừa ào đến như một lớp bụi trong cơn lốc xâm chiếm lấy nàng.

- Anh đi đâu đó ? Nàng cố trấn tĩnh hỏi lại anh ta.

- Tới thăm một người bạn. Đi nhé.

- Vâng.

Anh ta vẫn cười cười, dặn với :

- Bảo Nam tối nay lại tôi nghe. Hai hôm nay nó đi đâu biệt tăm.

Nói xong anh ta cho xe vọt lên. Dự Thu muốn đuổi theo, song không đủ can đảm. Rõ ràng là cách đây hai hôm, anh ta còn gặp Nam Đàn. Dự Thu không cảm được cơn xúc động. Hai giong lệ lăn trên má nàng. Nàng chạy thẳng về nhà, leo lên phòng mình, đóng chặt cửa lại. Về nhà nàng cũng không có ai để nói chuyện,

để giải bày tâm sự. Cả nửa tháng nay nàng không nói với mẹ, cho dù mấy hôm sau này bà đã gọi chuyện với nàng.

Bà già đi đến vài tuổi. Có lúc thoáng nhìn mẹ, nàng thấy thương bà, nhưng một tình cảm khác đã xen vào giữa hai mẹ con. Một tình cảm xa lạ, đến từ một người vắng mặt. Nhưng cả hai mẹ con trong những ngày vừa qua đều đã nghĩ đến người vắng mặt ấy.

- Dữ Thư má con sao thế ?

Hôm qua ông Trương đã hỏi nàng. Nàng nói không biết. Nàng nói chắc bà nhức đầu. Nàng không muốn cha nàng để ý tới thái độ của mẹ. Chỉ một mình nàng biết thôi cũng đủ. Bây giờ thì có ai biết được thái độ của nàng ngoài bà mẹ ?

Hai tiếng chuông bỗng nổi lên. Nàng bật khỏi giường như bị điện giật. Có ai hỏi nàng ? «Nam Đàn. Nam Đàn»

Nàng khấn thầm trong miệng khi mở cửa chạy xuống. Người đưa thư đứng giữa sân. Mẹ nàng nói vọng lên :

- Con có thư bảo đảm.

«Nam Đàn»

Chàng không đến. Nhưng có thư của chàng. Nhất định là thư của chàng. Quả nhiên nét chữ là nét chữ của chàng. Cầm chiếc phong bì dày cộm trên tay, Dự Thư cảm ơn người đưa thư, chạy vội lên lầu.

Giọng mẹ nàng đuổi theo phía sau, rất dịu dàng :

- Thư Nam hả con ?

- Vâng.

Nàng cười với mẹ. Nhiều ngày nay, hôm nay hai mẹ con mới cười với nhau. Nàng đóng cửa lại, trùu mền cất phong bì. Không có một lá thư nào hết. Một xấp hình. Đó là những tấm hình Bính, Hà Trường, Ý Hoa, Hạ Liên, Nam Đàn và nàng, lần lượt chụp cho nhau. Trong đó có cả những tấm chụp nàng một mình, và chụp chung với Nam Đàn ở Lương Sơn, ở bãi biển Nha Trang. Nàng lật mặt sau những tấm hình đó, không thấy một dòng chữ nào hết, dù nhỏ xíu. Thế thì đúng rồi. Chàng muốn quên. Hay là chàng nhớ mà chàng không thể làm gì khác với hoàn cảnh mà người khác bắt chàng chịu đựng.

- Hèn ! Đồ hèn !

Dự Thư vo tròn chiếc phong bì, ném vào xó nhà. Có tiếng gõ cửa. Biết là mẹ, nàng lau khô nước mắt, mở

cửa. Bà ngạc nhiên sau khi nhìn mặt giường và con gái :

- Sao vậy con ?

- Anh ấy khinh con quá. Không viết cho con được một dòng nào hết.

Bà bước vào phòng đóng cửa lại :

- Coi kìa chuyện gì nào ?

Nàng vung tay chỉ những tấm hình rải rác trên giường:

- Chỉ có hình không à.

Bà Trương lượm từng tấm lên xem, nói :

- Không thể nói nó khinh con được. Chắc là...

Nàng buột tội :

- Như thế là khinh con chứ còn gì nữa. Ít ra thì cũng phải viết vài chữ.

- Theo má hiểu chắc nó có nhiều điều để nói nhưng không biết phải nói sao. Má chắc là nó nghe lời gia đình để quên con, trong khi...

Nàng bịt tai :

- Má đừng nói nữa. Con không ngờ anh ấy hèn thế !

Bà Trương ngạc nhiên :

- Con nói thế sao phải. Không nên kết luận điều gì vội vàng quá.

- Hèn ! Hèn !

- Dự Thu ! Bà nạt, rồi bỗng như quên nàng, chăm chú vào một tấm hình - Chụp ở Lương Sơn phải không ?

Giọng bà rung động, lời nói run run. Không nhìn vào hình nàng cũng biết đó là Lương Sơn. Bà từ từ ngồi xuống mép giường :

- Má biết chỗ này. Hồi xưa bọn trẻ con mang thanh long trà và tôm cua ra đây bán cho khách xe đò.

Dự Thu gạt đầu. Mắt nàng ráo hoảnh. Mẹ nàng bỗng đứng dậy :

- Đợi má chút.

Mười phút sau bà từ phòng riêng trở lại với con gái. Tay bà cầm một cái bóp thật cũ, kiểu cổ, da các sấu, Dự Thu từng thấy chiếc bóp đó cách đây thật lâu, tới vài ba năm.

- Gì vậy má ?

Bà tươi cười mở bóp, lấy ra một xấp hình đã ố vàng. Bà lục tìm và nâng coa một tấm ảnh lên :

- Bức này gần giống như bức hình con mới chụp. Người chụp cho má cũng đứng phía bãi cát chụp vào.

Quả là hai tấm hình giống nhau quá. Nàng từng thấy tấm hình đó của mẹ, nhưng không để ý. Mẹ nàng hỏi còn con gái, tóc dài xoã xuống vai, giống như bức chân dung thấy trong phòng ngủ của ông Bích ở Lương Sơn. Không hiểu sao bây giờ nàng mới nghĩ ra đó là chân dung mẹ nàng, mà không phải chân dung dì Bạch Lan như nàng nghĩ lúc đầu. Phải rồi, bức tranh đó đã quá cũ. Nàng lật mặt sau tấm hình, thấy một bài thơ ngắn. Nàng «à» lên một tiếng, nói :

- Phải rồi, chính là bài thơ này. Thảo nào hôm thấy ở nhà ông Bích con cứ mang máng không nhớ mình đã đọc ở đâu.

Bà Trương ngượng ngùng như một cô gái :

- Con thấy bài thơ này ở... Lương Sơn hả ?

- Vâng. Ông Bích lồng kính treo trên tường.

- Ông... Ông có nói gì với con không ?

Nàng lắc đầu hỏi lại :

- Ông Bích yêu thơ lắm hả má ?

- Má không rõ chắc là sau này chứ hồi trước thì không.

- Ông Bích yêu hội hoa... Ông vẽ đẹp lắm. Con có thấy chân dung má treo trong phòng ngủ... của ông.

Bà Trương lắc đầu nhiều lần. Bà đang cố gắng xua đuổi những hình ảnh quá khứ, những hình ảnh chắc chắn đang sống dậy trong lòng bà. Bà để rơi hai giọt lệ trên má. Dự Thu thần thờ :

- Má !

- Con đã biết chuyện ngày xưa của má rồi, má đâu làm gì nữa. Thật ra má biết sẽ có một ngày má phải ôn lại dĩ vãng, nhưng không ngờ dĩ vãng của má lại gây nên nỗi khổ tâm cho con. Nửa tháng nay má như người sống trong mộng.

Bà lau nước mắt hỏi con :

- Nam Đàn nó kể với con phải không ?

Dự Thu gật đầu.

- Như thế là ông Thành đã kể lại cho nó nghe. Chính vì thế mà nó không đến thăm con nữa. Phản ứng của họ cũng như phản ứng của ba con vậy.

Bà thở dài, Dự Thư chợt hiểu : sau nhiều ngày suy nghĩ, ba đã quyết định nói hết với nàng. Nàng cũng mong như thế. Nàng muốn mẹ nói ra dù rằng nàng đã biết chuyện rồi. Bây giờ thì bà nói. Bà đã tìm được dịp này sau mấy ngày gởi chuyện với con :

- Má không ngờ chưa kịp nói gì với con thì con đã biết rồi ! Bà Trương tiếp - Nhưng má tin là con chỉ biết một cách đại khái ?

Dự Thư gật đầu :

- Vâng con chỉ biết sơ qua. Để con đưa má đọc lá thư anh Nam viết cho con. Con biết chuyện nhờ lá thư này, và từ đó, chúng con không gặp nhau nữa.

Nàng không định nói thế vì mẹ nàng lộ vẻ ân hận khi nghe câu nói đó. Bà ngẫu nhiên đọc lá thư. Cũng may lời lẽ trong thư Nam Đàn rất là lịch sự, không có một ý nào xúc phạm tới bà. Đọc xong bà gấp lại đưa trả con, hỏi :

- Chỉ có thể thôi hả con ?

- Vâng còn gì khác hả má ?

- Không... không. Đại khái thì đúng như thế.

Bà lại khóc. Bà nén tiếng khóc không nổi, nên thổn thức không ngừng. Những gì Nam Đàn nói trong thư khiến bà khổ sở, những gì Dự Thư kể lại còn làm bà đau khổ hơn nhiều. Ông Bích còn yêu bà, ông vẫn treo hình bà trong phòng ngủ. Trong phòng ngủ, như thế nghĩa là kể từ ngày bà bỏ đi với ông Trương, ông Bích vẫn không lấy vợ khác. Một tiếng chuông nổi lên. Có ai gọi bà dưới nhà. Chắc là ông Trương. Bà lau vội nước mắt, cắt xấp hình vào trong chiếc bóp da cá sấu, rồi trao chiếc bóp cho con gái :

- Cắt đi hộ má.

Bà ra khỏi phòng con. Đêm đã khuya, từ rạch Bến Nghé vọng vào một còi tàu hựt hơi khiến Dự Thư nghĩ đến một lời ca mà Nam đã cất lên trước hôm hai người chia tay ở Nha Trang :

Ôi còi tàu như xé nát đôi lòng...

Chương 24

Thêm một tuần lễ nữa trôi qua, phượng vĩ trở thành một màu hoa rung rúc nhớ thương, mỗi lần Dự Thư đứng nhìn từ cửa sổ phòng mình xuống tàng cây ngang tầm mắt. Nàng không ra đường nhiều như những ngày đã qua, nàng không còn đủ sức để chạy xe ào ào trên phố nữa. Một tuần lễ nay nàng tự giam mình trong nhà, vùi đầu vào lãng quên. Nàng chẳng quên được gì. Hình ảnh chàng không còn linh động trong tâm trí nàng, nhưng cũng chẳng phai mờ hơn. Nó như một tấm ảnh cũ, màu sắc ngả vàng, song đường nét còn nguyên vẹn. Tấm ảnh cũ ấy chưa phải là một dĩ vãng hoàn toàn, cũng không còn là hiện tại với nàng. Nó lửng lơ, chơi vơi ở ngoài tầm tay, nó lẩn khuất như một cánh dơi trong ngôi nhà thiếu ánh sáng, buổi chiều. Nàng nghe tiếng đập của đôi cánh, nhưng không nhìn thấy nó.

Tâm trí nàng mù tịt những ấn tượng đau thương. Những cánh hoa úa, một tiếng ve kêu rền rĩ đâu đó trên cây, một tiếng còi tàu, một mái ngói xám đỏ trong nắng quái, một con diều lên quá cao, lẻ loi đơn độc trên nền trời xanh vắt. Và một căn phòng không tiếng người, một căn phòng nhìn thấy bụi bay từng hạt trong ánh

năng xuyên, vướng ngang một sợi tơ trời từ đâu bay tới, trong không khí tĩnh mịch.

Hai tiếng chuông ngân gọi nàng reo vang. Chưa bao giờ Dự Thu hồi hộp như thế này. Gần một tháng rồi chàng không tới, lần này nhất định là chàng «Nam Đàn. Nam Đàn».

Nàng không vội. Nàng đứng trước gương.

- «Thưa cô, mấy hôm nay em thấy cô gầy đi đấy». Mới hôm qua chị người làm nói nàng như thế.

- «Cô có cần em giúp gì không ?»

Nàng không hiểu chị nghĩ gì. Một nụ cười chân thật và rụt rè hiện lên trên cặp môi chị :

- «Em nói cô bỏ qua. Nếu cô có cần đi tìm ai, hay mang thư cho bạn, để em mang đi cho cô».

Dự Thu lắc đầu. Thấy chị không an tâm, nàng nói khi cần nàng sẽ nhờ. Nàng nói cho chị người làm có lòng tốt đó yên lòng, nhưng nàng tự nhủ không bao giờ nàng cần phải nhờ đến chị ấy hết.

Đứng trước gương, Dự Thu thấy khuôn mặt mình hơi xanh, quầng mắt hơi đen. Nàng muốn khóc. Nam Đàn đang chờ nàng dưới nhà. Nếu là chàng, nàng không

thể nào không bắt đền cho được. Nghĩ thế, nàng không thèm sửa soạn dung nhan nữa. Nếu có làm cho nó bơ phờ thêm nàng cũng làm, nữa là. Phải cho chàng thật đau khổ khi nhìn thấy mình cho bỏ ghét. Nàng mở cửa xuống nhà. Người ngồi trong phòng khách là Bính.

- Kìa cô nương, ngủ ngày à ?

Dự Thư thất vọng. Tuy thế không thể nói là nàng không mừng rỡ khi thấy anh ta. Từ chuyến du ngoạn về, chưa ai tới nhà nàng.

- Đau hả ?

- Không được khoẻ. Trông anh vui vẻ thế kia, khiến Thư thèm. Làm gì mà bao lâu nay anh không đến chơi ?

- Không dám đến.

Nàng ngạc nhiên :

- Sao thế ?

- Hôm nay nếu không có lý do chính đáng, kẻ hèn này cũng không dám đến.

- Sao vậy ? Anh nói gì Thư không hiểu ?

Bính giải thích ngay :

- Nghe nói hai người... giận nhau kịch liệt, nên tụi này không dám đến. Nhất là lại giận nhau sau chuyến du ngoạn Nha Trang. Lò dò đến lỡ ra bị vạ lây uống mạng.

Dự Thư bực bội lắm hỏi bạn :

- Nam Đàn nói với anh hả ?

- Không nó chẳng nói gì hết. Độ rày nó mắc chứng bệnh nan y.

Nàng giật mình. Trời ơi chàng bệnh, thế mà vì tự ái, nàng không chịu hỏi han tin tức chàng, không đến thăm chàng, dù nàng nhiều lần đi qua ngôi nhà chàng trọ học. Nàng ấp úng, thở không ra :

- Anh Nam đau hả ?

- Không rõ hẳn có đau không !

- Thế sao anh nói Nam Đàn bị bệnh nan y ?

Bính Còm nhún vai :

- Nó bị trúng gió độc nặng lắm.

- Trời ơi !

- Tôi mới ghé nó, tính rủ nó đến đây, nó lắc đầu. Nó bảo không thể nào đi được.

- Anh Nam bị bệnh nặng thế cơ à ?

- Đã bảo nó bị bệnh nan y mà. Nó nằm liệt giường. Chưa bao giờ nó bệ rạc như thế.

Dự Thư không dám chớp mắt, hai giòong lệ sẽ được dịp tuôn ra. Nam Đàn bệnh, chắc là bệnh vì nàng. Nàng cũng muốn bệnh mấy hôm nay vì chàng. Không ngờ chàng yêu nàng đến thế mà nàng cứ nghi ngờ viên vong, để đến nỗi người yêu đau ốm, vò vò một mình trong phòng trọ không người săn sóc, trong khi đó thì nàng giận chàng, mắng sau lưng chàng là đồ hèn. Bính lên tiếng :

- Tôi có biết gì đâu, vì sau khi ở Nha Trang về lại đi Vĩnh Long có việc. Hết hè, kẻ hèn này sẽ hành nghề gõ đầu người lớn ở Vĩnh Long, nên xuống xem qua nơi hành nghề, bắt liên lạc với người quen để khi đi khỏi bị bắt nạt.

Dự Thư sốt ruột :

- Ai nói cho anh biết ? Không phải anh Nam thì ai ?

- Hạ Liên. Nó bảo hai người giận nhau khóc liệt lắm, thành ra bọn này sợ quá.

- Thư sẽ cho con ăn vặt đó một trận. Chuyện của người ta mà nó cứ xía vô chứ ?

Bính can :

- Không nên. Chính Liên cũng không dám đến mà.

- Nó sợ là phải rồi !

Nàng cười và đe :

- Thư sẽ xử tội nó.

Bính gật gù, cười khó hiểu. Dự Thư không cần đề ý đến thái độ của anh ta, nói :

- Nếu anh Nam đau nặng chắc Thư phải đi thăm ảnh ngay.

- Nhớ mua cam táo cho nhiều, lát tôi cũng tới !

Thốt nhiên anh ta bối rối. Dự Thư có cảm tưởng anh ta đùa cợt mình, nên thắc mắc ngó nhìn. Nàng nhận rõ sự bối rối đó :

- Gì đó anh ?

Bính Còm cãi lại :

- Về bệnh nan y của Nam Đàn ấy mà.

- Sao ?

- Tôi chưa nói rõ cho Dự Thu hay tình trạng hấn.

- Nằm liệt giường, có phải anh mới nói như vậy không?

- Ừ, nhưng mà nó nằm để uống cà phê, uống bia. Nghĩa là nó bệ rạc lười biếng lắm, chứ không như trước đâu. Đó là trạng thái bệnh của hấn. Còn biến chứng thì hình như hấn câm !

- Câm ?

- Ừ hấn chẳng nói với ai hết. Làm làm lý lý y như cao bồi Ý Đại Lợi.

Dự Thu trừng mắt nhìn Bính Còm. Nàng hiểu anh ta vừa đóng kịch. Nàng chưa biết dùng chữ gì để mắng anh ta cho bỏ ghét thì anh ta đã móc trong bụng áo ra một chiếc phong bì khá to, màu trắng. Đó là một tấm thiệp mời. Anh ta nhe răng cười :

- Thế nào Dự Thu cũng đi nhé.

Anh ta trao thiệp cho nàng cáo từ ngay :

- Tôi còn phải đi nhiều chỗ khác nữa.

Nàng gọi giật anh ta lại :

- Anh có tới anh Nam hôm nay không ?

- Có. Nhớ mua cam táo...

- Anh đưa hộ tôi cái này.

Nàng viết vội vào một mảnh giấy lấy trên bàn, lấy phong bì đề tên Nam Đàn, đưa cho Bính.

- Dự Thư không đến sao ?

Anh ta nghi ngờ ngó vào mảnh giấy, chỉ thấy một chữ: HÈN !

- Trời ơi.

Dự Thư quay vào, Bính đuổi theo :

- Ê, ký tên vào chứ ?

- Ký thì ký chứ sợ gì.

Nàng ký chữ Dự Thư thật to. Rồi bỏ lên gác. Trở về phòng mình, nàng nằm vật xuống giường. Như thế đúng là chàng muốn quên nàng. Quên được hay không

nàng không cần biết, chỉ nội việc muốn quên nàng cũng là một cái tội không thể nào tha thứ được, nhất là sau khi đã nói những lời âu yếm với nàng. Sau khi đã hôn nàng...

Nàng mở thiệp mời, trở mắt nhìn. Đó là thiệp báo tin đám hỏi và cũng là đám cưới luôn của Bính và Ý Hoa. Đối với Dự Thư lúc này, đó chỉ là một cái tin trời đánh.

Chương 25

Thưa quý vị quan khách hai họ, trước khi dứt lời, chúng tôi, đại diện cho nhà trai cũng như nhà gái, trân trọng mời quý vị nâng ly mừng cho cô dâu, chú rể được bách niên giai lão, sát cầm hòa hợp...

Một tràng pháo tay nổi lên cùng những tiếng ồn ào. Hai ông đại diện hai bên bước xuống bục gỗ, theo sau là Ý Hoa và Bính. Trong lúc đó, tại 12 chiếc bàn tròn trong phòng cưới, mọi người bắt đầu cầm đũa. Tiệc cưới được tổ chức tại một nhà hàng vào loại trung bình trong Chợ Lớn, tại đường Đồng Khánh. Trên một trăm người được mời, đa số là bạn của cô dâu, rồi đến bạn của chú rể. Số còn lại là khách người lớn, khoảng vài chục người. Một dàn nhạc của nhà hàng với những ca sĩ hạng nhì giúp vui đám tiệc. Bọn Hà Trường, Dự Thu dĩ nhiên ngồi ngay bàn cô dâu chú rể. Vào khoảng tám giờ, còn một chiếc ghế trống, mà mọi người tưởng rằng sẽ không ai ngồi, hay sẽ được thay thế bởi một người khác, vì người ngồi chỗ đó được chính chú rể dành riêng, lạ thay không thấy tới : Nam Đàn.

- Năm phút nữa.

Bính xem giờ, nói với bạn bè. Anh chàng không tin rằng Nam sẽ vắng mặt. Không ai tin như thế hết. Không vì một lý do gì chàng vắng mặt trong ngày trọng đại này của hai người bạn thân trong suốt nhiều năm cùng học chung một trường một lớp. Bính nóng ruột hơn ai hết, nhưng cố trì hoãn giờ khai mạc được phút nào hay phút ấy. Anh chàng luôn luôn liếc nhìn Dự Thu, như khuyến khích, như ngầm nói với nàng rằng thế nào người mà nàng mong đợi cũng tới.

- Chú rề còn đợi gì nữa ?

Một người từ bàn bên cạnh. Một vài người lớn thì thâm vào tai Bính.

- Anh Bính khai mạc đi chứ ?

Dự Thu lên tiếng. Mọi người ngạc nhiên. Nàng nhắc, điệu bộ hết sức thản nhiên :

- Bắt đầu đi đỏi lắm rồi.

Ai cũng biết Dự Thu phải lấy hết can đảm để thúc dục như thế. Nàng là người thất vọng nhất khi Nam Đoàn không đến. Thấy thái độ đó của nàng, tự dung mọi người đều nhìn về phía cửa ra vào, chờ Nam. Và tự dung họ đều khó chịu vì người vắng mặt.

- Hấn là cái gì chứ ? Vừa vừa thôi...

Hậu nham nhờ phê bình. Anh ta vốn sỗ sàng. Ít khi được sự biểu đồng tình của bạn bè. Lần này thì trái lại, hầu như ai cũng tán thành ý kiến của anh ta. Dự Thu muốn bật khóc. Nàng không ngờ chàng có thể trốn tránh mình đến độ công khai như thế này. Nàng không chịu đựng nổi nữa. Nàng bỗng ngừng phất đầu lên, với ánh mắt loé sáng.

Hạ Liên vội nắm chặt tay bạn :

- Thu !

Hai người trao đổi một cái nhìn thật ngắn, Liên nói thật nhanh :

- Màý định về hả ?

Dự Thu cười nhạt :

- Sao màý có thể nghĩ như thế được nhỉ ? Anh Bính, không khai mạc tôi về à.

Nhưng ngay lúc đó Nam Đàn bước vào. Chàng ngo ngác vài giây trong khung cửa.

- Ê Nam !

Bính reo lên trong khi Dự Thư thả nhiên. Nàng nói thêm :

- Lẹ lên, khai mạc đi chú rể. Ai tới muộn đừng có ăn.

Liên bóp tay bạn, nhăn nhó. Nam Đàn hẳn là phải nghe thấy lời nói đó. Chàng phác tay chào các bạn và ngồi xuống ghế dành cho mình. Hàng chục con mắt đổ dồn về phía chàng. Người giật mình, người thương hại. Chỉ trong vòng một tháng trời, chàng thay đổi như thể người ta phải thay đổi trong vòng năm năm. Trước mặt họ là một Nam Đàn khác. Nam vốn không chải chuốt, nhưng chưa bao giờ chàng lại hốc hác, bơ phờ đến như thế. Nếu không có bộ đồ lớn, trông chàng còn gầy guộc đến như thế nào. Má lõm vào một vệt dài, hai mắt sâu xuống, con mắt lơ lơ mệt mỏi, trông chàng như một anh nghiện dờ. Nếu Dự Thư nhìn kỹ vào mặt chàng, nàng đã không nói ra những câu tàn nhẫn như nàng đã nói. Nàng không nhìn chàng, nàng nói luôn miệng như thể không quan tâm đến chàng, không biết chàng có mắt cách mình một ghế.

- Chú rể cô dâu xứng đôi ghê.

Nàng nói trống trên bàn tiệc. Hậu nham nhở nhún vai:

- Chuyện đó là hǎn nhiên đi rồi. Không xứng đôi ai người ta thêm lấy nhau.

Dự Thu thả nhiên :

- Đúng thế. Nhiều anh cứ tưởng mình gồ ghề lắm, trong khi người ta có coi ra gì đâu. Hậu le lưỡi liếc nhìn Nam. Chàng cười nhạt, nâng ly rượu lên môi. Một người hỏi Nam :

- Tưởng bạn không đến.

Chàng trả lời :

- Nếu không phải là đám cưới Bính Còm, tôi không đến thật. «À, một lời trả đũa».

Trên bực gỗ, đại diện hai họ đang ngỏ lời với quan khách. Chẳng ai nghe họ hết, nhất là ở bàn Nam, chiếc bàn này duy nhất có một bình hoa hồng. Hậu chỉ Ý Hoa trên bực gỗ, lái câu chuyện sang hướng khác :

- Bao giờ thì tới lượt Hạ Liên và Dự Thu đây ?

Liên nói :

- Chắc là còn lâu. Chưa biết bao giờ mới có người rước cho.

- Đừng nói thế chứ ? Liên thiếu gì người mê.

Nam Đàn lại bắn xéo Dự Thu. Hạ Liên có vẻ không bằng lòng nói :

- Thôi nhé để cho Liên yên thân nhé.

- Tôi thành thật nói như thế. Mới nhận được thư của Phong, nó hỏi thăm Liên. Có cả một anh ở trong ban nhạc The Sea Stars hỏi thăm nữa.

Cô bé lắc đầu :

- Tôi không lấy chồng xa xứ đâu. Với lại người ta còn bé đã biết gì đâu.

- Ha ha ha !

Hậu cười nghiêng ngả.

- Dạ em nó mới có 13.

Một tràng pháo tay nổi lên, lúc đó họ mới biết những người đại diện đã dứt lời. Cô dâu chú rể từ bục gỗ trở về bàn mình. Ý Hoa mặc áo cưới theo quốc phục, áo gấm màu vàng vương giả với vành khăn vàng - đúng là một cái rể - và đôi hài cùng màu. Nàng vốn mập mập, hơi tốt bụng, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, trong khi Bính Còm rất xứng danh với biệt hiệu mà các bạn đã đặt cho. Với

một bộ complet màu nhạt, trông anh ta khá hơn lên một chút so với ngày thường. Bàn tiệc chính vui hẳn lên khi tân lang và tân giai nhân đến.

- Mệt quá.

Ý Hoa than. Hà Trường cười khẩy :

- Ấy là mới bắt đầu đấy.

Bính cười hì hì :

- Còn mày sẽ mệt hơn tui tao nhiều. Làm đám cưới theo kiểu Trung Hoa không giản dị đâu.

- Cái gì theo kiểu Trung Hoa ?

- Tôi bắt gặp bạn ở đường Hàm Tử, chắc là đi đón ả sầm. Hay là bạn định không cưới xin gì thì không biết ?

Ý Hoa nói :

- Bạn Nam Đàn, bạn trốn chúng tôi lâu quá. Tính gì thì tính cho lẹ lên chứ.

Phó nháy hoạt động xung quanh họ. Bính đứng dậy cùng với vợ :

- Chúng ta chụp thật nhiều hình ở bàn này.

Hai người đứng sau lưng Dự Thu, chụp một kiểu hình màu. Rồi cứ lần lượt như thế, tới năm tấm riêng cho chiếc bàn chính. Rồi họ sang bàn bên cạnh. Hà Trường nhắc lại câu hỏi của Ý Hoa chưa được Nam trả lời :

- Bao giờ Nam ?

- Chưa biết được.

- Tính lâu quá.

- Có tính gì đâu. Chưa biết chừng mai một làm đám cưới mà cũng có thể không bao giờ.

Liên lắc đầu :

- Liên chẳng tin đâu.

Chàng uống rượu không ngừng. Trong khi những chiếc ly khác còn đầy, hay còn vàng đậm, ly của chàng đã gần hết, trắng màu nước đá. Chàng sắp gọi tới ly whisky thứ hai.

- Liên không tin hả ? Không tin thì thôi. Rồi xem.

- Anh cưới người anh yêu chứ ?

Câu hỏi này gây sôi nổi ngay, vì trong bàn tiệc của họ tất cả còn độc thân, nên ai cũng muốn biết ý kiến người

khác về vấn đề này.

- Trả lời đi.

- Lấy người yêu mình sẽ dễ thất vọng, vì khi yêu họ thật kịch liệt, nồng nàn mình mới quyết định lấy họ. Lấy rồi có nghĩa là mình mất đối tượng, lúc ấy như thói đời, mình lại đi kiếm một đối tượng khác. Thế là rắc rối, lĩnh kinh xảy ra.

- Nghĩa là anh sẽ cưới người anh yêu ?

- Cũng chưa hẳn.

Có tiếng phản đối :

- Thế là thế nào ?

Nam chỉ Hà Trường :

- Tôi sẽ lấy người... ngoại quốc, như chủ trương của bạn ta đây. Dù người ngoại quốc đó sinh ra ở Chợ Lớn. Lấy người ngoại quốc là mình chấp nhận có mâu thuẫn ngay từ đầu. Như thế khi lấy nhau rồi, tương tự như tình yêu, mâu thuẫn chỉ giảm đi chứ không thể tăng lên được.

Hạ Liên chế giễu :

- Hôm đi Lương Sơn, Liên nhớ anh Bính nói có thể lấy gái Rhadé hay Roglai. Họ cũng là người ngoại quốc, một thứ ngoại quốc. Té ra chị Ý Hoa là người ngoại quốc mà không ai hay chứ !

- Ha ha ha.

Liên hỏi Dự Thư :

- Mày ở đường Hàm Tử từ nhỏ, kể như mày cũng là người Chợ Lớn. Chắc mày cũng là người ngoại quốc đây.

- Thôi đừng vớ vẩn.

Dường như câu mắng đó nhằm vào Nam Đàn dù rằng nàng trả lời Hạ Liên. Lần này Nam đưa mắt nhìn người yêu. Rượu mạnh và không khí bữa tiệc khiến chàng mất đi cái vẻ u buồn lúc mới đến. Dự Thư cũng ngược mắt lên. Nàng giật mình. Dưới ánh đèn rực rỡ của phòng cưới, khuôn mặt chàng phơi bày rõ từng nét - những nét phờ phạc, mệt mỏi, nhất là vùng trán trũng hằn lại - vết tích thời gian xa cách đầy dằn vặt, nhớ thương. Nàng ngó nhanh đi chỗ khác, sợ chàng khám phá ra tâm hồn của mình, mà nàng đang che dấu dưới cái mặt nạ cứng cỏi. Sau cái nhìn, hai người làm bộ chú ý ăn uống. Cả hai cùng muốn đè nén sự xúc động của mình. Dự Thư

nói :

- Món này ngon quá.

Hậu vừa hỏi vừa cười :

- Món gì thế nhỉ ?

- Món này hả, xem nào... hải vị. Liên trả lời thay.

- Hải vị hả ? Thảo nào. Lâu quá không ăn đồ biển thấy ngon là phải.

Nam mỉm cười khoái ra mặt. Có lẽ từ lúc ăn đến giờ chàng mới nở được một nụ cười tươi tỉnh như thế. Dự Thu bóng gió :

- Tôi chán đồ biển rồi. Nhiều khi họ làm cá mập cho mình ăn mình lại cứ tưởng bở !

Câu chuyện đang găng thì micro oang oang một giọng chói tai. Một anh hoạt náo viên thấp bé đang đề nghị mỗi bàn cử một người lên hát gọi là để chúc tụng cho đôi vợ chồng mới. Để mở đầu anh ta giới thiệu một cô ở bàn mình. Cô nàng lên ngay không chút e dè. Cô nàng trình bày bản Trăng Sáng Vườn Chè. Sáng kiến gây căng thẳng trong mọi bàn tiệc, dù đó là sáng kiến luôn xảy ra trong những đám cưới vui nhộn cũng như không vui nhộn tí nào. Nhiều người sợ bị gọi tên nhưng

nhieu người thân thiết với cô dâu chú rể rất sẵn sàng. Ý Hoa lúp xúp chạy về bàn mình, nói với các bạn :

- Ý kiến của cái ông thấp bé đó, các bạn có quyền không tán thành. Riêng bàn này, nhân danh cô dâu, tôi cho các bạn miễn.

Liên gật đầu :

- Cám ơn cô dâu. Như thế đỡ khổ cho em. Vì nếu bàn này phải có đại diện, chắc là em chứ không ai hết. Vì ai cũng lười và ích kỷ cả.

Hà Trường phản đối :

- Đừng có làm. Tôi có tài hát tại chỗ, nghĩ cái gì hát ra cái đó...

- Thôi ở đây là đám cưới của người ta, anh hát thể nào cũng xúi quẩy cho cô dâu và chú rể !

Dự Thu đưa mắt nhìn người yêu. Chàng gật đầu. Nàng nói :

- Nếu cần tôi hát !

Ý Hoa reo lên :

- Nhất Thu rồi đây.

- Tôi cũng hát !

Mọi người há mồm ngơ ngác, suýt rơi cả đồ ăn xuống bàn, vì người nói câu đó chính là Nam Đàn. Chàng thêm:

- Chúng tôi song ca. Đại diện cho cô dâu chú rể, chúng tôi song ca.

Dự Thư gật đầu, xác nhận một cách sung sướng. Một tràng vỗ tay dữ dội nổi lên khiến cả phòng tiệc phải theo dõi. Bính chạy ào đến, nghe chuyện, hớn hờ bước lên bục gỗ :

- Thưa quý vị, sau khi mỗi bàn cử một đại diện lên hát chia vui cùng vợ chồng nhà cháu, vợ chồng nhà cháu rất lấy làm sung sướng mà lo âu báo rằng chúng cháu cũng có đại diện lên hát hầu quý vị, gọi là để đáp lại tấm thịnh tình quý vị dành cho hôm nay.

Tiếng la ó hoan hô ngắt quãng lời anh chàng. Đợi dứt sự ồn ào, Bính nói tiếp :

- Các đơn vị ca, nhưng đại diện của vợ chồng nhà cháu dĩ nhiên phải là một cặp, nghĩa là song ca ạ. Lại vỗ tay.

Bính lấy lại bộ điệu nghiêm chỉnh nói :

- Cặp đại diện của chúng tôi hôm nay là một cặp uyên ương mà chúng tôi mong ước không bao lâu nữa cũng sẽ như chúng tôi hôm nay. Xin mời Dự Thư và Nam Đàn.

Không khí thay đổi hẳn. Người ta thấy có một điều gì khác thường. Dự Thư líu ríu đi bên cạnh Nam, dáng điệu hơi xiêu vẹo. Chàng uống nhiều rượu quá. Còn Dự Thư lúc đưa ra ý kiến lên hát nàg mạnh bạo bao nhiêu thì bây giờ nàg khóp bấy nhiêu. Nam nói nhỏ bên tai nàg điều gì không ai nghe, chỉ thấy nàg gật đầu. Chàng mượn chiếc đàn Tây ban cầm của ban nhạc, tự đàn lấy và cất tiếng hát. Với hơi rượu khả khả, giọng chàng rất thích hợp với không khí hân hoan của đám cưới. Nhiều tiếng hỏi :

- Hấn hát bài gì thế ?

- Không biết.

- Chưa nghe bao giờ.

Hà Trường thông thạo giải thích :

- Hấn sáng tác đấy. Hấn sáng tác khá nhiều bài rồi chứ không phải chỉ có bài này. Phải không Liên ?

- Đúng thế. Hôm ở Nha Trang Liên đã hát một bài của anh Nam.

- Suyt.

Giọng Nam Đàn đầm ấm lạ thường. Khuôn mặt chàng thật say mê :

Tôi hát thay cho nàng, người tôi yêu dấu muôn đời
Tôi hát thay cho nàng, người tôi yêu dấu khôn nguôi
Tôi nhớ đêm nhớ ngày, tôi nhớ mãi không thôi
Nhớ em như bầu trời nhớ ánh mây trôi...

Về đây

Về với nhau

Ngày nay

Và kiếp sau

Mãi mãi có đôi uyên ương chỉ nói một người...

Tôi hát thay cho chàng hai tiếng nói chung môi

Tim sẽ không chia lìa vì tim đã chung nôi

Như đũa không một mình vì đũa vốn có đôi

Âu yếm nhau không rời vì thương mến suốt đời

Về đây

Về với nhau

Ngày nay

Và kiếp sau

Mãi mãi có đôi uyên ương chỉ nói cùng lời...

Bản nhạc thật hay, thật lạ. Hay và lạ vì không nghe bao giờ cũng có, mà vì vẻ đẹp xứng đôi của Dự Thu và Nam Đàn cũng có. Nhưng gọi là song ca mà chỉ có Nam Đàn hát, còn Dự Thu chỉ cười.

- Người đẹp hát đi chớ. Song ca kiểu gì vậy ?

Nam Đàn cười thật tươi, trả lời thay cho nàng sau khi trao đổi một cái nhìn âu yếm :

- Lời ca có câu rằng «Mãi mãi có đôi uyên ương chỉ nói một người» và «nói cùng lời», cho nên hai người có mặt nhưng chỉ một người hát mới là đúng nghĩa. Hai người cùng hát hay cùng nói tức là cãi nhau rồi...

- Ngụy biện cha nội.

- Ha ha ha ! Hậu vừa cười vừa lớp bốp vỗ tay.

Tràng pháo tay đưa họ trở lại bàn. Khuôn mặt Dự Thu đỏ hồng. Nàng nắm chặt tay Nam cho tới khi cùng ngồi xuống. Bài hát đã nói thay cho họ rất nhiều.

Chương 26

Thoát khỏi đám cưới ngay khi mọi người mới dọn ra về, Nam kéo Thư ra đường, sánh vai đi dọc theo hè phố. Mặc chiếc robe maxi dài chấm gót, Thư trông mảnh khảnh hẳn đi, nhưng dáng điệu thật là tha thướt. Nếp áo mỏng quyện vào thân thể nàng khiến nhiều lần Nam ngơ ngẩn nhìn ngắm.

- Em đẹp quá.

- Còn anh đáng ghét lắm.

Chàng quàng tay qua vai nàng :

- Hèn nữa chứ.

Nàng nhăn mặt :

- Thôi, đừng nhắc tới tiếng ấy nữa.

- Em mừng anh bằng giấy tờ đăng hoàng mà. Hiện anh đã đem bỏ plastic giữ làm kỷ niệm.

Nàng nép sát vào người chàng, thủ thủ :

- Ai bảo anh không đến thăm em. Trong thư anh nói ngay khi vào Sài gòn sẽ đến thăm em, thế mà anh trốn mất. Trong khi đó em đợi anh từng giờ từng phút.

- Anh không biết giải quyết ra sao hết. Trước khi đi, ba má anh dặn đi dặn lại rằng không bao giờ ông bà bằng lòng cho anh lấy em hết.

Nàng ngắt lời :

- Ba má anh lo xa quá. Anh có nói sẽ cưới em bao giờ đâu ?

- Em nói sao ?

Dự Thư buồn buồn :

- Em bảo như thế là lo xa. Yêu nhau còn chưa xong nữa là cưới xin cái gì.

Chàng giữ nàng đứng lại trên lề đường, hôn nhẹ trên má nàng :

- Yêu em là anh muốn cưới em.

- Nhưng mà...

- Anh yêu em.

- Nhưng mà...

- Anh không phải thằng hèn.

Dự Thư nhảy lên. Nàng lấp bắp :

- Anh tính sao ?

Chàng lại tiếp tục đi :

- Suốt một tháng nay anh nghĩ về chuyện của mình chẳng thấy lối thoát nào mà không gây đổ vỡ hết. Anh lại không muốn cho cha mẹ phải khổ. Hai người làm việc vất vả gửi anh vào Sài gòn ăn học, thế mà ngay khi tốt nghiệp, chưa làm được cái gì trả ơn cha mẹ, đã gây cho cha mẹ những chuyện trái ý, là điều anh không nỡ. Nhưng mà, anh cũng nghĩ anh phải biết sống cuộc đời mình, một cuộc đời không có hai lần...

Nhịp bước chàng nhanh hơn. Nàng rảo cẳng theo muốn hụt hơi.

- Vả lại điều quan trọng là chúng ta có hạnh phúc. Nếu chúng ta hạnh phúc, thời gian sẽ khiến cha mẹ anh nguôi ngoai mà chấp nhận việc làm của mình. Chỉ sợ chúng mình không hạnh phúc mà thôi.

- Anh sợ ?

- Cũng sợ chứ ?

Dự Thu cau mày :

- Em không sợ. Hạnh phúc hay không là ở mình. Em nghĩ tình yêu có thể đến tình cờ chứ hạnh phúc thì phải gây dựng mới có.

Nam vui vẻ :

- Đồng ý. Anh cũng nghĩ như thế. Anh mới nghĩ ra như thế.

- Hừ. Thế thì anh còn sợ gì ?

- Sợ em. Không biết em có nghĩ như thế không ? Bây giờ thì...

- Biết rồi ?

- Ừ.

Họ nắm tay nhau đi thật nhanh, không biết đi đâu. Họ nói huyền thuyên, cười ròn rã. Tới một ngã tư, Dự Thu dừng lại hỏi ;

- Quay về chứ ?

- Về đâu ?

- Anh để xe ở đâu ?

- Anh đi taxi. Xe anh bán rồi.

Nàng chừng hững :

- Bán xe.

- Ừ ! Chàng cười hì hì - Tháng này anh nghỉ kèm mấy cô cậu học trò, uống cà phê nhiều gấp bốn lần tháng trước, hút thuốc lá nhiều gấp năm lần, mỗi ngày hai chai rượu chát hảo hạng loại rượu vô chai ở bên Marseille. Sau này, nghĩa là mấy hôm nay gần hết tiền anh mới uống whisky. Tại em hết.

- Hừ, thiệt là hư đốn. Em chưa thấy ai hư đốn như anh. Đã thế lại còn nói láo.

- Đi bộ được chứ ?

- Hồng lẽ bắt anh công ?

Nam bị liếc xéo một cái tưởng đứt cổ. Nhưng cái liếc mở rộng thành cái nhìn bao trùm chàng, đầy yêu thương :

- Anh gây quá. Hôm ở Nha Trang đâu có thế. Chỉ mới có một tháng...

- Em cũng có hơn gì.

Cả hai cùng thở dài. Nam hỏi :

- Ba má em chắc còn gay gắt hơn ba má anh ?

- Không chỉ có ba em là khó thôi. Má em lại tỏ ra thương em.

- Má em nói sao ?

- Bà không nói gì rõ rệt. Thái độ đó khiến em có cảm tưởng sẽ có một lối thoát.

- Thật à ?

- Em đoán thế, mà chưa hiểu rõ má sẽ đối xử với chúng ta ra sao. Có lẽ má chỉ nghĩ đến quá khứ của mình nên...

Nàng kể sơ qua cho chàng biết thái độ của mẹ sau chuyến du ngoạn Nha Trang của nàng.

- Bà ân hận hả ?

- Không hẳn. Có nhưng mà không rõ ràng. Bây giờ ân hận thì cũng muộn rồi. Nhưng chắc bà đang nghĩ đến ông Bích. Riêng em, không hiểu sao cứ nghĩ đến ông họa sĩ hoài. Những tấm tranh của ông ám ảnh em.

- Tại vì ông cô độc. Ông chọn đời sống cô độc đó.

- Em nghĩ là em hiểu được ông.

Nam cười dòn :

- Thật là vô lý. Em không hiểu được anh, hay là hiểu anh một cách chẳng dễ gì thế mà em hiểu được ông Bích.

- Nói thật mà.

Nam gật đầu :

- Dĩ nhiên là em nói thật. Nhưng em coi chừng : nhạy cảm trước cảnh đau khổ, em cũng có rất nhiều hy vọng để đau khổ.

Nàng cười nhẹ :

- Đau khổ với anh cứ được đi.

- Nhớ nhé. Tôi ghi nhớ lời cô đấy.

Chàng cúi xuống hôn nàng. Một chiếc xe hơi chạy qua, một điệu huýt gió nổi lên. Dữ Thu đỏ mặt :

- Bạ đâu cũng hôn à.

- Từ mai đến anh.

Nàng le lưỡi :

- Đến phòng trọ của anh à ? Không, không được đâu.

- Chưa quyết định dứt khoát phải không ? Chứ nếu em quyết định dứt khoát rồi, em sẽ đến.

Giọng Nam xúc động. Chàng nói mà không nhìn người yêu. Thư vội thanh minh :

- Không phải thế. Đến phòng anh liệu... có sao không?

Nam cười hóm hỉnh :

- Dĩ nhiên là có.

- Trời ơi, em không đến đâu.

- Đến phòng anh tức là em vào hang cọp. Không vào hang cọp sao bắt được cọp.

- Ai ham.

- Bắt cọp con vậy.

Nàng lặng thinh quay đi. Dường như nàng đỏ mặt. Nam bóp nhẹ tay nàng :

- Với anh mà em còn hỏi có sợ gì không thì anh biết trả lời ra sao ? Anh nói không sợ em cũng không tin.

Tốt nhất em cứ đến đi, rồi sẽ biết có sợ hay không.

Nàng cười cười :

- Lúc biết thì kể như «tan tác đời hoa» của người ta rồi còn gì.

Nói thế nhưng nàng dừng lại, đưa môi cho chàng hôn. Một cái hôn say đắm như rượu và lửa.

- Bây giờ đưa em về. Khuya lắm rồi đây. Sắp giới nghiêm rồi.

- Còn sớm. Về nhà, việc đầu tiên là anh viết một cái thư cho ba má anh. Anh nói hết những gì anh nghĩ, với hy vọng cuối cùng là ông sẽ hiểu anh, và nhất là ông sẽ hiểu rằng không ai có thể ngăn cản được anh hết. Như thế may ra ông mới chấp thuận chuyện chúng mình.

Dự Thư âu yếm :

- Anh nghĩ kỹ rồi chứ ?

- Rồi.

- Chắc em cũng làm như anh. Em sẽ viết ra giấy những gì em nghĩ.

Nam lo ngại :

- Với anh thì dễ, với em lại khó lắm đây. Anh ở Sài Gòn trong khi ba má anh ở Nha Trang. Còn em, em ở trong nhà cha mẹ. Dám bị ăn đòn lắm.

Nàng rùng mình :

- Liệu ba đánh em không anh ?

- Chắc là không đến nỗi như thế. Em là con gái, em lớn rồi...

Dự Thư lắc đầu :

- Tuy là anh nói có lý, em cũng nghĩ như anh, nhưng mà ba em... Em tin là ông dám đánh em lắm. Ông không thương em như má đâu. Nàng thở dài - Dù sao, thế nào cũng phải nói, phải không anh ?

Nàng xem giờ trên đồng hồ tay, giật mình :

- Muộn rồi anh.

Hai người đi nhanh hơn nữa. Chẳng mấy chốc họ đã đến đường Hàm Tử. Chỉ còn một quãng ngắn nữa là tới nhà Dự Thư. Từ phía sau một chiếc xe hơi tiến tới, pha đèn sáng rực một khoảng đường. Chiếc xe tới gần hai người thì chạy chậm lại. Dự Thư thót hoảng sợ :

- Có khi ba em.

Nam nắm chặt tay nàng, trấn an :

- Em cứ bình tĩnh. Mình có làm gì bậy bạ đâu mà sợ ?

Đúng là ông Trương. Ông đi chơi về muộn. Ông nhào ra phía cửa xe nói :

- Cậu Nam tôi muốn nói chuyện với cậu.

- Thừa bác...

- Vâng chào cậu. Tôi muốn nói chuyện với cậu ngay bây giờ. Tôi đợi cậu đây.

Nói xong, ông cho xe chạy vào trong ngôi biệt thự. Dự Thu nhìn theo, run rẩy. Nàng muốn khóc. Trái lại, Nam không có vẻ gì sợ sệt. Khuôn mặt chàng đanh lại. Chàng bảo nàng :

- Có lẽ như thế này lại hay hơn, em ạ. Mình nói một lần cho xong, phải không ? Xong thì càng tốt, còn không xong, mình tính cách khác.

- Cách nào anh ? Em thấy không xong rồi đó. Em sợ quá.

Ông Trương hiện ra trên lễ đường. Ông tức giận lắm. Đèn trong nhà bật sáng. Dường như ông đánh thức hết mọi người dậy.

- Mời cậu vào.

Dự Thư đi nép vào Nam, Về phía tay mặt, vì nàng không dám đi gần cha. Ông trừng mắt nhìn nàng. Tiếng giày ông gõ cồm cộp trên sân gạch. Ông tiến vào phòng khách trước tiên. Ông nhấn một tiếng chuông gọi vợ. Chắc là ngay lúc về ông đã nhấn chuông một lần rồi, vì sau tiếng chuông, bà Trương đã xuất hiện ra trên cầu thang. Bà gật đầu đáp lại lời chào của Nam Đàn. Ông Trương gần giọng bảo vợ :

- Tôi nói với bà ra sao, mà bà để nó đi chơi như thế này ? Tôi không bằng lòng hiểu chưa ?

Nam nóng mặt :

- Thưa bác chúng cháu đã làm gì không phải sao ?

- À cậu hỏi lại tôi ? Dĩ nhiên là cậu làm điều không phải rồi. Cậu quyến rũ gái vị thành niên, nhất là nó lại là con gái của tôi, cậu hiểu chưa...

Dự Thư áp úng :

- Thưa ba...

- Im. Con không được nói gì cả.

- Thừa ba, anh Nam không quyền rũ con bao giờ.

Ông Trương cười khẩy :

- Không lẽ người ta quyền rũ con mà người ta lại nói thẳng cho con biết là người ta quyền rũ con ? Nhưng mà con ngồi im đó.

- Anh à ! Bà Trương rụt rè lên tiếng. Ông Trương cau mày nhìn vợ. Bà vẫn tiếp - Cậu Nam không phải như vậy đâu. Dù ông không bằng lòng đi nữa, chúng ta cũng nên nói với cậu cách khác.

Bà quay hẳn sang Nam :

- Tôi biết cậu yêu Dự Thu đảng hoàng, nhưng như cậu biết đấy, ba nó không tán thành. Cả tháng nay hai người không gặp mặt nhau, tôi tưởng rồi chuyện cũng qua đi. Ai ngờ...

- Bà biết gì. Rồi còn nhiều cái bà không ngờ nữa xảy ra nếu vụ này không được giải quyết dứt khoát. Tôi nói thẳng là tôi không muốn cậu Nam liên lạc với Dự Thu nữa.

Nam cố gắng dẹp tự ái :

- Thưa bác, Nếu cháu có ý cưới Dự Thu ngay để chứng tỏ là...

Ông xua tay :

- Từ từ. Từ từ. A, cái đó thì không bao giờ. Không làm gì có chuyện đó cả. Tôi biết ba cậu. Ba cậu là ông Thành chứ gì ? Tôi biết lâu rồi.

Ông tiếp :

- Ông giám đốc hỏa xa hiện nay là bạn thân của tôi, hôm tháng trước đến đây cậu có gặp thì phải. Trong ít ngày nữa, ông ta sẽ là Tổng Trưởng trong chính phủ mới. Ông ấy muốn hỏi Dự Thu...

- Ba, con không bao giờ lấy ông ta hết.

Ông Trương cười nhạt :

- Rồi con sẽ đổi ý. Mà dù cho con không bằng lòng...

- Nhất định con không bằng lòng !

- Dù cho như thế đi nữa, ba cũng không bằng lòng cho con lấy cậu Nam, con hiểu chưa ? Ông giận dữ quay sang Nam - Đó là lời cuối cùng của tôi. Tôi nghĩ rằng...

- Anh...

Bà Trương nhấp nhòm trên ghế. Ông Trương lắc đầu:

- Không, tôi không muốn nghe...

Bà cắt đứt lời chồng :

- Anh, anh chưa nên nói như thế trong khi anh chưa bàn lại với em. Làm sao anh có thể nghĩ đến chuyện gã Dự Thư cho một người đàn ông nhiều tuổi còn hơn cả em nữa ? Nhất là Dự Thư là con em.

Ông Trương quắc mắt :

- À nó là con em ?

- Nó là con gái em ! Bà Trương nói lại - Vì nó là con gái, anh phải để cho em giải quyết chuyện này mới phải.

Ông Trương lấy khăn lau mặt. Mồ hôi chảy từng giọt trên thái dương ông. Ông gầm lên :

- Để em giải quyết à ? Để em giải quyết tức là để nó bỏ nhà theo trai, hiểu chưa ?

Ông hét rung chuyển cả căn phòng. Nét mặt bà Trương tái đi. Bà ấp úng không nói được gì trong khi bà muốn nói. Cuối cùng bà bật khóc.

- Em !

Ông Trương chợt tỉnh, ra khỏi cơn giận dữ mất khôn. Không những bà Trương mà cả Dự Thu và Nam Đàn đều đau lòng trước câu nói tàn nhẫn của ông. Cả hai đều không dám nhìn vào mặt bà Trương. Bà đang khóc ngất. Ông Trương lúng túng tới bên vợ :

- Anh lỡ lời...

Bà khóc rền rĩ. Ông Trương thốt trừng mắt với Nam Đàn :

- Đó cậu thấy chưa ? Nếu không có cậu, nhà tôi đâu có cảnh này. Ngày nào mà cậu còn tới đây, gia đình tôi còn xáo trộn...

Nam muốn biện hộ, nhưng lại im lặng. Ông Trương chỉ tay vào mặt Dự Thu :

- Cũng vì con, con thấy không ?

Nam không chịu được nữa :

- Thưa bác, không phải như thế. Dự Thu không có lỗi gì hết.

- À ! Ông hét lớn - Tôi cho cậu biết, cha cậu sẽ gặp rắc rối nếu cậu còn liên lạc với con gái tôi. Cậu thừa

hiếu ông Thành chỉ là một viên chức nhỏ của Nha hỏa xa chứ ? Không lẽ chỉ vì một đứa con gái mà cậu để ba cậu phải mất việc sao ?

- Trời ơi ba !

Dự Thu la to, sững sờ. Nam giận đến nổi tay chân run rẩy. Điều ông Trương vừa nói không khác gì một tiếng sét đánh xuống đầu chàng. Ngôi nhà đầm ấm mà cha mẹ chàng gây dựng trong bao nhiêu năm mồ hôi nước mắt hiện ra trong tâm trí chàng. Không, không bao giờ chàng muốn người cha tóc đã ngả hoa râm bỗng nhiên chỉ vì chàng mà phải buông rơi bao nhiêu công trình mà ông kỳ vọng sau nửa đời người tận tâm với chức vụ.

- «Ba»...

Chàng lắp bắp trong miệng, sống lưng lạnh toát. Ông Trương cười nhạt :

- Sao ? Tôi tin cậu không phải là một đứa con bất hiếu. Cậu hiểu rồi chứ ?

Nam nuốt nước miếng, thấy đôi môi mặn chát :

- Thừa vâng... tôi xin hứa không bao giờ trở lại đây nữa.

Chàng nhìn bà Trương :

- Xin phép bác, cháu về.

Chàng không biết nói gì với người yêu. Khuôn mặt nàng trắng nhợt. Chàng ra khỏi ngôi biệt thự không dám nhìn lại. Một cơn gió lạnh thổi qua sân, vài cánh phượng vĩ lá tả rơi xuống đầu chàng. Chàng rảo bước trên phố vắng, lẫn vào bóng đêm.

Chương 27

D ự Thư,

Khi nhìn con dấu Bưu Điện trên bì thư, hân em ngạc nhiên lắm. Tại sao anh lại ở Vĩnh Long ? Anh đi Vĩnh Long làm gì ? Em đã có bao giờ có dịp ghé cái thành phố nhỏ bé đẹp đẽ này chưa ? Nếu chưa em nên ghé một lần. Em chớ hiểu lầm là anh muốn gặp em lại ở đây. Không, anh thương ba anh lắm. Ba anh chưa hẳn già, nhưng đời người, khi tới tuổi ba anh, không còn gì có thể thay đổi được nữa. Ở cái tuổi đó, người ta chỉ mong được yên thân, lặng lẽ sống nốt những ngày cuối cùng của đời mình, bằng lòng với những hạnh phúc nhỏ nhoi tầm thường. Anh thương ba anh, anh sẽ giết ông nếu đẩy ông ra khỏi cái thế giới nhỏ bé nhưng thanh bình của ông hiện tại. Anh cũng không muốn ở lại Sài Gòn, và vì thế anh đi Vĩnh Long.

Hân em biết trước khi cưới vợ, Bính đã đi tổ chức cuộc sống mới của hân, nơi hân bắt đầu dạy học kiếm ăn ? Nhưng trong thời gian đi hưởng tuần trăng mật với Ý Hoa ở Đà Lạt, hân để trống căn nhà ba phòng hiện nay anh đang ở. Thế là anh xách vali xuống đây tá túc. Vợ chồng hân, sau tuần trăng mật kéo dài nửa tháng (hân vẫn hay ăn gian, kể cả cưới vợ) đã trở về. Anh

ở nhà dưới, làm người coi nhà luôn thể trong khi vợ chồng hẳn ở căn phòng lớn trên lầu.

Ý Hoa thương em lắm. Hoa nói tưởng là hai cô Ý, một cô Ý Hoa một cô Phương Ý - Cái tên thuở nhỏ của em chắc em chưa quên - Cùng là mùi thơm của hoa, thì phải lên hương cùng một mùa và tàn cùng một mùa mới phải. Thế mà mới đó Ý Hoa đã tàn, còn Phương Ý chưa sao hết !

Dự Thư cười buồn bã :

- Phương Ý mình mong được trở lại cái tên thời thơ ấu đó.

Nàng lại đọc tiếp lá thư của Nam Đàn :

Hôm nay Bính bắt đầu đi dạy. Ý Hoa cũng dạy một trường với chồng. Họ hạnh phúc quá phải không em ? Anh nhớ hôm ở Lương Sơn em cũng mong như vậy, nhưng mà điều mình mong lại không thực hiện được tí nào. Bính nói sẽ thu xếp để kiếm cho anh một chỗ dạy, hoặc ở trường công, hoặc ở trường tư, chứ số tiền bán xe anh tiêu gần cạn rồi, mà không còn cái xe nào khác để mà bán. Vả lại, anh đang thích cái thành phố này. Ý Hoa tinh thật, chính bà ta chọn nơi này đó. Bính cũng vậy. Thì ra người ta rất thực tế trong khi hình như chỉ

có mình là mơ mộng.

Anh nhớ em lắm, nhưng mà nhớ thể thôi, nhớ như nhớ một vùng trăng trong đáy giếng. Em cố gắng giữ gìn sức khỏe, đừng chạy xe tối ngày ngoài đường như hồi giận anh nữa. Cứ nghĩ tới cái cảnh có kẻ chạy xe phía sau em anh cũng thấy khổ. Anh làm gì có quyền được tức nữa, phải không Thu ?

Anh cũng có nhiều cảm tình đối với má em, nhưng không tiện hỏi thăm má. Anh cũng không định viết cái thư này cho em đâu, vì anh đã viết nhiều cái khác mà đã xé đi, cái thư này chẳng ra làm sao hết. Nhưng vừa hay Ý Hoa gửi thư cho Hạ Liên - Anh biết cô bé thỉnh thoảng có lại thăm em - nên anh viết ít dòng cho em. Anh sợ em đi tìm anh ở căn gác đường Cao Thắng, nên nhờ Liên chuyển đến cho em lá thư này.

Em đừng viết thư cho anh nhé. Không chắc anh ở Vĩnh Long lâu. Chưa biết chừng vài ngày nữa anh về lại Nha Trang, hay đi một nơi nào khác với Hậu nham nhờ. Hậu đang dự tính ra Bình Thuận khai thác hai cái tàu đánh cá của ông bố hẳn, rất có thể vào giờ chót, anh trở thành một chú dân chài...

Anh - Nam Đàn

Dự Thư ngậm ngùi đưa lá thư của người yêu cho Liên:

- Đọc mà coi.

- Tao đọc rồi. Thư không niềm sức mấy tao không đọc.

Cô bé cười hóm hỉnh nói tiếp :

- Mà thấy anh chàng tâm thần bất định chưa ? Lúc thì nói thích Vĩnh Long, sẽ dạy học ở Vĩnh Long, khi thì nói sẽ về lại Nha Trang, cuối cùng lại nói sẽ đi Bình Thuận. Coi chừng lát nữa ra đường, dám thấy đứng dưới cột đèn lắm.

Dự Thư lắc đầu :

- Không có đâu. Anh ấy có thể đi mọi nơi, nhưng sẽ không trở lại Sài gòn, ít ra là trong lúc này.

Liên thở dài thườn thượt :

- Thật ra tao cũng nghĩ thế. Về Sài gòn ông ấy dám lò dò tới đây kiếm mày lắm.

Dự Thư lơ đãng đáp :

- Không có đâu.

- Rồi làm sao ?

Nàng ra đứng bên cửa sổ :

- Chả làm sao cả. Không lẽ mày nghĩ là tao sẽ bỏ nhà ra đi ?

- Đừng có làm liều nghe Thu. Ai chứ mày thì dám lắm.

- Tao nhiều lần tự hỏi, nhưng không dám trả lời. Tao không phải là đứa có gan, nên chẳng làm gì được. Đúng là định mệnh đã an bài, nên xưa kia ba má mới đặt tên tao là Phương Ý. Phương Ý cánh hà thành, mày nhớ câu thơ chót trong bài thơ lòng kính ở nhà ông Bích không ?

- Không.

- Nghĩa là thom tho cũng chẳng làm nên cái gì cả.

Liên không tán thành :

- Thôi mày ơi, đừng có bi quan như một bà cụ non. Ở nhà mãi đâm chán đời đi rồi đấy. Thay quần áo đi với tao.

- Không.

- Mày biết đi đâu chưa mà từ chối ? Rõ thật là...

- Đi đâu ? Với mày thì đi xi nê là cùng chứ gì ? Tao không đi.

- Không phải đi xi nê. Ông Phùng mới gặp tao ngoài phố, nói đúng một giờ trưa nay Hàng Không VN sẽ cho bay thử chiếc phi cơ Boeing 747 gì đó, nếu mình muốn đi, tới nhà anh chàng trước 12 giờ.

Cặp mắt Dự Thư vụt sáng :

- Mà đi đâu ?

- Bay thử mà.

- Nhưng mà bay đi đâu mới được chứ ?

- Ai biết. Theo tao biết, chắc là bay lòng vòng trên trời cho mình ngắm Saigon Cholon từ trên cao, rồi... lại xuống.

Dự Thư gật đầu :

- Đi.

Liên chỉ ngón tay vào mặt bạn, cười trách :

- Mày thấy chưa, từ giờ nghe người ta nói xong rồi hãy từ chối, nghe không mày...

Dự Thư không để ý đến lời cảnh cáo của bạn, vội vàng đi thay quần áo. Nàng nói :

- Cái anh chàng Phùng có ý gì với mình không biết, cứ cho mình đi máy bay thử hoài. Tao nghi quá.

Liên cười ròn rã :

- Mà làm như anh ta muốn ám sát mà không bằng. Mà tưởng ai cũng được bay thử hả ? Quan khách không à, nói cho mà biết.

- Ông ấy nói với mà thế hả ?

- Ừ ông ấy bảo tới rủ mà đi cho vui, rồi nói thêm rằng đi bay thử phi cơ sướng lắm. Có bánh ngọt, nước ngọt, ăn thả cửa. Có chụp hình kỷ niệm, nhiều thứ lắm.

- Không lẽ ông ấy nói nó cũng ham chết máy bay hơn là phi cơ khác ? Vì thế mà tao muốn đi !

Liên lườm bạn :

- Đừng có điên.

Dự Thư lắc đầu :

- Chưa biết có điên không, nhưng có lúc tao nghĩ sao mình không chết quách đi có hơn không. Lát nữa máy

bay rớt cái âm, vậy là xong...

Liên rùng mình :

- Thôi mày ơi, tao không đi nữa đâu. Mày chết một mình đi.

- Đó mày thấy không, chính mày cũng sợ những chuyến bay thử mà.

Liên cãi :

- Không phải tao sợ, mà tao ghét cái ý nghĩ đen tối của mày. Sợ gì mà có cả ông Tổng Trưởng cũng đi ?

Dự Thư tròn mắt :

- Ai nói với mày thế ?

- Ông Phùng chứ ai.

Liên chột nhó le lưỡi :

- Chết cha, không được mày ơi. Có phải ông Tân tổng trưởng nguyên là ông giám đốc hỏa xa không ? Tức là bạn ba mày ?

- Chứ còn gì nữa.

- Nghĩa là ba mày cũng có mặt trong chuyến bay ?

Dự Thư cười nhạt :

- Còn gì nữa. Hừ.

- Thế thì tội mình không đi được rồi.

- Có đi được tao cũng không thèm đi. Tao nghĩ đây là một âm mưu của anh chàng Phùng. Mà gặp anh chàng ở đâu ?

- Ngay gần nhà tao.

- Anh chàng đón mày đây. Đón mày để bảo mày tới rủ tao đi.

- Cũng có lẽ, vì anh chàng nói nhiều lần là nên rủ mày đi cho vui.

Dự Thư cười áo :

- Vậy thì suýt nữa tao mắc mưu anh ta. Và mắc mưu ba tao luôn.

Liên ngơ ngác :

- Cái gì mà ghê thế ?

- Mày không hiểu à ? Hôm qua ông Phùng có đến đây, tao không xuống. Chỉ có ba tao tiếp thôi. Má tao bệnh mấy hôm nay, cũng không xuống. Trong nhà này

chỉ có ba tao thích anh chàng. Có lẽ ông bảo anh chàng nên rủ tao đi chơi cho khuây khỏa. Và trong chuyến bay thử này, ông muốn đẩy tao vào tay hai người đàn ông đó.

Liên cau mặt :

- Nói bậy đi.

Thư cười, nụ cười thích chí :

- Dĩ nhiên là một trong hai người đàn ông đó thôi chứ. Tao bằng lòng người nào cũng được hết. Dĩ nhiên là ông muốn... Nhưng mà tao không đại.

Liên ngẩn ngơ :

- Chuyện mày vừa nói khiến tao sợ quá. Kinh khủng quá.

- Nhất định là kinh khủng rồi.

- Oái.

Liên la to, nhảy tránh sang một bên. Cô bé bị Dự Thư néo một cái đau điếng.

- Suýt nữa thì em hại chị nhé. Thốt nhiên nàng nghiêm mặt hỏi bạn - Hay là mày làm nội tuyến cho ông Phùng,

tính hại tao đây hờ con ăn vật ?

- Tầm bậy đi. Nhưng mà... Liên ngưng ngáp - Mà tính chung tình với anh Nam sao ? Chờ được không ?

- Không biết.

- Rồi làm sao ?

- *Làm sao cũng chẳng làm sao*
Dẫu có thể nào cũng chẳng làm chi...

Dự Thư không đọc hết được bốn câu thơ gàn bướng của Phan Khôi mà nàng từng nghe Hậu đọc. Ngoài sân, hình như hoa phương vĩ đã thừa thốt trên cành. Mùa hạ đang qua, dù mùa hạ mới tới...

Chương 28

Bà Trương ngã bệnh hai hôm nay sau nhiều ngày gượng đi đứng một cách mệt nhọc. Bà không nằm chung phòng với chồng nữa, mà lên ở cạnh Dự Thu, trong căn phòng nhỏ cạnh phòng nàng. Dự Thu ở nhà săn sóc mẹ. Nàng biết bà không những chỉ bệnh mà thôi, bà còn sa sút tinh thần quá nặng, và trải qua những ngày bi lụy không người an ủi. Thêm vào đó, bà còn ân hận về quá khứ của mình, một quá khứ đã làm tan vỡ mối tình thơ mộng của con. Bà u uất, thường khóc thâm vào mỗi buổi chiều.

- Má hay là má với con đi đâu chơi xa cho khuây khỏa. Má có thích đi Đà Lạt không ?

- Má ra Long Hải cũng được đấy.

- Má có đi... Vĩnh Long không ?

Lần nào bà Trương cũng lắc đầu. Cuối cùng, Dự Thu chỉ biết đi ra đi vào ủ dột lây. Chiều nay trước khi đi làm ông Trương lên phòng vợ hăm hỏi qua loa, không như ngày hôm trước. Ông nói bặt. Ông có vẻ lo lắng, nét lạc quan không còn nữa. Rất có thể ông được đề cử làm Đồng Lý về ngôi tại bộ, mà cũng rất có thể ông phải rời chức vụ hiện tại. Dự Thu đợi khi ông đi rồi mới

tha thân xuống nhà.

- Cô...

Chị người làm hình như đang rình rập ai, nét mặt căng thẳng, tò mò hơn là sợ hãi. Chị vậy nàng xuống trong khi nàng còn đang bước trên những bậc thang.

- Có người trông dữ tợn lắm, đi qua đi lại nhà mình hai ba lần rồi, lần nào em cũng thấy ông ta ngó vào, như thể người quan sát địa thế đó cô.

Nàng nhú mày :

- Đâu ?

- Ông ta vừa đi qua. Thế nào ông ta cũng còn quay lại.

- Chị thấy ông ta lâu chưa ?

- Lâu rồi cô. Từ lúc ông còn ở nhà. Em đoán là ông ta đợi cho ông đi khỏi rồi mới dở trò.

Dự Thư giật mình. Cứ theo lời chị người làm nói thì người lạ không phải là người đáng hoàng. Nàng bắn khoăn hỏi :

- Trông ông ta ra sao ?

- Dữ lắm, râu ria xồm xoàm, hai con mắt nảy lửa.

Ngay lúc đó chuông cổng reo inh. Cả hai người cùng giật mình.

- Trời ơi, mở không cô ?

Dự Thư bước ra sân :

- Ban ngày ban mặt thế này sợ gì. Tuy nhiên...

Nàng ngừng nói, vì vừa trông thấy dưới khe cổng một đầu ống nhôm bọc cao su. Người lạ chống nạng. Không có lẽ...

Nàng vội vàng mở cổng, vụt reo lớn :

- Bác Bích !

Người lạ chính là ông Bích. Ông Bích bước vào sân tòa biệt thự, đứng ngó tàng hoa đỏ rực và ngôi nhà đồ sộ, sang trọng. Ông mặc chiếc áo sơ mi trắng cắt rất khéo, và chiếc quần len xám. Ông quay lại ngó Dự Thư, cặp mắt long lanh trù mến. Nàng nhảy một bước lên phía trước mặt, nói :

- Mời bác vào trong nhà, ba cháu đi vắng.

Nàng suýt đưa tay bịt miệng. Câu nói của nàng nghe mâu thuẫn quá. May mà chị người làm đã chạy xuống bếp.

- Má có nhà chứ Dự Thư ?

Ông gọi nàng bằng tên, nàng hơi ngạc nhiên. Nàng mời ông ngồi :

- Bác đợi cháu gọi má xuống.

Bà Trương hiện ra như một cơn gió trên đầu cầu thang. Dự Thư rảo bước theo sau mẹ, nét mặt ngơ ngẩn. Bà vén sơ mái tóc, đi thẳng xuống nhà ngay lúc nghe nàng nói tên người khách. Bà tới thật gần ông Bích. Ông đã rời ghế đứng dậy. Khác với bà, ông Bích trầm tĩnh hơn nhiều.

- Nhục Lan, cô không khác xưa bao nhiêu.

- Anh... anh đến đây làm gì ?

Ông Bích cười nhẹ :

- Cô không nói chuyện với tôi được một hai giờ đồng hồ sao ? Tôi đến đây từ lúc chưa tới mười hai giờ, song thấy xe hơi đậu trong sân, tôi không vào. Tôi không làm phiền cô đâu.

Hai người ngồi xuống ghế. Dự Thu đích thân mang nước ngọt ra, thay vì gọi chị người làm. Bà Trương sợ hãi, xúc động lẫn lộn. Bà nhìn cái nạng của ông Bích mà không dám nhìn xuống chân ông.

- Cô được mấy cháu nhỏ ?

- Ba.

Dự Thu nũng nịu :

- Bốn chứ má. Còn con nữa nè.

Ông Bích cười dịu dàng :

- Dự Thu lớn rồi.

- Cháu còn nhỏ xíu à.

Nàng bẽn lẽn biện hộ. Nàng le lưỡi khi nói xong. Ông Bích hỏi :

- Còn nhỏ thật sao ?

- Cháu còn nhỏ thật mà. Cháu còn đi học, cháu ưa ăn quà, cháu thích đi chơi. Hôm tới nhà bác ở Lương Sơn, cháu vào tận trong bếp lục đồ ăn.

Ông Bích lắc đầu :

- Cô vào thám thính chứ lục đồ ăn hời nào. Nếu quả cô tham ăn thì mấy trái xoài của tôi đã không còn nguyên vẹn.

- Trời ơi, bác để đâu ? Cháu không thấy đấy !

Bà Trương xen vào câu chuyện. Bà sợ bị bỏ quên nếu không lên tiếng :

- Sao anh biết tôi ở đây mà tìm đến ?

- Nhờ cái điện tín cô đánh cho ông Thành. Đêm qua chúng tôi không ngủ để nói chuyện xưa, và chuyện nay. Ông đốt một điếu thuốc lá, nói tiếp - Cách đây vài hôm ông Thành ra Lương Sơn thăm tôi, do đó tôi mới biết chuyện tình duyên của Nam Đàn và Dự Thu. Nghe ông nói tới ông Trương, tôi hiểu ngay. Tôi nhớ lại con bé khi nó tới nhà. Điều tôi nhớ nhất là khi nhìn tấm tranh có hai câu thơ Lan Nhược tự Xuân Hạ... Phương Ý cánh hà thành, nó nói nó có đọc ở đâu rồi. Lúc bấy giờ tôi không nghĩ ra đó là những câu thơ tôi ghi sau một tấm hình chụp cô ở Lương Sơn. Làm sao tôi có thể nghĩ ra được chứ ? Khi nghe ông Thành nói, tôi bàng hoàng cả người.

Ông nhìn Dự Thu, nàng không hiểu sao cái nhìn của ông lạ quá. Nàng đỏ bừng mặt. Ông nhìn nàng từ đầu

đến chân với một nụ cười :

- Phương Ý.

Dự Thu giật mình. Ông này lại biết cả cái tên hồi mới đẻ của nàng nữa sao ?

- Phương Ý.

Nàng nhú mày :

- Bác biết tên đó của cháu nữa ?

Ông cười có vẻ mỉa mai, có vẻ chế giễu :

- Phương Ý là mùi thơm của hoa, biết chứ !

- Hương thơm.

Ông cười ha hả :

- A nó sửa lưng tôi. Đúng rồi hương thơm chứ không phải mùi thơm. Người ta quen nói mùi thơm, nhưng mùi là dùng cho thực phẩm, những cái gì ăn được. Hoa phải nói hương thơm mới đúng. Nhưng mà hương thơm không ăn được !

Ông vẫn cười. Dự Thu bắt đầu thấy lạ lùng. Niềm vui trong lòng nàng lắng xuống, nàng tò mò theo dõi câu chuyện của hai người. Ông Bích tiếp tục nói. Lần này

ông nói với bà Trương :

- Chính vì cái tên Nhược Lan của cô mà tôi mới đặt tên cho nó là Phương Ý. Cả hai danh từ đều có trong một bài thơ.

Dự Thư như bị sét đánh :

- Má chuyện gì vậy má ?

Bà Trương thở ra, mặt nhọc, nhưng bà cố gượng cười:

- Con chưa hiểu ư ?

- Không lẽ...

Nàng nhìn mẹ rồi nhìn ông Bích. Nhìn ông Bích rồi lại nhìn mẹ. Bà Trương gật đầu. Bà chỉ ông Bích :

- Dự Thư đây là ba con.

Nàng ngó ông Bích. Nàng vụt nhớ lời dì Bạch Lan hôm ở chùa Báo Thiên. Dì nói nàng giống bố, trong khi nàng chẳng giống ông Trương tí nào. Nàng ngó người đàn ông đang nhìn nàng cười, nụ cười héo hắt dần. Có lẽ nàng giống ông thật, tuy rằng ông để bộ râu quai nón xum xuê che gần kín hai má.

- Dự Thư, đây mới là ba con.

Bà Trương nghẹn ngào nhắc lại với con gái. Bà thấy con ngơ ngác mà đau lòng. Ông Bích cũng không nói gì. Ông hút thuốc lá thờ khói mù mịt.

- Má sinh con ở Lương Sơn năm 1955, năm nay con 18 tuổi. Tới năm 1958 má mới vào Sài Gòn, với... ba của các em con bây giờ.

Bà nói một cách khó khăn. Cổ họng bà như bị chặn lại :

- Trước kia trong khai sinh con tên là Phương Ý, và tên ba con là Bích. Bích này này. Vào Sài Gòn, khi con có em, ba của em con mới đi khai sinh lại cho con, với hai người chứng giả mạo ở tòa hòa giải. Thế là con có tên là Dự Thư, và...

Ông Bích mĩa mai :

- Và con có ba mới. Giọng ông cay đắng trong khi ông không muốn như thế - Cái gì cũng tân kỳ phải không cô ?

Bà Trương gạt nước mắt :

- Em có lỗi với anh, nhưng vì lỗi của em quá nặng, nên khi muốn quay trở về thì em không dám nữa. Em đâu có ngờ trong lúc xô đẩy anh, em làm anh té vào

đường sắt.

Bà bật khóc, nước mắt ràn rụa. Lần này bà mới cúi nhìn chân trái của người chồng cũ. Bà không thấy gì vì ông đi vớ. Dự Thu cũng khóc. Bây giờ nàng mới hiểu vì sao ông Bích bị tàn tật. Chính người đàn bà ông thương yêu đã đẩy ông xuống đường khi con tàu đang chạy. Dự Thu không nhớ một mảy may nào về chuyến tàu ấy, thế mà lạ thay, trong tâm trí nàng, hình ảnh con tàu vẫn hiện ra. Con tàu thật dài, kéo theo 18 toa, rời khỏi nhà ga Ngọc Hội vào lúc trời chập choạng tối. Cuộc xung đột thật thê thảm. Cha nàng đeo khẩu súng săn trên lưng cưỡi mô tô chạy ào trên quốc lộ 1, đuổi theo con tàu. Hẳn là khi má nàng trốn đi khá lâu ông mới biết. Khi ông biết thì bà đã đem nàng lên tàu, đã nép mình trong bóng một người đàn ông khác. - Con đừng bao giờ tiêu quá nhiều tiền của người khác - Ba nàng liệng mô tô ngoài sân ga Ngọc hội, xách súng nhảy lên con tàu đã chuyển bánh, đang chạy về hướng Sài gòn, sau khi ông suýt giết lầm ông Thành, người vừa thay thế ông Trương làm xếp ga Ngọc hội. Ba nàng chạy trên nóc tàu, tìm cho được toa ông Trương đang đem theo má nàng. Lúc nhảy lên, ông đánh rơi khẩu súng xuống đường, chứ nếu không, chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng cái cảnh trước mắt mà ba nàng nhìn thấy đã biến ông thành đá, ông không còn hành động được

nữa. Thay vì sợ hãi, van xin, Nhược Lan đã nép mình vào ngực ông Trương, xua đuổi ba nàng.

- «Anh đừng đeo theo tôi nữa chứ, tôi có phải là con nợ suốt đời của anh đâu ? Anh bỏ tôi đi ! Tôi van anh ! Bỏ tôi đi, tha tôi đi !»

Ông Bích rùng mình. Ông hoa mắt. Nhược Lan bế nàng lên, đưa ra phía trước :

- «Anh có tha tôi không, hay anh muốn bắt nợ tôi suốt đời ? Anh có muốn tôi ném nó xuống đường không hả ? Tôi vào tù hay là tôi đi, chứ không bao giờ tôi trở về với anh hết. Anh hiểu chưa ?»

Đứa nhỏ bị ném vào góc toa, khi người soát vé đột ngột xuất hiện. Nhược Lan la lối xua đuổi anh ta đi. Ông Trương tiến lại về phía anh ta, phát tay cho anh ta lui. Nhược Lan xô vào người ông Bích. Trong lúc bàng hoàng, ông không ngờ, không chống cự nổi. Ông không đề phòng vợ. Ông chỉ đề phòng tình địch. Chính vì thế mà ông bị xô té xuống đường một bàn chân ông nằm trên đường sắt. Ông hét lên, ngất đi. Con tàu 18 toa vẫn đều đều lăn bánh trên đường sắt, vĩnh viễn mang theo những người thân yêu nhất đời của ông...

Ông Bích vẫn hút thuốc như ông khói xe lửa. Đợi cho bà Trương nói xong, tiếng khóc dịu bớt đi, ông mới lên tiếng :

- Tôi rất vui lòng được nghe cô nói như thế. Ít ra tôi cũng phải được nghe thấy cô nói thế, tuy rằng lời nói không mua được việc làm.

Bà Trương gạt nước mắt :

- Anh mới về Sài gòn phải không ? Anh ở tạm đâu chưa ?

- Tôi chưa nghĩ đến chuyện đó. Nếu việc chưa xong tôi sẽ ở tạm trong một khách sạn nào đó.

Bà Trương sợ hãi :

- Việc gì đó anh ?

Ông nhìn người vợ cũ một cách nghiêm khắc :

- Việc của con bé này.

Vừa nói ông vừa chỉ Dự Thu. Bà Trương im lặng, vẻ lo âu hiện trên vùng trán bà.

- Hẳn cô hiểu là nếu tôi không biết thì thôi, còn một khi đã biết, tôi không thể không can thiệp. Cô và chồng

cô cảm nó yêu Nam Đàn, trong khi chính ông Thành lại cảm con trai lấy Phương Ý, chỉ vì họ tưởng nó là con của chồng cô bây giờ. Tôi nói cho vợ chồng ông Thành hay chuyện rồi. Tôi tới đây vì chuyện đó.

Ông ngó quanh :

- Nhà cô sang trọng quá, giàu tiền giàu bạc, tôi tin rằng hai người xá gì một đứa con gái không phải của mình ?

Ông cười lạnh lẽo. Bà Trương lắc đầu :

- Anh đừng nói thế với em. Nó là con em. Em yêu thương nó nhất nhà.

- Bây giờ cô tính sao ? Bà Trương ngồi im.

- Nếu cô không tính được, để tôi tính cho.

Nét mặt bà hoảng hốt. Bà áp úng :

- Anh hỏi lại ý kiến nó đã.

Dự Thu cũng đã nín khóc. Từ khi biết ông Bích là cha mình, nàng hoang mang, vui buồn lẫn lộn. Càng nghe ông nói, nàng càng thấy nhẹ nhõm. Ông vừa mở tung một cánh cửa cho nàng. Nàng không phải là con ông Trương, nghĩa là những khó khăn sẽ không còn nữa.

Nàng đang nghĩ tới Nam Đàn.

- Phương Ý !

Ông Bích hát hàm. Ông nhìn nàng đắm đắm.

- Thưa bác...

Ông cười :

- Có ai gọi cha bằng bác bao giờ không ? Má con vừa hỏi ý kiến con về vụ Nam Đàn đấy. Con còn yêu nó không, hay là...

Dường như ông lại muốn mỉa mai. Nàng gật đầu, thẹn thùng :

- Thưa... còn chứ. Ảnh mới viết thư cho con.

Bà Trương nhú mày :

- Bao giờ ?

- Hai hôm nay. Hạ Liên mang tới cho con.

Bà thở dài :

- Thế ra con vẫn liên lạc với nó. Con không biết rằng nếu...

Ông Bích chen vào :

- ... Nếu hai đứa nó còn liên lạc với nhau thì ông Thành mất việc, phải không cô ? Cô khỏi lo chuyện đó. Ông Tân giám đốc hỏa xa là bạn thân của tôi cũng như của ông Thành.

Bà Trương nhấp nhòm :

- Anh nói...

- Chồng cô chưa cho cô hay à ? Hẳn phải đi theo ông giám đốc cũ, có thể khá hơn, nhưng cũng có thể sẽ rất vất vả. Nhưng mà thôi, nói chuyện đó làm gì ? Ông lộ vẻ nóng nảy - Cô tính sao, hay là để tôi tính ?

- Anh tính sao ?

Ông Bích xem giờ :

- Tôi chờ chồng cô về.

Bà Trương run rẩy :

- Không được đâu. Thà là anh giết em. Vâng, anh để em tính.

Ông Bích đứng dậy :

- Tôi thấy như thế phải hơn. Chỉ cần cô khéo léo một chút. Cứ coi như cho nó đi lấy chồng, có gì thiệt hại

đâu? Dù lấy ai nó cũng vẫn là con cô, trong khi nếu nó lấy Nam Đàn, tôi sẽ có dịp gần nó.

Ông cố làm ra vẻ thản nhiên nói tiếp :

- Tôi có một đứa con duy nhất đó, Nhược Lan. Thế mà mười lăm năm nay tôi không được thấy con tôi.

Dự Thu vốn có cảm tình đặc biệt với ông Bích ngay từ khi chưa biết đó là cha mình, nay nàng càng thấy thương ông hơn. Nàng tới gần cha, e thẹn nói :

- Chắc má sẽ lo xong, ba. Con sẽ về Lương Sơn ở với ba.

Ông đặt tay lên đầu con gái. Ông khóc. Ông lại xem giờ.

- Ba có việc gì vội hả ?

Ông lắc đầu.

- Sao ba xem giờ hoài ?

- Ba sợ... Ông Trương về, chắc má con sẽ khổ, mà việc của con càng thêm khó khăn. Tốt hơn là ba nên lánh mặt...

Ông nhẫn nhục quá, lòng nhẫn nhục của ông bao la như thế, thảo nào ông sống lẻ loi chịu đựng một mình nỗi khổ chẳng phải do ông gây ra. Không những ông không oán trách vợ, mà lại còn lo cho bà nữa.

Càng nghĩ, nàng càng tức thay cho cha. Nàng nhẫn nhó :

- Việc gì ba phải sợ ?

Ông vỗ vai nàng :

- Ba có sợ ai đâu. Ba sợ ba không dẫn được con nóng giận khi thấy hấn. Vừa nói ông vừa vỗ tay vào bụng mình.

- Chi vậy ba ?

Dự Thụ sờ vào bụng ông Bích, thốt giật tay lại. Ông đeo một khẩu súng nhỏ.

- Đùng ba.

- Ba có nói với ông Thành hoặc là ba đem con về cho Nam Đàn và cho ba, hoặc là không bao giờ ông bà Thành còn thấy ba nữa.

Ông cười khà, nói ngay sang chuyện khác bằng cách hỏi người vợ cũ :

- Cô có nhắn gì Bạch Lan không ? Mỗi tháng Bạch Lan vẫn tới Lương Sơn lấy tranh của tôi về Nha Trang bán. Cô ấy kiếm tiền giúp tôi nhiều lắm.

Bà Trương lắc đầu. Ông Bích phản nản :

- Cô đó cũng rắc rối. Biết Phương Ý ra Nha Trang mà không nói cho tôi hay.

- Cô ấy ghét em có gì lạ đâu.

Ông Bích ôm vai con gái, bước đi. Được vài bước, ông quay hỏi bà Trương :

- Cô chắc làm xong việc chứ ? Chắc là tôi không phải quay lại đây chứ ? Hấn đang giao động về danh vọng, chắc việc con bé này không khó như trước nữa đâu.

Bà Trương đưa người chồng cũ ra sân :

- Vâng, em sẽ phải làm xong.

- Vậy tôi đi.

- Anh...

Ông Bích phác một cử chỉ mơ hồ trong không khí :

- Thôi tôi đi.

Hai cha con ra tới đường, không ai quay lại lấy một lần, bỏ mặc bà Trương lạc lõng trên thềm nhà. Bà đứng đó một lát rồi lui thủi quay vào. Trước cổng biệt thự, hai cha con còn đứng lại một lúc nữa. Dự Thu hỏi cha :

- Bây giờ ba đi đâu ?

- Ba đi Vĩnh Long đón Nam Đàn. Ông Thành cho ba biết nó đang dạy học ở đây.

- Bao giờ ba trở lại Lương Sơn ?

- Trong vòng hai ngày. Nhớ bảo má đánh điện tín cho ba biết tin.

- Ba...

Nàng xao xuyến, không muốn rời cha.

- Con đừng lo gì nữa hết. Ba biết thế nào cũng xong. Bây giờ ông Trương không còn mong gì hơn là được ngồi lại chức vụ cũ. Ba đã nhờ ông tân giám đốc can thiệp rồi. Ba đi nhé.

Nàng gật đầu, đứng nhìn bóng cha cho tới khi ông leo lên một chiếc taxi. Hai dòng lệ lại trào lăn trên má nàng.

Chương 29

Thạch Bích bức tường đá. Thạch Bích bức tường đá.

Dự Thu lắm bầm nhắc đến tên cha khi trở vào phòng khách. Tâm trí nàng giờ đây đã sáng sủa như bầu trời trong vắt. Những linh cảm phảng phất trước kia không còn nữa, vì sự thật bị che phủ trong bao nhiêu năm bỗng lộ nguyên hình, như mặt trời vừa ra khỏi mây mù sau một cơn mưa ào ạt. Nàng có cảm tưởng nàng đang bước ra ngoài thiên nhiên cao rộng sau nhiều ngày giam mình trong bóng tối một căn phòng kín cửa. Những chi tiết mơ hồ nhất, những linh cảm xa xôi nhất cũng đã tan biến. Tất cả lùi khuất lại phía sau như một tấm phong, trên đó lộ lộ hiện hình khuôn mặt cha nàng, rực rỡ trong ánh sáng mùa hè. Khuôn mặt đó đã từng bị chìm khuất, bị bôi xóa trong suốt mười lăm năm qua. Nghĩ tới đó nàng thấy giận mẹ vô cùng. Nàng đưa mắt tìm bà, bỗng hốt hoảng thấy bà ngã người trên thành cầu thang, như thể sắp ngã xuống.

- Má !

Bà Trương bám chặt lấy tay vịn trên đầu cầu thang, đầu tóc rũ rượi. Bà có vẻ sắp ngã đi.

- Má !

Dự Thu chạy bay lên, đỡ được bà. Lưng áo bà xâm xấp mồ hôi, thân thể lạnh toát.

- Má làm sao thế ? Con đưa má đi bác sĩ nhé ?

Bà Trương gượng lắc đầu thì thảo :

- Cho má vào phòng. Má chóng mặt quá.

Khuôn mặt bà tái xanh, rịn mồ hôi. Dự Thu đoán mẹ bị trúng gió trong cơn xúc động thái quá, hai ngày hôm nay bà đã ngã bệnh sẵn. Nàng dìu mẹ xuống giường, bần khoản hỏi :

- Má thấy trong người thế nào ? Hay là con gọi bác sĩ đến nhé ?

Bà lắc đầu nhẹ :

- Không sao đâu con. Con lấy cho má lọ dầu là được rồi.

Nàng thoa dầu cho mẹ, thấy bà tỉnh táo dần. Ít phút sau bà gượng cười nói :

- Ba đi rồi hả con ?

Giọng bà thật dịu dàng. Nàng gật đầu :

- Ba đi Vĩnh Long. Anh Nam đang ở Vĩnh Long, ba xuống cho anh ấy biết tin.

- Ba có dặn gì con không ?

- Ba nói sau đó ba về Nha Trang cho ông bà Thành hay chuyện và đợi tin má.

Nàng lo ngại nhìn mẹ. Nàng biết bà đang rối như tơ vò về chuyện của mình. Đọc được ý con bà Trương nói:

- Con đừng sợ, chuyện con thế nào rồi cũng giải quyết được. Trước kia khác, bây giờ khác. Trước kia má sợ sự thật, nhưng bây giờ con đã biết sự thật đó rồi. Bà nhìn lên trần nhà, nói tiếp - Con cũng không nên trách ba của các em con, vì trong lúc nóng nảy, lo ngại, ông đã không biết làm gì hơn là gọi con về cho bằng được. Ông tưởng như thế là dấu được mọi chuyện... Thật ra nếu ông không làm như thế có lẽ đến bây giờ con vẫn chưa biết được tông tích con.

Dự Thư gật đầu :

- Vâng. Con hứa với má là con sẽ không oán trách gì hết.

- Con thấy không, ba con đã gặp con ở Long Xuyên mà còn không nhận ra con, con cũng không nhận ra ba con, thế thì con nên cảm ơn ba của các em con mới phải.

- Vâng.

Dự Thụ thấy mẹ nói có lý, mặc dù nàng biết bà đang biện hộ cho ông Trương. Thật tình lúc này nàng không oán trách ông một mảy may nào. Bà Trương nghiêm mặt nhìn nàng hỏi :

- Con có tin rằng chính má muốn con gặp ba con không ?

Dự Thụ không tin, song không nói cho mẹ biết ý nghĩ của mình.

- Con không tin má biết. Nói cho đúng thì má không chủ tâm cho con gặp ba con, vì thật là khó nói cho con hiểu những chuyện xảy ra trong quá khứ. Nhưng trong thâm tâm, má cầu mong hai cha con nhận ra nhau. Chính vì thế mà má bảo con tới gặp dì Bạch Lan.

Dự Thụ biết mẹ mình rất thành thật, nên lắng tai nghe. Bà tiếp :

- Nếu má cô tình dầu tông tích con, không đời nào má cho con địa chỉ của dì Bạch Lan hết. Má có liên lạc với dì Bạch Lan bao giờ đâu. Má bảo con tới thăm dì cũng chẳng có việc gì hết, con nhớ chứ ?

Nàng gật đầu hồi hận đã có lúc ghét bà. Khi đi Nha Trang bà bảo nàng tới thăm dì, bà còn dặn nàng nên tới thăm thường nữa.

- Má không đủ can đảm tự mình nói ra cho con biết, nhưng má cũng không cố tình dầu con, Dự Thu ạ.

Dự Thu ngắt lời mẹ :

- Vâng con hiểu.

Mắt bà sáng lên :

- Con hiểu chứ ?

- Con hiểu má. Nàng nói với một nụ cười.

Bà Trương hân hoan tiếp :

- Chính vì không tự mình nói được, má mới mong có sự tình cờ run rủi cho con tìm biết tông tích mình. Má cũng mong một cách mơ hồ thôi, con biết thì hay cho con, mà con không biết thì thôi, má đỡ ân hận. Má từng nghĩ thậm nếu trời muốn thế nào, má sẽ tuân theo như

thế. Má không cố tình một chút nào trong việc này hết. Nếu cố tình, má đã không cho con gặp một người oán ghé má suốt đời...

Dự Thư mơ hồ hiểu bà đang nói đến dì Bạch Lan. Nàng bỗng nhớ hôm gặp dì trong chùa Báo Thiên, dì không hỏi thăm ông Trương một lời nào, trong khi dì hỏi tất cả mọi người, kể cả những đứa em nàng, những đứa nhỏ mà dì chưa từng gặp bao giờ. Hai dòng lệ bỗng trào ra khỏi khoé mắt bà Trương. Bà nức nở :

- Má ân hận nhiều lắm, tuy má biết có ân hận cũng chẳng cứu vãn được những lầm lỗi của mình. Bà khóc ngất, nói không thành tiếng - Ở đời nếu mình phạm những lỗi nhỏ, thế nào cũng có dịp sửa đổi, nhưng khi đã phạm lỗi tày đình thì không còn cách gì chuộc lại được.

Dự Thư an ủi mẹ :

- Con không giận má đâu. Con chắc ba cũng không giận má nữa. Nếu giận má, không đời nào ba còn treo chân dung má trong phòng ba nữa.

Bà Trương lắc đầu quây quây :

- Má không nói chuyện đó. Má xa ba con cũng vì ba con một phần. Hồi đó ba con mê săn bắn lắm, có khi

vắng nhà hai ba ngày liền. Má sa ngã mà để cho em mình đau khổ, đó là điều không bao giờ má có thể hiểu được. Thế mà má đã làm mới là khốn nạn cho má...

- Má !

- Con biết dì Bạch Lan là ai không ? Dì chính là vợ của ba các em con bây giờ.

Dự Thu ngồi xững như khúc gỗ. Không bao giờ nàng có thể ngờ được chuyện ấy, mặc dù trong xã hội không thiếu gì những vụ hai chị em cùng lấy một chồng. Nàng đứng dậy ra khỏi phòng. Nàng không muốn nghe một chút nào nữa.

Dự Thu nhớ đến cô bé mang nước trà cho Nam Đàn và nàng uống, khi hai người tới chùa Báo Thiên. Cô bé chắc là con nuôi của dì, vì nó chẳng có vẻ gì là con dì. Con dì nếu còn sống nay cũng phải lớn hơn nàng một hai tuổi. Phải chăng số phận của dì là phải sống cô độc ?

Thấy mẹ quá xúc động. Dự Thu đứng lên, để bà nghỉ ngơi :

- Chuyện qua rồi má.

Bà vẫy tay bảo nàng ở lại :

- Má phải cho con biết hết, như thế má mới an lòng. Má biết rằng ba con khinh má...

Nàng ngắt lời mẹ :

- Không có đâu má. Con tin chắc không có chuyện đó đâu.

Cặp mắt bà long lanh hy vọng :

- Con chắc chứ ?

- Con chắc mà. Bây giờ ba không nghĩ tới chuyện gì khác ngoài chuyện hội họa. Ba mê vẽ suốt ngày.

Tuy nói một cách vui vẻ nhưng nàng thấy buồn. Mấy đứa nhỏ ở Long Xuyên cũng còn phải nói ông Xếp ga chỉ vẽ đá với thuyền, đá cô đơn sừng sững và thuyền thì mắc cạn. Cặp mắt bà Trương đã ráo lệ. Bà thân mật bảo con :

- Hồi xưa má cho ba con là người khô khan, sau này má mới biết mình lầm. Vọng tưởng nhiều quá, má quên mất những gì đang có trong tay. Nếu má còn khuyên được con, má khuyên con nên sống ở Long Xuyên.

- Con thích chỗ đó lắm. Mấy năm trước con có đọc một cuốn truyện dịch này đề là Nội Cỗ Của Thiên Đường. Long Xuyên theo con chính là nội cỗ của Thiên

Đường đây.

Bà Trương vui vẻ :

- Con nói như thế má thật mừng. Lúc bằng tuổi con má lại chỉ mê những nơi phồn hoa lộng lẫy. Sau đám cưới, con nên bảo Nam Đàn về đó mà ở.

- Vâng. Con cũng định thế. Con muốn về ở cạnh ba má ạ.

Người mẹ cảm động, gạt đầu tán thành. Dự Thu cười hóm hỉnh nói tiếp :

- Con còn có ý định bắt ba lấy vợ nữa, má bằng lòng không ?

Hai mẹ con cùng mỉm cười. Cửa khép lại rồi mà Dự Thu như còn nhìn thấy nụ cười hân hoan của mẹ.

Chương 30

Ông Bích đưa Nam Đàn trở lại Sài gòn bằng một chuyến xe đò rời Vĩnh Long từ lúc còn tờ mờ sáng. Tới bến ông ra trạm hàng không ghi chỗ về Nha Trang trong khi Nam xin phép ở lại Sài gòn một ngày. Ông chắc lưỡi khi hai người chia tay :

- Cũng được. Nhớ đừng gây thêm chuyện rắc rối nhé?
- Cháu đâu có muốn mất vợ.

Ông cười khà khà lên xe đi. Nam nhìn theo ông với ánh mắt tràn đầy ân cảm, cho tới khi chiếc taxi khuất hẳn ở một góc đường, chàng mới gọi một chiếc xe khác tới nhà Hà Trường. Chàng vẫn si tập sự đang cầm cúi viết, khói thuốc lá mù mịt trước mặt. Nam nhẹ nhẹ bước tới gần mà anh ta vẫn không hay biết. Anh ta bỗng dừng bút, cầm tờ giấy lên ngâm nga :

- Tôi tự hỏi tội lỗi là gì
Mà tội lỗi thom như trái táo ?
Tôi yêu một người đàn bà không phải vợ tôi
Một người đàn bà đã sống nửa cuộc đời
Đầy giông bão
Khi đời tôi còn ngát tuổi Thanh Xuân
Khi trái tim tôi còn trắng vô ngần

Như... như cái gì nhỉ ?

Anh ta ném tờ giấy xuống bàn, mỗi một điều thuốc trong khi trên cái gạt tàn điều thuốc đang hút dở dang còn dài tới hai đốt tay. Thốt nhiên anh ta quay phắt lại, hét oang oang :

- Đồ bất lịch sự, vào nhà người ta không báo trước mà không biết xấu hổ à ?

Nam Đàn cười hề hề :

- Dĩ nhiên là có xấu hổ chứ, nhưng tao cũng đang tự hỏi xấu hổ là gì ?

Hà Trường khua tay để che dấu sự ngượng ngập đang khiến anh ta đỏ mặt :

- Nghe lén người khác mà không biết trơ trẽn hay sao ? Thật là mặt dạn mày dày.

Nam đặt va li xuống, đi đi lại lại trong phòng, gạt gù mai mĩa :

- Phải rồi, tao mặt dạn mày dày trong khi trái tim mày trong trắng. Trước kia tao làm thơ bắt được một con chó, một con mèo thì bây giờ mày làm thơ khen trái táo thơm như tội lỗi, nội việc này cũng đủ thấy là mày trong trắng rồi. Thế mà mày không biết mày trong

trắng như cái gì à ? Mà có cần tao làm hộ câu thơ tiếp theo không ?

Hà Trường vo tròn tờ giấy nháp, vút vào xó nhà, lắc đầu :

- Văn thơ của tao đâu phải để mà nhuận sắc ? Mà mới đi tỉnh mấy ngày mà đã có vẻ tiến bộ thế cơ à ? Ha! Ha ! Lạ quá !

Nam dừng lại trước mặt bạn, nghiêm trang nói :

- Tao không nói về vấn đề thuần túy văn chương đâu. Về văn chương thì chắc chắn mà bỏ xa tao vài cây số rồi, không cần phải bàn cãi. Tao muốn nói về vấn đề khác kia.

- Vấn đề gì ?

- Tao muốn nói về người đàn bà mà đang yêu Hà Trường ạ.

Chàng văn sĩ tập sự nhảy nhồm :

- Cái gì ? Mà biết tao yêu ai mà mà dám lộng ngôn hờ thằng thất tình kia ?

Nam cười mỉm :

- Tao mà thất tình thì cả thế giới này thất tình, mày hiểu chưa ?

- Trời đất ơi !

Hà Trường kêu to, rời khỏi ghế ngồi và cũng đi đi lại lại trong phòng, ngắm nghía Nam Đàn như quan sát một hiện tượng lạ :

- Mày mới đi xa về phải không ? Tao dư biết những người đi xa về thì có quyền nói láo tí tởm, điều đó không hề gì. Nhưng mà Vĩnh Long với Sài gòn cách nhau bao nhiêu cây số mày biết không ? Hay là mày làm tao với người nào khác chẳng ?

Nam thư thả lắc đầu :

- Mày không tin tao, tao biết. Để chứng tỏ là tao không thất tình, mày muốn theo tao tới nhà Dự Thư ngay bây giờ không ?

Hà Trường tò mò nhìn bạn, rồi xòe rộng hai bàn tay trước ngực :

- Thôi tao không muốn bị đá ra khỏi cửa như người ta đá một thằng ăn trộm vặt.

Nam ồm ồm nói :

- Mày làm tao ngạc nhiên. Nếu tao không làm thì trước kia mày chỉ mong được tao rủ đến nhà Dữ Thư.

- Đúng.

- Mày mê... con đường Hàm Tử lắm mà. Chương Dương cướp giáo giặc, Hàm Tử giết... quân mình. Tao tưởng mày có thể chết ở con đường đó được mới phải. Té ra tao tưởng lầm.

Hà Trường cau mày thắc mắc :

- Tao chưa hiểu mày muốn gì. Có chuyện gì lạ mới xảy ra thế ?

Nam Đàn ngồi xuống ghế nói :

- Ủ, mày hỏi như thế có phải là nghe được không. Chuyện của tao với Dữ Thư kể như xong rồi.

Hà Trường thắc mắc :

- Xong rồi là như thế nào mới được chứ ? Chia tay nhau ngon lành thế cơ à ?

- Trái lại.

Chàng hân hoan kể cho bạn nghe chuyện ông Bích vào Sài gòn. Ông Bích xuống Vĩnh Long khiến anh ta

trố mắt nhìn :

- Mừng cho mày, mừng cho mày.

Nam gật đầu :

- Cảm ơn mày. Nhưng mà mừng cho tao thì lại không mừng cho mày, phải không ?

Hà Trường lại đứng dậy đi quanh quần trong phòng, nét mặt lúc dăm chiêu, lúc hớn hờ. Ngay trong lúc hớn hờ, trông anh ta cũng rất bồn chồn. Nam nói tiếp :

- Tâm sự của mày tao biết hết, dù mày không hề hé môi với ai. Ngay khi thấy mày ngồi làm thơ trên đường Hàm Tử là tao biết rồi. Hà Trường dừng lại :

- Mày biết ?

- Tao không biết thì còn ai biết. Mày không từng nói tao là tri kỷ của mày sao ? Nam mỉm cười kín đáo trước khi tiếp lời - Những thằng nghệ sĩ như mày chúa là hay ầu. Trong khi có những người cương ầu mà không dám làm ầu thì những tên nghệ sĩ như mày ngược lại, hay làm ầu hơn là cương ầu. Nghệ sĩ nhất là những tên viết văn, thường uốn lưỡi bảy lần trước khi nói nhưng giờ tay một cái là làm liền.

Hà Trường gãy tai nhãn mặt :

- Tao chưa hiểu mày muốn nói gì mà lòng vòng quá. Mày muốn rủ tao tới nhà Dự Thư thì cứ rủ đại đi việc gì mà sợ.

- Tao sẽ rủ mày đi với một điều kiện.

- Nói đi tao sẵn sàng đây.

Anh ta nhanh nhẹn khoác áo vào người khiến Nam vội ngăn lại :

- Hãy thư thả đã. Mày chưa nghe điều kiện của tao mà.

- Cứ nói đi. Tao tin rằng điều kiện gì tao cũng thỏa mãn được hết.

Nam lắc đầu :

- Mày nên bình tĩnh nghe tao nói. Trước hết mày phải tin rằng chuyện của tao với Dự Thư xong rồi. Xong thật sự rồi.

- Tao tin trăm phần trăm.

- Thế thì má Dự Thư tức là bà nhạc tao.

Hà Trường do dự :

- Rồi sao ?

Nam thản nhiên :

- Màỵ chưa hiểu à ? Màỵ là một trong những tên bạn thân nhất của tao, thế thì màỵ phải quý trọng bà nhạc của tao cũng như tao vậy.

Hà Trường buông mình xuống ghế. Nam tới gần bạn, cười nhẹ :

- Màỵ đừng làm thơ như vừa rồi nữa.

Anh ta im lặng mỗi một điều thuốc. Để đánh tan bầu không khí căng thẳng. Nam vội nói :

- Tao biết màỵ là thằng khá, chỉ phải cái màỵ ưa làm chuyện khác người. Làm khác người mãi mệt lắm đó Hà Trường.

Điều thuốc trên môi anh ta đỏ rực. Nam quyết lời anh ta ra khỏi căn phòng mỗi lúc một thêm nặng nề :

- Tuần này có phim hay lắm, đi coi không uổng.

- Màỵ đi một mình đi.

- Tao muốn đi với mày. Tao muốn rằng giữa tao với mày chuyện gì cũng đẹp, và càng những chuyện không thực hiện được càng đẹp, phải thế không ? Hãy để mọi chuyện thật đẹp.

Hà Trường cười ngạo :

- Sao mày không để chuyện của mày với Dữ Thư xảy ra cách nào đó cho đẹp như mày nói.

Nam ngắt lời bạn :

- Đừng nói bậy chứ. Bây giờ tao bao mày đi xi nê.

Nam vừa nói vừa kéo bạn ra khỏi nhà. Nhưng khi ra tới đường, Hà Trường thoái thác :

- Nam, mày muốn đi đâu thì đi đi.

- Không đi xi nê với tao à ? Xa Sài gòn lâu ngày, tao nhớ xi nê kinh khủng.

- Mày đừng có giả dối nữa. Đến với người yêu của mày ngay đi.

- Mày không đi với tao lại đăng Dữ Thư à ?

- Mày không xéo đi tao đổi ý kiến bây giờ.

Nói xong anh ta bỏ đi thẳng. Được vài chục bước, anh ta quay lại nhe răng cười. Nam Đàn hồi hả chạy theo hỏi :

- Không sao chứ ?

- Ha ha ha ! Tao có bao giờ coi cái gì ra cái gì đâu? Làm sao cũng chẳng làm sao. Dẫu có thể nào cũng chẳng làm chi...

Cái bóng anh ta ngất ngưỡng trên hè phố nắng chang chang rồi bỗng khuất vào ngõ hẻm. Nam thở phào nhẹ nhõm, nhảy lên một chiếc xích lô máy vào Chợ lớn.

Chương 31

Nam Đàn tới nhà người yêu đúng hai giờ rưỡi trưa, giờ mà chàng tin ông Trương đã phải đi làm. Chàng cẩn thận ngó vào trong sân, khi không thấy chiếc xe ông Trương đâu, mới yên chí đẩy cổng bước vào. Phòng khách không một bóng người. Chàng tới góc nhà, nơi có nút chuông điện. Vừa định bấm chuông, chàng vội ngừng tay. Phải gặp bà Trương trước khi gặp Dự Thu. Bây giờ không dễ nữa, phải xin phép đảng hoàng. Chàng bấm một lần, rồi quay ra ghé ngò. Ngay lúc đó ông Trương từ phòng trong bước ra :

- À cậu ! Chính cậu !

Ông nhìn chàng lom lom, vẻ bức bối nhưng không giận dữ. Ông đang thất cả vạt sửa soạn ra khỏi nhà.

- Thưa... bác đi làm ? Chàng bối rối chào hỏi ông.

- Phải tôi đi làm. Giờ này không đi làm thì đi đâu ?

Ông chỉ nút chuông, hắt hàm :

- Sao không nhân hai cái, mà chỉ nhân một ? Cậu biết nhân một là gọi ai không ?

- Dạ biết. Gọi bác gái.

Bà Trương và Dự Thu vừa hiện ra, đang bước xuống cầu thang. Ông Trương chỉ một ngón tay cái lên phía vợ, hỏi Nam Đàn :

- À, cấm cậu liên lạc với Dự Thu thì cậu liên lạc với má nó cơ à ?

Giọng ông gay gắt, song khuôn mặt lại tươi cười. Bà Trương nháy chàng khi ngồi xuống ghế. Dự Thu ngồi trên chiếc ghế cạnh mẹ, cũng le lưỡi, nháy mắt. Chàng nghe răng cười, dù không hiểu hai người đàn bà muốn gì. Trước nét mặt vui vẻ của họ, chàng rất yên tâm. Chàng biết là mọi rắc rối đã được giải quyết êm đẹp. Ông Trương mời chàng một điều thuốc lá :

- Tôi phải đi, Cậu cứ ở lại chơi. Thế cậu định bao giờ làm đám cưới ?

Chàng ấp úng :

- Thưa... chắc cưới ngay.

- Cưới ngay ? Đâu có được. Chàng chưa hừng.

- Dù gì thì cũng phải từ từ. Trước khi có đám cưới phải có đám hỏi. Cậu đừng tưởng Dự Thu không phải là con ruột tôi rồi làm thế nào cũng được đâu ! Tôi nuôi nó mười lăm năm nay, nó chính là con tôi, muốn lấy nó

cũng khó khăn lắm chứ... đâu phải dễ !

Bà Trương vui vẻ bảo chồng :

- Được rồi, anh để em lo chuyện đó với Nam Đàn.

Ông Trương bắt tay chàng khi nghe tiếng xe hơi ngoài cổng :

- Lại đưa nó đi chơi hả ?

- Vâng cháu xin phép bác.

- Thôi khỏi tôi có quyền gì đâu ! Mà... nhớ đưa nó về sớm nhé !

- Dạ.

Còn lại ba người trong phòng khách, Nam hân hoan nghe bà Trương thuật lại mọi chuyện. Nghe xong chàng thở phào :

- Cháu mừng quá.

Dự Thư bảo chàng :

- Anh làm em với má hết hồn. Ít ra cũng phải chờ đợi vài ngày đã chứ ?

- Nóng ruột quá.

Bà Trương nói :

- Mới xong tối hôm qua, sáng nay đi làm mặt mũi ông còn hầm hầm. Trưa về thì thay đổi hẳn. Nghĩa là ông chỉ vui vẻ được từ bữa cơm trưa đến giờ. Gớm cậu đến sớm một chút là lôi thôi to.

Nam biện hộ :

- Cháu tưởng giờ nay ông đi làm rồi, ai ngờ ông đi muộn.

Bà Trương nhìn ra cổng :

- Chưa muộn đâu. Tuy nhiên, trưa nay tài xế mang xe đi sửa nên ông cũng đi trễ ít phút.

Dự Thư hát hàm :

- Đồng hồ anh đâu rồi ?

- Hả ?

- Em hỏi đồng hồ anh đâu rồi ? Mới hôm đám cưới Ý Hoa em còn thấy anh đeo cái đồng hồ mới tinh. Nam gãi tai :

- Bán rồi. Hai tháng nay có đi làm đâu mà... cần đồng hồ.

Chàng nhận được một cái lườm như gươm giáo.
Chàng nhe răng cười :

- Vói lại anh sợ thời gian lắm !

Bà Trương cười theo và nói :

- Lát nữa anh Nam đi đánh cái điện tín cho ông Bích
nhé. Để tôi ghi vài dòng cho anh.

Dự Thư mang giấy bút ra cho mẹ. Nhìn bàn tay nổi
gân của bà cầm cây bút, nàng xúc động. Viết xong, bà
ngẩng lên, khuôn mặt rạng rỡ :

- Cũng mừng, thế anh Nam định bao giờ làm đám
hỏi, đám cưới ?

- Ngay tháng này ạ, cháu muốn làm đám cưới đám
hỏi luôn một lúc, được không bác ?

- Ừ làm thế cho nó tiện. Làm mau lên chứ tôi coi bộ
con nhỏ này nóng ruột lắm rồi đó.

Dự Thư giật tay áo mẹ :

- Má kỳ ghê. Má nói thế anh Nam lại tưởng là con cần
anh ấy lắm.

Bà cười :

- Anh ấy lại không biết rõ hơn tôi ấy à ?

Nói xong bà đứng dậy :

- Tôi phải đi nghỉ.

Nam cũng đứng lên :

- Cháu đưa Dự Thư đi chơi...

Chương Kết

Hai người ra khỏi nhà, lòng rộn rã như nắng mới. Ngoài sân hoa phượng vĩ đỏ tươi rung rinh trong gió từ những tầng của cây phượng già lẫn những tầng của những cây phượng trồng sau, ở hai đầu sân. Dự Thu dừng lại giữa lối đi, ngửa mặt nhìn màu hoa lập loè. Khuôn mặt nàng phản chiếu ánh hồng, đẹp như một bài thơ nổi tiếng. Nàng nhắm mắt nói :

- Mi em một cái đi.

Nam nhìn quanh.

- Mau lên.

Chàng hôn phớt trên má nàng, bật cười. Nàng trừng mắt :

- Nhạo em hả ?

- Không anh nghĩ đến một bài thơ.

Dự Thu nhún nhảy, chiếc váy ngắn như bay múa :

- Em cũng đang nghĩ đến :

Về đây
Về với nhau
Ngày nay
Và kiếp sau
Mãi mãi có đôi uyên ương chỉ nói cùng lời...

- Không phải bài đó. Bài khác cơ :

Tôi bắt được một con mèo...

- Chết anh bây giờ !

Nàng ôm chặt người yêu, cắn lấy môi chàng, không cho chàng hát bậy. Thế giới lúc đó chỉ còn có hai người...